

מדינת ישראל

משרד הממשלה

ק"מ, ת"מ

משרד

החלף

צבא - סקירות וועדות חזק

4.86-11.86

מס' חק מקורי

9729/4

מחלקה

אילן

שם תיק: צרפת - סקירות והערכות מצב

מזהה פנימי: חצ-9729/4

מזהה פריט: 000f7mf

כתובת 2-120-2-14-9

20/02/2017

תאריך הדפסה

נכנס

בלמע

חודש: 11/11760

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 510, תא: 281186, זח: 1745, זח: מ, טג: ב
נד: 9

בלמע/מיד

אל: מעת

דע: אירומה 1, הטברה, לעם

מאת: עתונות מריס

דוח תקשורת - 28/11 בשבועונים

L' EVENEMENT DU JEUDI - על קשיי רייגן
- על התמוטטות הכלכלית בסוריה (ROCH)PARIS MATCH V.S.O בעקבות רצח BESSE על
ACTION DIRECTE

לה אקפרס - מורשינגטון : ניתוח הפרשה (DUMOURIN)

YVES CUAU העצב והדאגה הרבה שימחה לאיד יש בארה"ב
על הסתבכות רייגן. " ישראל היא בימינו הדמוקרטיה
היחידה בה קיים קונסנטוס אמיתי בין המנהיגים, העתונות
ודעת הקהל באשר לשמירת סודות בנושאים בעלי חשיבות
לאומית. אן ישראל היא מדינה קטנה במצב מלחמה מתמיד,
והמתכוון שלה אינו ניתן לייצור "- על הבחירות באוסטרליה, קריטקטורה של TIM, היטלר
מוטר לסטלין את רצועת כלבו בזמרת ולדהיים.נובל אובסרוותר - רייגן - איראן : ניתוח - " ישראל
נשארה שקטה בצורה מוזרה. בכל זאת רשמה הישג מרשים

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

ביותר בכך שהצליחה לגייס את ארה"ב למדיניותה המרו
איראנית בטיכסון שלה עם הערבים י". עם זאת פרשת איראן
עלולה להתגלות כמצצת זמן ביחסי ארה"ב-ישראל
(SCHLOSSER)

- היחסים המועדפים בין מעצמת-על ומדינה קטנה .
(CYGIELMAN)

נדמה שכבר ב-1982 שיכנע שר הבטחון דאז שרון
את ארה"ב ברווחים האפשריים הגלומים בטיכס צבאי
לאיראן. מתהדק השת"פ הצבאי בין שתי המדינות כולל
עניין י" מלחמת הכוכבים י" על מעמדה החזק של ישראל
בקונגרס, הטייט, האחרונים גם לארה"ב. עד לפרשה האיראנית
שרה י" הרמוניה חסרת-תקדים י" בין שתי המדינות למרות
פרשת לבנון ופרשת פולארד. גדלה השמעת הלובי היהודי
למרות שמשנה לשנה מצטמקת האוכלוסייה היהודית בארה"ב.
על התפקיד AIPAC , שאינו הלובי העשיר ביותר אלא
המאורגן והיעיל ביותר. עם כל זאת אם יתברר שישראל
גרה את ארה"ב לעבר איראן עלולות להיות התפתחויות
קשות נגד י" הברית האסטרטגית י" בין שתי המדינות.

- על המאבקים בצמרת הממשל האיראני (BLANCHET)

==

עומד שב.

==

תפ: שהח, דהח, שהבט, מנכל, ממנכל, ממנכל, דס, אמן, קלוורי, מעת,
הסברה, לעמ, דוצ-יט, דוצ, מזנר, אירא, אירב, מצמא

1. ВВЕДЕНИЕ. Целью настоящего исследования является изучение влияния различных факторов на развитие личности. В работе рассматриваются основные подходы к пониманию личности и их практическое применение. (ВВЕДЕНИЕ)

2. ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ. В данной главе рассматриваются основные теоретические подходы к пониманию личности. В частности, анализируются работы ведущих ученых в области психологии и педагогики. Особое внимание уделяется вопросам формирования личности в процессе воспитания и обучения. (ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ)

3. МЕТОДЫ ИССЛЕДОВАНИЯ. В данной главе описаны методы, использованные в исследовании. К ним относятся как качественные, так и количественные методы. (МЕТОДЫ ИССЛЕДОВАНИЯ)

4. РЕЗУЛЬТАТЫ ИССЛЕДОВАНИЯ. В данной главе представлены результаты проведенного исследования. В частности, анализируются полученные данные и делаются соответствующие выводы. (РЕЗУЛЬТАТЫ ИССЛЕДОВАНИЯ)

5. ЗАКЛЮЧЕНИЕ. В данной главе подводятся итоги исследования. В частности, формулируются основные выводы и рекомендации. (ЗАКЛЮЧЕНИЕ)

6. СПИСОК ЛИТЕРАТУРЫ. В данной главе приведен список литературы, использованной в исследовании. В частности, указаны работы, на которые опирались автор исследования. (СПИСОК ЛИТЕРАТУРЫ)

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

כ"ג חשוון תשמ"ז

25 נובמבר 1986

סימוכין: 1190

צ"ב צ"א

אל: אירופה 2

מאת: היועץ המדיני, לונדון.

הנדון: רוח"מ במסיבת עיתונאים בפריס

לוטה עותק ממסיבת העיתונאים המשותפת עם נשיא צרפת (21/11).

בברכה
יורם שני

העתק: המרכז

100-10000
10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

10000

TRANSCRIPT OF PRESS CONFERENCE HELD IN PARIS BY THE PRIME MINISTER,
MRS. THATCHER, AND THE FRENCH PRESIDENT, M. MITTERRAND, ON FRIDAY,
NOVEMBER 21, 1986.

=====

PRIME MINISTER:

On terrorism, we were able to note that the cooperation between our police and security forces was very good. I thanked the President in particular for the cooperation of the French services in intercepting operations designed to supply arms to Irish terrorists.

On the wider question of the response to terrorism, I stressed the importance not only of mutual support when any one of us is in difficulty, but the need also not to undercut each other.

In this context, we both agreed on the need for a fresh impetus for efforts to achieve a Middle-East peace settlement. The President mentioned this in his own summing-up. I would emphasise there is nothing incompatible between working for this goal and stern action against governments which support terrorism.

JON SNOW (ITN):

Mr. President, Prime Minister, you spoke of the need in the war against terrorism not to undercut each other.

I wonder whether in your conversations you touched upon America's contacts with Iran and whether either of you feel that those contacts have served to undercut your efforts against international terrorism?

PRESIDENT MITTERRAND:

As far as I am concerned, I would say that we just did not talk about it. It was not one of our subjects.

We looked at the problem of terrorism through our Community relationships, bilateral relationships. We did not go into general considerations about the attitude of other powers.

PRIME MINISTER:

We did not discuss that particular problem.

JON SNOW (ITN):

Could I ask you to touch upon the problem? Obviously, there is great concern on both sides of the Atlantic about the contacts with Iran. Do you think, Mr. President, Madam Prime Minister, these contacts have served to undercut your efforts against international terrorism?

PRESIDENT MITTERRAND:

This really was not the subject of the Franco-British meeting and I think what you are talking about is the relationship between the United States and Iran and those countries were not present at our meeting today.

PRIME MINISTER:

The President of the United States has given his own very full account and we must leave that matter to the United States and Iran.

QUESTION:

Mrs. Thatcher, you have talked about launching a new initiative for peace in the Middle East with President Mitterrand. Can I know what are the major points that you have dealt with with President Mitterrand concerning the Middle East and what are the outlines of this new initiative for peace in the Middle East?

PRIME MITTERRAND:

I would not call it so much a new initiative as making progress. It is very difficult to have a new initiative on Middle-Eastern matters, because we always come up against the same problems and therefore it is those to which we have to address our concentrated attention.

For example, obviously there has to be negotiation between King Hussein and the Palestinians and Israel. The question which always falls to be resolved is which Palestinians properly represent the Palestinian people.

As you know, we take a particular view about the PLO and we do not meet them unless or until they renounce terrorism and recognise and accept the 242 United Nations motion and 338. That also is the view, I think, taken by the United States.

We therefore have to find some Palestinians who properly represent the Palestinian people, but who would accept those two conditions.

That was what Ambassador Murphy's mission was about some time ago. It was not carried through to fruition and if we are going to get anything else carried forward, that is the problem to which we will have to address ourselves.

There is a subsidiary problem. It is generally agreed that there should be some international background to any negotiations and the precise nature of that international background has also to be elucidated.

So it is really trying to carry further forward some of the initiatives which somehow ran into the ground and little has been heard of them in this last year.

QUESTION:

Mr. President, this question ties in with the question on the Middle East.

France has expressed an interest in the Soviet proposal to convene a preparatory conference for a possible international conference on the Middle East.

Following certain meetings that you had with Middle-Eastern leaders, people said that France was perhaps going to take certain steps to approach the European community in order to get support for the Soviet proposal. Did you discuss this? No? Am I wrong? After your meeting with the Prime Minister of Jordan?

PRESIDENT MITTERRAND:

No, at no point did France say that France would support the Soviet proposal. At no time.

QUESTION:

Have you today discussed with Mrs. Thatcher the Soviet proposal and what is Mrs. Thatcher's position on that?

PRESIDENT MITTERRAND:

We did not discuss this particular point. The Middle-Eastern problem is obviously always there - a burning problem and something that is very often present in our minds - but the purpose of our meeting today was not that. You cannot talk about everything all the time at the same time, but as you are asking me the question, I do say this: I can tell you what my own thinking is.

I have always preferred direct negotiations between antagonists. I always felt that that was the best solution, but I have noted after more than five years that that in fact led to nothing. It got nowhere. So it is therefore not reasonable perhaps to be too stubborn in trying to pursue a path which does not lead anywhere.

France had already raised the possibility of a preparatory meeting of the five permanent members of the Security Council. It would be a preparatory meeting because a solution cannot obviously be finalised without the participation and agreement of the countries directly involved, and that is what I proposed.

In the first stages, I did not note much approval on the part of the Soviet Union. Then, during his visit to Paris, M. Gorbachev - and this was repeated when I saw him again in Moscow - developed an idea which was not identical but which was similar and which also would lead towards an international forum to deal with and discuss the subject.

Those are two proposals which to some extent overlap each other, which is one of the main goals concerned and so close, but one can at least discuss the possibility essentially in the original

The idea of an international conference has been around for years, but the French idea was to have a sort of preparatory job done for a conference which is very difficult to convene and succeed in, but the preparatory work would be done by the five permanent members of the Security Council, because it is obvious that they all have a direct interest in the subject and everyone would be included in fact and people with diverging views.

That is the situation, so it is not true to say historically has France has sort of gone along with the Soviet proposal. No, that is not so. To a large extent, it is true that the two proposals do converge. All the rest would be simply a somewhat contentious interpretation.

If, on the occasion of a possible preparatory meeting of the five permanent members plus other countries, if it is agreed that others should join in, the countries directly concerned in the conflict perhaps - no hard and fast conditions have been laid down; this was just a suggestion among many others - within such a forum, if direct conversations were to develop that would be a very good thing.

So these two approaches are not totally different and they could perhaps, to some extent, converge. We are just a country that is showing goodwill. We are not trying to decide for others, but what we can contribute we will contribute, and following the conversations I had with Mr. Gorbachev in Moscow, we had the impression that we agreed on that sort of minimum stage, although before that there had been very considerable differences of opinion.

But that as far as my answer will go, Sir, tonight.

QUESTION (LEBANON):

Mrs. Thatcher, in your fight against terrorism, do you have the feeling that Britain and France are on the same wavelength concerning relations to Syria? Are you disappointed with their friendly and good relations with Syria?

PRIME MINISTER:

You will have observed from the European Community meeting that all members of the European Community supported us over Syria and all of them took effective action. That, of course, includes France.

I think the first meeting was not conclusive because other European nations were not aware of the full extent of the evidence which had been given in that particular case.

By the second meeting, they were, and prepared to take the action they took.

I think that showed a great unity of purpose against terrorism.

France has reason to know the effects of terrorism. Each of us in Europe has. We do not know where next it might fall. We do know that we stand together now to fight it and I am very happy that that is so and believe that we are cooperating on a scale that we have never cooperated on before.

חוזם: 11,9694

אל: המשרד

מ: מדינת ישראל, 415, תא: 241186, זח: 1800, דח: מ, טג: ב

נד: 2

9

3-3
MS-3

בלמס/מידוי

אל: מעתי

דע: אירועה 1, הסברה, לע"מ

מאת: עתונות מאריס

דוח תקשורת - 24.11 - שבועונים

(M. GURFINKIEL) - VALEURS ACTUELLES

- יש תשתית לכל פעולות הטרור, כל פרטי הפרטים מאורגנים היטב.

- בסופו של דבר נוצר שת"ם בין קבוצת הטרור, מעין "ריכוז תעשייתי".

- כיום שולטות טריות, לוב ואיראן על קבוצות הטרור תוכש שת"ם הדוק בניהם.

- לקבוצות הטרור האירופאיות קשרים רבים עם הטרוריסטים במזרח, זהו מקרה שהתעוררות ACTION DIRECTE בצרפת משולבת במקמת טרור מהמזרח באותה מדינה? תפקיד A.D. הוא "ריכוז

ארטילרי" שנועד לשבור את כח ההתנגדות הפסיכולוגי של הדימוקרטיות ולהכין את הקרקע לטרור-סחיטה.

- רוצים לפגוע בצרפת בשל מעמדה המרכזי באירועה, גברות אירועה- ארה"ב, בים התיכון ובאפריקה.

11.11.72
 11.11.72
 11.11.72
 11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

11.11.72

משרד החוץ-מחלקת הקשר

- אטאד מנחיד, ולכן מתייחסים אליו בהבנה.
- הזהרתי את ממשלת צרפת מפני תפקיד ברה"מ בטוריה.
- לפעמים אני חושב על המצב בו היינו נמצאים אילו היו האירופאים מקדושים לטימות מנהיגים מתונים ופרו-מערבים כגון המלך הוסיין והמלך חסן, חלק בלבד מהמאמצים המוקדשים לאטאד.
- על רצח BESSE.
- ראיון הגנרל WALTERS על האוי"מ ונושאים אחרים.
- LE POINT - טיטה שבועית של "אוראן אייר" מביאה נשק פורטוגזי מליסבון לטהראן.
- טהראן מצפה שמאריס תספק לה חלקי חילוף או אמצעי הגנה.
- על רצח BESSEE.
- על המשבר בבית-הלבן.
- על משפט האח הינדורי בברלין: טמק אם ממשלת טוריה תאשם ישירות במשפט, בון לא תנתק את היחסים. (ANCIAN)
- לה-פיגארו מגאזין - ראיון עם MAURICE BEJART, שהפך למוטלמי.
- על רצח BESSE וצורת פעילות ACTION DIRECTE (מל"מ מקודות...)
- עתונות ערב - לה-מונר
- כותרת ראשית: "רייגן מתמודד עם המשבר הקשה ביותר מאז תחילת כהונתו".
- בהולטה על ביקורת המלך הוסיין ומדבארק על ארה"ב.
- בהולטה רבה מאת LANGELLIER על המהומות בירושלים. כותרת: "מריצת שינאה גזענית בירושלים: מרות לערבים".

* 州内外 公共住宅、 及び 国、 地方公共団体、 及び 民間、 共同所有。

- STORER NO. 00070. 4700 3447 020701 470000 000000.

— КОМУТО НАТ ПРОВА МТ ПОНА ДТ ПРОВА СУМНОТ ПРВА ПР
ПРИГРОМНО ПРГРНО ПУРНО ПОНАТО ПОНАТО ПОНАТО
САТ ПОНАТО ПОНАТО ПОНАТО ПОНАТО ПОНАТО ПОНАТО
ПОНАТО.

— 45 — 1200 — 2023 —

— ГИТЕЛ ПЛЕГЪТ ВЪВЕЩАВЪЩЕ ПИТЪО ГЛЕДНО ИЛИО.

BRITISH AIR FORCE - THE ROYAL AIR FORCE
- THE ROYAL NAVY - THE ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE

- The first step was to identify the problem.

- UK F20 332838

 \rightarrow $v \in \text{number}$ $\wedge v = 0 \rightarrow \perp$,

AMERICAN ASSOCIATION OF UNIVERSITY PROFESSORS

PHOTOGRAPH CENTER - THREE NO. THREE BOIRUAK & ONE
BIRUAK.

- 45 740 0000 74770 00770 570000 00170A .
(00770 - 00770...)

UNFOLD $WFC = \text{SLOPER}$

— СФЕРЫ РИЗКО: *РРРРР РЛРРРР УД РДРРР-РРРР РРРР
РРР РРРР РРРРРР.

[illegible]

— 222 —

משרד החוץ-מחלקת הקשר

- לא ניתן דם אן האירוע הוא חמור ומדאיג. מזכיר את
רצה עמוד ז"ל, מדגיש שהחוליה באה מג'ינין ע"מ לרצוח
ושישיבת יישוב בנימ"י הוקמה בבית השנין ליהודים
בעיר העתיקה. עם זאת מציינן שלישיבה יש MAUVAISE
REPUTATION. מתאר את האירועים הדברים
והסיטמאות הקיצוניים שהושמעו בהמגנת היהודים. בטון
של דבר נגדם נזק קל יחסית.

י"אן האם צדקה הממשלה בכך שהתירה את התהלכנה? האם
רוה"מ שמיר אינו משחק באש בכך שהוא ממעיט בחשיבות
האלימות האנטי-ערבית? י"י. דבר אחד בטוח: תדמית ירושלים
בעיר שלום, בה חיים בשלום יהודים וערבים, נפגעת
קשות תוך כמה שעות.

עמישב==

תב: שחח, רחמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רט, אמן, קלוררי, מעת,
הטברה, לעמ, דורצ-ים, דורצ, מזכר, אירא, אירב

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

24/11/86
כ"ה חשוון
גמ"ס

צבא צה"ל

אל: אל' רוברט

מאת: עתונות, פאריס.

5

הנדון: מבוכי ג. UDF - צבא CHIRAC

ייתכן ותמצאו עניין בקטע המצ"ב שפורסם בתאריך 20/11/86
בעיתון 'L'ÉVENEMENT DE JEVA'.

בברכה,

יהושע עמישב.

un instant le petit jeu ne cessera. Et les états-majors avalent décoché les initiaux, il était indispensable que les acteurs de la guerre se mêlent eux de la partie. Avec tact, comme il se doit, avec malice, comme il est de bon ton. Un zeste d'hypocrisie, car il ne peut être autrement. Quand François Mitterrand, s'adressant aux Français du présent, rangés derrière lui, « *ma chère France, le Premier ministre et mes compatriotes de voyage* », il s'offre un bon mot à compte. Et Chirac, grand vainqueur à l'audimètre de ce simili-cocktail, le lui rendra en s'éclipsant très - trop ? - vite. Et quand Jacques Chirac, sur le chemin de la présidence, rendra visite en son palais de l'Assoukro au président ivoirien Félix Houphouët-Boigny, il lancera, à son tour, une terre dans le jardin africain du président. C'est que Houphouët boude Mitterrand, son vieux compagnon de la IVe République. Il ne lui a toujours pas pardonné la démission, dont il le rend responsable, de la libération des otages, féroces sur son compte. *« Le matin et dans l'Unité. A Lomé, le président Houphouët n'a conversé avec le président Mitterrand entre deux portes et deux toasts. »* Et pour mieux enfoncer ce clou de la présidence, Chirac avait pris soin de demander à Houphouët un « privé ». « Privé » au point de vue du accueil ressemblera, à s'y méprendre, à une visite 100 % officielle. « Privé » au point de vue que le tête-à-tête s'éternisera plus de 24 heures. *« Les relations franco-françaises n'étaient pas inscrites à l'ordre du jour de ce sommet »*, commentera - non sans amour mais avec aplomb - François Mitterrand. De quoi réjouir Michel Aurillac, son compagnon de voyage.

Le reste, ce 13e sommet aura permis de mieux mesurer le rapport de forces entre François Mitterrand et Jacques Chirac en matière de diplomatie sur le terrain africain, le Premier ministre n'est pas désarmé. Ses rapports personnels avec les différents chefs d'Etat africains, à visage découvert, de Jacques Chirac qui impressionne l'ensemble des dirigeants, Français et Africains confondus, tout ceci a équilibré le duel permanent entre François Mitterrand et Jacques Chirac. Les phrases à répétition du président, à l'occasion du charter des Maliens, de Savimbi, de la présidence, contre mutisme obstiné du Premier ministre sur ces mêmes sujets. En pointillé, le même souci permanent partagé, laquelle des deux stratégies finira par s'avérer la plus effi-

Le président est ravi de voir Jacques Chirac mettre en œuvre son dynamisme et sa capacité pour défendre la politique qu'il défend... L'explication, toute mitterrandienne, fait tout de même frémir. Parce que si qu'en soit le sens, elle est fautive. Complètement fautive.

Maurice SZAFRAN

UDF : les furieux anonymes

Silence radio. L'UDF semble avoir été frappée de mutisme. Elle, la bavarde impénitente, est devenue la grande muette, alors même que Chirac a développé, en politique étrangère, des thèses radicalement opposées aux siennes. Où sont donc passés les râleurs agressifs, les bougons grognons, les mauvais coucheurs ronchons, dont les grondements et les rouspétances constituent leur manière d'exister dans la majorité ? Disparus...

Même les barristes, qui cultivent d'ordinaire le gros de leur différence comme un « bonzaï », se sont mis aux abonnées absents. Mieux, certains ont épâté la galerie en publiant des communiqués pour se féliciter de la libération des otages, heureux résultat « de notre fermeté ». Les Lecaunet, Barrot, d'Ornano, etc., auraient-ils été convertis par la politique pro-syrienne, anti-américaine et anti-israélienne développée dans le *Washington Times* par Chirac ? Conversion tout aussi vertigineuse, qu'irréelle. Car on découvre, au long des couloirs du Palais Bourbon, des députés UDF atterrés, écoeurés, révoltés, même. Mais silencieux. Sauf si on leur promet l'anonymat. Et si on le leur garantit, en arrêtant le magnétophone, que « Chirac, lui, n'a même pas su stopper ».

Une fois toutes ces conditions réunies, ils livrent des réactions divergentes, explosives. Les discussions amicales avec la Syrie ? « Une tactique de la carapette », affirme l'un ; « L'engrenage du déshonneur », enchaîne l'autre ; « Les Syriens vont nous saigner pour libérer les otages restants, et après, ils en reprendront d'autres ». « J'ai dû me retenir pour ne pas applaudir Bérégovoy, confie un leader barriste, quand il a critiqué cette faiblesse de matamore ».

Et « les aboiements » inopérants des Etats-Unis ? « Voilà bien de l'anti-américanisme primaire, commente un ancien ministre de Giscard :

les gaullio-pompidoliens et le Quai d'Orsay exercent maintenant une domination totale et aveugle sur notre politique étrangère. » Dont on trouve une autre illustration dans la mise en cause, par Chirac, du Mossad pour la tentative d'attentat de Londres et la dénonciation des pratiques « terroristes » de l'Etat d'Israël.

Même sur ce sujet, particulièrement brûlant, les « amis » d'Israël se taisent, tel Jacques Dominiati, qui « ne veut pas gêner le gouvernement ». Mais tous pensent, ce que finit par reconnaître l'un d'entre eux, Georges Mesmin : « C'est grotesque de traiter Israël d'Etat terroriste alors qu'il en est la victime. » Et voilà qu'on brûle, poursuit-il, ce qu'on a célébré : l'exemplaire fermeté israélienne comme seule réponse efficace au terrorisme.

Mais il n'en dira pas beaucoup plus. De même que ces léotardiens qui se contentent de rappeler « l'importance de nos alliances traditionnelles avec ces pays amis que sont les Etats-Unis et Israël ». Car la consigne du silence a été passée. Michel d'Ornano, qui avait ciselé, en introduction au conseil national du PR, un discours délicieusement décapant contre le gouvernement a, sous la pression de ses amis, retiré le passage de politique étrangère.

Ce n'était pas le moment d'attaquer Chirac là-dessus. « Avec les libérations passées et à venir des otages, explique ce ministre libéral, tout le monde est obligé de faire corps. Chirac devrait même gagner cinq points dans les sondages... » Mais cet alignement, on vous l'assure, n'est que momentané. Dès ce jeudi, Giscard, à l'Assemblée, devait manifester les désaccords de fond de l'UDF. Tout en maintenant les formes. Cachez ce dessein que l'électorat de la majorité ne saurait voir : personne ne veut apparaître comme le diviseur par un désaccord trop tôt manifesté.

Nicolas DOMENACH

En désaccord avec Chirac, les députés UDF veulent garder l'anonymat.

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

21 נובמבר 1986

מס' 320

9

אל: ממ"ד / פריפרייה

מאת: השגרירות, פאריס

חנדון: המאבק הפנימי בארץ

3 כס 3 ms.

במשך לברקנו בנדון, מצ"ב הכתבה בלה מונד,
המבהירה המצב הפנימי בארץ והמאבק על העמדת.

בכר
י. לבנון

העתק: אירופה 1

AMEMBASSY OF ISRAEL

1950 JAN 11

120 100

RECEIVED 1 JAN 11 1950

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

P

No. 3
300

RECEIVED 1 JAN 11 1950

RECEIVED 1 JAN 11 1950
OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

120 100

120 100

RECEIVED 1 JAN 11 1950

RECEIVED 1 JAN 11 1950

Proche-Orient

Les tensions internes en Iran

La libération des frères Hachemi constitue un grave revers pour l'hodjatoleslam Rafsandjani

L'opposition grandissante à la politique de rapprochement avec les Etats-Unis vient de remporter une importante victoire à Téhéran avec la libération sous caution de M. Mehdi Hachemi, un des proches collaborateurs de l'ayatollah Montazeri et le principal chef de file d'une « révolution islamique mondiale pure et dure ». M. Mehdi Hachemi avait été arrêté à la mi-octobre en compagnie de plusieurs autres collaborateurs de l'ayatollah Montazeri, dont son frère, M. Hadi Hachemi, le gendre du dauphin de l'imam et le chef de la section des pasdarans (gardiens de la révolution) chargée de superviser l'action en faveur des mouvements de libération islamiques à travers le monde.

L'importance de ces mesures de libération — M. Hadi Hachemi avait été également libéré sous caution il y a une dizaine de jours — n'échappe à personne. Les frères Hachemi avaient en effet été officiellement accusés de nombreux crimes, dont « des meurtres commis avant et après la révolution ». On leur reprochait également l'enlèvement du chargé d'affaires syrien à Téhéran, M. Iyad Mahmoud, début octobre, la « détention illégale d'armes et de documents d'Etat, la fabrication de faux papiers, l'organisation d'opérations clandestines et de tentatives de semer la division dans le pays ». Ils étaient également accusés d'avoir appartenu à la SAVAK. Autant de délits considérés comme particulièrement graves en République islamique. Enfin, les frères Hachemi s'étaient opposés dès le début d'octobre, dans des tracts distribués à Qom et à Téhéran, aux « rapports entretenus par certains dirigeants avec les Etats-Unis » et aux « contacts établis avec les émissaires américains ».

Il est maintenant clair que les contacts avec les Etats-Unis étaient connus dans les milieux radicaux de Qom et de Téhéran bien avant que le président du Majlis, l'hodjatoleslam Rafsandjani, n'ait révélé officiellement au Parlement, au début de novembre, la présence à Téhéran au mois de septembre de M. McFarlane, l'ancien conseiller de M. Reagan pour les affaires de la sécurité nationale. Fin octobre, une vive agitation régnait dans tous les milieux politiques et religieux de la capitale iranienne, et ceux que l'on a désormais l'habitude d'appeler « les étudiants de la ligne de l'imam » avaient décidé d'occuper le 4 novembre, date anniversaire de l'occupation de l'ambassade des Etats-Unis, les locaux des missions diplomatiques de l'Arabie saoudite et de Koweït, « afin d'empêcher

l'ouverture en direction des Américains ».

Le 4 novembre, une délégation des étudiants de la ligne de l'imam était reçue par M. Rafsandjani et lui faisait savoir qu'elle éprouvait beaucoup de difficultés pour calmer sa base qui « exigeait des explications sur ce qui se tramait dans l'ombre ». Et c'est précisément pour apaiser les étudiants que le président du Majlis présentait en début d'après-midi à la foule réunie devant le Parlement sa version rocambolesque de l'arrivée de M. McFarlane à Téhéran. Les belles paroles de l'hodjatoleslam Rafsandjani n'ont cependant pas convaincu les étudiants, qui n'ont pas été dupes des assurances selon lesquelles M. McFarlane et ses quatre compagnons avaient été refoulés sans avoir pu rencontrer les dirigeants iraniens.

Les étudiants de la ligne de l'imam ont fini quand même par abandonner leur projet d'occupation des ambassades d'Arabie saoudite et de Koweït, mais ils n'ont pas renoncé à leur campagne de dénonciation de la politique de rapprochement avec le Grand Satan américain, entraînant un vaste débat national qui semble s'être même poursuivi sur le front de l'Irak. Cette campagne a culminé les 14, 15 et 16 novembre au cours du congrès extraordinaire des étudiants islamiques qui s'est tenu à Téhéran sous le signe de la lutte contre la politique de rapprochement avec les Etats-Unis.

« Même l'imam n'est pas infallible »

Au cours de ces assises, les partisans de l'ayatollah Montazeri, pour la plupart des pasdarans, des étudiants et des députés, ont violemment pris à partie les responsables du dialogue avec les Etats-Unis, mettant particulièrement en cause quatre hauts fonctionnaires du ministère des affaires étrangères qui, selon eux, ont conduit personnellement les négociations avec M. McFarlane : M. Becharati, vice-ministre des affaires étrangères et l'adjoint direct de M. Velayati, le chef de la diplomatie iranienne ; M. Lavassani, le directeur des affaires politiques du ministère ; M. Cheikholeslam, ancien étudiant de la ligne de l'imam devenu secrétaire d'Etat aux affaires étrangères, et M. Mohamed Ali Hadi Nadjafabadi, président de la commission des affaires étrangères du Parlement iranien. Les « étudiants » ont aussi révélé que M. McFarlane avait déjà fait un premier voyage à Téhéran le 3 juillet 1986, mais qu'il avait dû écourter son séjour à l'Hôtel Hilton où il était logé, certains activistes islamiques ayant projeté de l'arrêter. Les orateurs ont, par ailleurs, mis en cause plusieurs militaires, dont le colonel Djavid Nya, chef de la logistique de l'armée de l'air, qu'ils ont accusé d'avoir préparé le voyage de septembre de M. MacFarlane grâce à l'intervention de M. Farzine Azimi, un Iranien qui servait d'intermédiaire dans l'achat d'armement pour l'armée de l'air.

Les délégués des pasdarans ont pour leur part dénoncé l'attitude du numéro deux des gardiens de la révolution, le colonel Cham Akhani, du ministère de l'intérieur, M. Moh-tachemi, et de l'hodjatoleslam Ray-Chahri, le ministre des renseignements, qui a organisé et supervisé la campagne de répression des partisans de l'ayatollah Montazeri, qui a suivi l'arrestation des frères Hachemi. Certains orateurs sont allés jusqu'à mettre en cause notamment Ahmed Khomeiny, le fils de l'imam, l'hodjatoleslam Rafsand-

jani, le tout-puissant président du Majlis, et M. Sadegh Tabatabai, l'un des conseillers les plus écoutés de l'imam, qui, selon eux, ont « par-rainé » l'ensemble des négociations avec les Etats-Unis, les sommant d'expliquer au public les raisons de « leur comportement pro-américain ». D'autres ont révélé pour la première fois en Iran l'identité des différents intermédiaires qui ont été utilisés pour renouer avec Washington, dont les trois cousins de l'hodjatoleslam Rafsandjani, des riches commerçants établis en Allemagne fédérale.

Certains des délégués ont tenté de justifier l'attitude de ceux qui avaient négocié avec les Etats-Unis en affirmant qu'ils avaient « agi avec la bénédiction de l'imam », mais leurs interventions ont été entrecoupées de cris de « même l'imam n'est pas infallible ». Une intervention fort attendue était celle de l'hodjatoleslam khoeniba, l'actuel procureur de la Révolution, qui avait été autrefois le mentor des étudiants qui avaient pris d'assaut l'ambassade des Etats-Unis. Son discours, a été comme d'habitude violemment anti-américain, mais il a adressé une mise en garde, au congrès en affirmant que « notre devoir est d'obéir au guide de l'Islam dont les paroles reflètent la pensée de Dieu ». Il a notamment demandé aux étudiants de ne pas « juger » l'imam avant que ce dernier ne se soit prononcé clairement sur cette affaire. La plupart des orateurs ont fini par admettre que l'imam n'était pas encore intervenu directement dans le débat qui a suivi l'ouverture des négociations avec les Américains et n'avait pas pris position sur cette affaire, et qu'en conséquence il fallait attendre.

Il ne fait pas de doute que le congrès des étudiants islamiques a nettement renforcé la position de l'ayatollah Montazeri dont les thèses radicalement pro-islamistes et anti-américaines ont triomphé tout au cours des débats. Le successeur désigné de l'imam, bien qu'éprouvé par les mésaventures des frères Hachemi sort renforcé de l'épreuve de force feutrée qui l'oppose depuis d'un mois à l'hodjatoleslam Rafsandjani et au fils de l'imam, Ahmed Khomeiny. Sage-ment, il a laissé passer la tempête, en ne s'opposant pas aux mesures d'arrestations qui ont frappé ses proches, mais il ne s'est jamais désavoué, poursuivant inlassablement ses harangues anti-américaines à la fin de ses conférences quotidiennes de théologie de Qom. Le moyen comme un autre de mobiliser ses partisans contre le Grand Satan américain qui est « la cause de tous les malheurs de l'Iran » et le facteur qui « tente de corrompre les musulmans ».

Prudent, l'ayatollah Montazeri n'a fait aucune allusion directe aux négociations engagées par le groupe Rafsandjani avec les Etats-Unis, mais son entourage ne se prive pas d'occasions pour affirmer qu'il y est violemment opposé. Certaines de ses philippiques anti-américaines publiées par la presse se passent d'ailleurs de tout commentaire. La libération même sous caution des frères Hachemi indique que la tendance présidée par l'ayatollah Montazeri est demeurée toute-puissante à l'intérieur du pays malgré la répression dont il est l'objet. En tous les cas, l'opposition à la politique de rapprochement avec les Etats-Unis préconisée essentiellement par l'hodjatoleslam Rafsandjani vient de subir un grave revers. La décision du président Reagan de mettre fin aux livraisons d'armes américaines ne lui facilitera pas la tâche.

JEAN GUEYRAS

PUBLICATION JUDICIAIRE

CAPITAINE ALAIN BORRAS CONTRE MAX GALLO (20 mai 1986)

Alain BORRAS, officier de l'armée de terre, a cité devant la 17e chambre correctionnelle Max THERET, directeur de la publication du *Matin de Paris*, Max GALLO, journaliste.

Les débats se sont ouverts en présence de ses trois conseils, Mrs PREVOST, SZPINER et GISSEROT.

Alain BORRAS s'est plaint de n'avoir pu, sept mois après son inculpation, s'expliquer dans le cadre de l'information judiciaire ouverte à son encontre. Il reproche aux journalistes de l'avoir présenté, d'ores et déjà, comme un coupable, faisant fi de son honneur. (Ordonnance de non-lieu intervenue le 17 septembre 1986).

Le journaliste doit être en mesure d'établir, dès le moment où il les porte à la connaissance du public, la preuve de la réalité des informations diffusées. Il ne peut attendre d'une formation à laquelle il ne participe pas, la vérification de ses dires avancés, à ce moment inconsiderément.

נושד החוץ-מוחלקת הקשר
שמור

נכנס **

**

**

**

חוזם: 11,8800

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 364, תא: 211186, זח: 1700, זח: נר, טג: ש

נד: פ

3
3
3

שמור/רגיל

אל מנהל מזתימי ממד/מרייה.

מאת לבנון מריט

לבנון-אירן.

ברצוף שמעתי כי אירן בקשה מלבנון מועד להגשת כתבי
האמנתו של השגריר האירני החדש בבירות לנשיא אמין. דברים
אלה מבוטטים על דוח מיופה הכוח הצרפתי בטהרן בשיתח
עם השגריר הלבנוני. ברצוף רואים בענין העובדה שאירן
החליטה:

1. להחזיר מיופה הכוח האירני בבירות שהיה ידוע בפעילותו
העניפה.

2. העלאת הייצוג בבירות לדרגת שגריר.

3. לבקש הגשת כתב האמנה בפני הנשיא גומייל.

תפ: שהח, ממכל, ממכל, ענוג, קידור, מזתיים, איראן, מרנז, ממד, רט, אמן

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

0088

משרד החוץ-מחלקת הקשר שמור

נכנס **

**

**

**

חודש: 11,8801

אל:המשרד

מ-:מריס,נר:362,תא:211186,זח:1700,זח:ר,טג:ש

נד:ג

שמור/רגיל

ממו/פרופריה ארופה 1

מאת לבנון מריס

אירן.

1. בלהמונד (21.11) כתבה מסכמת על המאבק בצמרת. הכתבה בדיוף. נציגות צרפת בטהרן מסרה שהפרטים בכתבה מזויקים.

2. האמריקאים מסרו לצרפתים שמצב בריאותו של חומייני התדרדר לאחרונה וזה מה שהביא את רפטנגני לצאת בהצהרה שלו, נראה שחומייני נמצא במלוא חושיו רק שעות ספורות ביממה והוא מחובר כמעט כל יום למכשיר דיאליזה.

3. המצב הכלכלי הקשה אינו מוסיף לתמונה הכוללת. רופא צרפתי אשר חזר מהחזית סיפר שלראשונה נתקלים החיילים במחסור במזון. יצוא הנפט של אירן חזר להיות למעלה ממליון הבית ליום בכך מצפה טהרן לשפר מצב הכנסותיה. לכי הבנק המרכזי האירני כן דווח הנציג הצרפתי בטהרן יתרות המטבע לחודש נובמבר 86 הם 1.3 מיליארד דולר.

על זה יתווספו כ-500 מליון דולר מארהב בהתאם להסכם אלגיר ועכשיו עוד 330 מליון דולרים שהצרפתים ישלמו. ההכנסות הצפויות מנפט לשנה הקרובה מוערכים ב-6 עד 7 מיליארד דולר.

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,ענוג,אירא,אירב,ר/מרכז,ממו,רס,אמן

נכנס **

שמור

**

**

**

חוזם: 8176/11

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 354, תא: 201186, זח: 1800, זח: 1, סג: ש

נד: 8

9
צ.נ.מ.

שמור/רגיל

אל ממ'ד/ערב 1, אירופה 1

מאת לבנון מריס

מהומות סטודנטים באלגיריה - לחוזם 1265.

ההערכה ששמעתי במרכז לחיזוי וניתוח ברציף עולה בקנה אחד עם תוכן שלכם. עמי דוחי השגרירות הצרפתית מאלגיריה התגבשה הערכה שהמהומות היו ספונטניות ולא מונעות עי סיבות או תביעות פוליטיות. בהחלט רואים בהתפרצות זו דרך למשקע חברתי-כלכלי קשה באלגיריה, בדומה למה שקרה בקהיר מרוקו ותוניסיה. כאשר על שני מליון תושבים באלגיריה יש כ-500 אוטובוסים בלבד או שמערכת הניקוז העירונית לא הורחבה מאז 1962 כאשר מספר האוכלוסיה הוכפל בחמש, קשה שלא יהיו התפרצויות מהסוג שהיה.

בשום שלב, לא סברו ברציף שכוחות הבטחון לא יוכלו להשתלט על המצב, ועובדת התפשטות המהומות לסטיף, אוראן וסקידה באה על בסיס של סולידריות אך לא חוזר לא עמי צור מוכתב או מרי ארגון מראש. מהומות כאלה עלולות לפרוץ גם בעתיד כל עוד המצב החברתי-כלכלי ימשיך להיות קשה.

לבנון =

תפ: שהח, מבכל, ממבכל, ענוג, אירא, אירוב, מרכז, ממז, רס, אמן

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, יז' חשוון תשמ"ז

19 נובמבר 1986

9
3.3
3

אל: [✓]מא"פ

אירופה 1
מאת: עתונות, פאריס.

הנדון: נשיא בורקינה - פסו ונשיא צרפת על המזה"ת

ייתכן ותמצאו עניין בקטע המצ"ב שפורסם בתאריך 19.11.86

בעיתון LE MONDE

ב ב ר כ ה,

יחסי

יהושע עמישב.

scrutin était également destiné à désigner les députés et les sénateurs qui formeront, à partir du 1er février prochain, l'Assemblée nationale constituante chargée d'élaborer la Charte fondamentale de la nouvelle République.

Le dépouillement est encore trop peu avancé pour prévoir la composition de cette Assemblée. On s'attend néanmoins que le parti au pouvoir gagnera de nombreux sièges et affirmera son hégémonie en s'assurant une majorité absolue. Le rôle des députés et des sénateurs élus à cette occasion sera déterminant pour l'avenir de la démocratie brésilienne. Si, comme le pense le dirigeant du PMDB, sa composition reflète plutôt une tendance de gauche, les nombreuses réformes en perspective — agraire, fiscale, sociale — connaîtront une application beaucoup plus rapide.

Dans cette perspective, le chef de l'Etat, qui a toujours assuré miser à la fois sur la croissance et sur la réduction des inégalités, devra affronter les réticences des grandes compagnies étrangères et nationales, qui avaient déjà tendance ces derniers mois à adopter une attitude très prudente face aux réformes envisagées. Alors que le plan de redressement économique, dit plan cruzado, mis en place par le président Sarney apparaît comme le grand vainqueur de ce scrutin, le chef de l'Etat aura à faire face à cette épreuve. Sur un plan politique, la victoire semble-t-il écrasante du PMDB fait aussi craindre à certains opposants que ce parti ne prenne une importance comparable à celle du Parti révolutionnaire institutionnel au Mexique, marginalisant ainsi toutes les autres formations.

A court terme, en tout cas, ces élections permettent au président Sarney d'avoir les moyens de sa politique. Le chef de l'Etat, qui déclarait il y a un peu plus de six mois que « le Brésil était devenu ingouvernable », se trouve aujourd'hui dans une situation autrement plus favorable. C'est une réussite pour un homme dont on assurait qu'il était très fragile lors de son arrivée au pouvoir après le tragique décès du président Tancredo Neves.

(Lire nos informations page 4.)

empiriques, conserveront le

(Lire nos informations page 37.)

de CLAIRE BLANDIN page 34.)

contester qu'en moins de deux ans il avait largement engagé

moyen sûr d'en venir finalement à bout.

M. Mitterrand face au président du Burkina-Faso

Le « vieux sage » et le jeune impertinent...

M. François Mitterrand est attendu à Paris mercredi matin 19 novembre, après sa visite à Ouagadougou, capitale du Burkina, dernière étape de sa tournée africaine.

Au cours d'un dîner offert, lundi, en son honneur par le président Thomas Sankara, les deux hommes d'Etat, s'éloignant du langage diplomatique de circonstance, se sont tour à tour « fait la leçon ».

OUAGADOUGOU
de notre envoyé spécial

Le terrorisme doit-il interdire tout voyage à l'étranger ? Comment doit se comporter le chef de l'Etat lorsque tombent de nouvelles victimes et alors qu'il est hors du territoire national ? Comment éviter d'apparaître dans ce cas en décalage par rapport aux préoccupations nationales ?

Toutes ces questions, M. Mitterrand a dû se les poser, lundi

soir 17 novembre, lorsqu'il a appris par une communication de M. Jean-Louis Bianco, le secrétaire général de l'Elysée, que M. Georges Besse venait d'être assassiné. Il était à peine plus de 20 heures (heure locale) et le pré-

de l'homme ? Il « aime à parler de la dette, de la coopération » ? Alors, puisqu'on s'écarte « du négoce, des tractations et des magouilles », parlons franc ! Et le capitaine Sankara, qui avait troqué pour l'occasion son treillis

sident s'apprêtait à quitter l'hôtel où il réside pour se rendre au banquet offert à l'occasion de sa visite au Burkina par le capitaine Sankara, chef de l'Etat. Que pouvait-il faire sinon respecter son programme, après avoir rédigé le communiqué qui a été publié dans la soirée, par l'Elysée (lire page 34).

Mais M. Mitterrand ne savait pas encore qu'une autre épreuve l'attendait : le discours qu'allait prononcer le capitaine Sankara à l'issue d'un interminable banquet. Pendant près de trente minutes, le président de la République dut en effet écouter une étrange mise en cause, non pas de sa politique mais de celle de la France, dans des termes pour le moins inhabituels en ce genre de circonstance, et d'autant moins supportables que le chef de l'Etat avait alors sans doute d'autres préoccupations en tête.

Que dit pour l'essentiel le bouillant capitaine au pouvoir à Ouagadougou ? Qu'il est temps que M. Mitterrand mette ses actes en conformité avec ses propos. Celui-ci veut porter un « témoignage juste » sur le tiers-monde ? Il veut se faire le porte-parole des droits

militaire retailé pour un uniforme de parade du plus beau bleu roi, se mit à faire la morale à celui qu'on qualifierait en Afrique de « vieux sage », lui reprochant de faire bon marché de la cause des Palestiniens (« ces bohémistes du sionisme »), d'avoir oublié le Nicaragua, de ne rien faire pour mettre un terme à la guerre Irak-Irak, à celle du Tchad, à celle du Sahara et d'avoir accueilli sur le sol français le « bandit » Savimbi et le « tueur » Botha, dont « les mains et les pieds sont couverts de sang ».

Parfaitement au courant des subtilités de la cohabitation, le capitaine Sankara feint aussitôt d'exonérer M. Mitterrand de ces derniers actes, ajoutant : « Tous ceux qui ont permis à Savimbi et à Botha de fouler le sol français en porteront la responsabilité pour toujours ». Comment le président de la République pourrait-il prouver sa bonne foi ? Tout simplement en concluant un accord de défense avec le Burkina, aux termes duquel serait stationné sur son territoire un arsenal français pour participer à la guerre contre Pretoria...

JACQUES AMALRIC.

(Lire la suite page 3.)

Le Monde

MÉDECINE

Remous dans les hôpitaux

Une polémique oppose actuellement les pédiatres au ministère des affaires sociales à propos de la prévention de la mort subite du nourrisson : quelle est l'utilité des appareils de surveillance ? La réforme hospitalière présentée par Mme Barzach suscite des réactions dans le corps médical et dans l'opposition.

Pages 19 et 20

Réapparition de M. Kim Il Sung

Le président nord-coréen n'a pas été assassiné...

PAGE 6

La mort de Roger Ikor

L'écrivain pourfendeur de sectes.

PAGE 40

L'élection au CNPF

Le conseil exécutif a coopté M. Périgot pour remplacer M. Gattaz.

PAGE 38

13 000 Suédois stérilisés de force

Pour hygiène sociale...

PAGE 13

Le sommaire complet se trouve page 40

INÉDIT

ARAGON

La Défense de l'infini

Présentation et notes d'Edouard Ruiz

GALLIMARD *nrf*

PRIX DE VENTE A L'ÉTRANGER : Algérie, 3 DA ; Maroc, 4,20 dir. ; Tunisie, 525 m. ; Allemagne, 1,80 DM ; Autriche, 17 sch. ; Belgique, 30 fr. ; Canada, 1,75 \$; Côte-d'Ivoire, 315 F CFA ; Danemark, 8 kr. ; Espagne, 130 pes. ; G.-B., 55 p. ; Grèce, 120 dr. ; Irlande, 85 p. ; Italie, 1 700 L. ; Libye, 0,400 DL ; Luxembourg, 30 f. ; Norvège, 9 kr. ; Pays-Bas, 2 fl. ; Portugal, 110 esc. ; Sénégal, 335 F CFA ; Suède, 11 cr. ; Suisse, 1,60 f. ; USA, 1,25 \$; USA (West Coast), 1,50 \$.

Le bombardier libyen a manqué le 16 novembre, du Tchad, par les forces populaires (FAP) de Ouaddet, qui se sont alliées au gouvernement de N'Djamena, a annoncé le commandement de l'armée nationale tchadienne. Le premier était un acte de reconnaissance de l'Etat-major tchadien. Il a été indiqué que des avions ont lancé, dimanche, une offensive contre N'Djamena, un avant-poste de la région proche de la Libye sous contrôle

Le président Hissène Habré a eu une brève visite au ministre nigérien des Affaires étrangères, M. Bolaji Abacha, qui a annoncé que les « factes soutenus par la Libye » ont été demandés aux autorités tchadiennes pour accueillir une conférence de réconciliation. Lagos a refusé, ne sachant pas si le tchadien accepterait une telle conférence.

Signature à l'ambassade de Moscou

Le ministre Madjiadinou, du Tchad, a fait quelques jours aux autorités de la décision de fermer l'URSS, a-t-on appris. La mesure est due à l'économie - mais depuis l'avènement dirigé par le général Habré, l'URSS, celui-ci, a indiqué M. Madjiadinou. M. Madjiadinou a signé à Moscou en décembre que M. Goukouni a le pouvoir à N'Djamena. Celui-ci eut été le ministre. M. Madjiadinou a fait considérer les comme le représentant du régime auquel il a allégerance.

Les locaux, le ministre de N'Djamena a souhaité que les Français choisissent d'un pays tiers pour leur. Il y a actuellement des tchadiens en (p.)

e

Andais blée

Les listes et conservateurs avec l'élection du hollandais Ton van der Meer, social-démocrate, réputé de symétrie. Ce résultat

(Suite de la première page.)

Le capitaine Sankara n'est pas homme à s'arrêter en si bon chemin. Citations approximatives de M. Mitterrand à l'appui - il est vrai qu'il parlait sans notes, - il somma ensuite le président de la République de se rallier à son point de vue selon lequel « nous ne sommes pas engagés par nos dettes ». Jésus, rappela-t-il, n'a-t-il pas chassé les marchands de son temple ? Organisons-nous, « vous là-bas, nous ici », pour faire triompher cette ligne, poursuivit-il, car « jamais on ne réconciliera les riches avec les pauvres, les exploités avec les exploités ». Et pour faire bonne mesure, il condamna le racisme dont souffrent les Noirs en France, après avoir eu une pensée pour « nos frères maliens » récemment expulsés. Après le rituel « la patrie ou la mort, nous vaincrons », M. Mitterrand fut invité à lever son verre à l'amitié entre la France et le Burkina. Ce qu'il finit par faire sans plaisir évident.

Mettant de côté les discours de circonstance qu'il avait préparés, le président de la République releva le défi qui venait de lui être lancé. Cela dura soixante-dix minutes, pendant lesquelles les danseurs qui attendaient de se produire s'endormirent d'un sommeil bien peu militant. M. Mitterrand commença son interminable cours du soir avec une infinie patience, un didactisme appliqué, tant « il est difficile, parfois, d'échapper aux passions, aux excès de sa propre logique (...), tant il est difficile de savoir où se situe exactement le droit des peuples ». Exemple : le problème israélo-arabe, puisque « deux peuples réclament la même terre, en fonction de principes qui se contredisent et se complètent ». Oui donc à un Etat palestinien, puisque « l'errance de ce peuple est proprement intolérable », mais n'oubliez pas que l'existence d'Israël est reconnue par les Nations unies et que l'Union soviétique a soutenu la création de cet Etat dès son origine.

« Une équipe jeune, dérangante... »

Point par point, M. Mitterrand réfuta ensuite son jeune contradicteur, lui rappelant même qu'il avait oublié de parler du Cambodge et de l'Afghanistan, répétant ce qu'il a déjà expliqué à maintes reprises, aussi bien à propos de l'Amérique centrale que du Sahara, de la visite de M. Botha en France que de celle de M. Savimbi, du Tchad que de la Namibie.

Et puis le ton changea. De patelin, il devint à la fois grave, sévère et ironique. Le capitaine Sankara n'avait pas parlé du terrorisme ? Et pourtant, « ce soir encore, j'apprends que le terrorisme venait d'exercer son crime à Paris, en frappant une personnalité nullement mêlée à la politique et dont les qualités humaines et professionnelles remarquables en faisaient un des Français situés, selon moi, au premier rang de ceux qui méritaient estime et affection. Quiconque soutient le terrorisme, organisation ou Etat, doit donc être frappé d'abord du désaveu

universel et doit être sanctionné et puni. »

Puis vint la conclusion à laquelle M. Mitterrand aurait pu peut-être se borner, vu les circonstances : « Le capitaine Sankara est un homme dérangeant (...). Après les propos qu'il a tenus, je ne pouvais pas me contenter d'un petit compliment et aller me coucher (...). Il dit ce qu'il pense. Moi aussi. (...) Il a le tranchant d'une belle jeunesse, mais il tranche trop. Mais s'il n'était pas comme ça à trente-sept ans, comment serait-il à soixante-dix ans ? Je l'encourage donc, mais pas trop (...). Je n'ai pas à me mêler de votre politique intérieure », même si « vous constituez une équipe jeune, dérangeante, insolente (...). Si vous avez besoin de nous, vous nous le direz. Si vous n'en avez pas besoin, on s'en passera. C'est vous qui décidez chez vous. Mais vous ne pouvez pas décider ce que je dis (...), à Paris c'est moi - enfin il n'y a pas que moi. »

Tout à son discours - encore plus improvisé que celui auquel il venait de répondre, - M. Mitterrand oublia quelques instants de sacrifier au toast. Il se reprit bien vite. A Ouagadougou, on peut estimer que le score de ce match est nul : le « vieux sage » a su « moucher » le jeune impertinent et mettre finalement les rieurs de son côté. Reste à savoir quel sera le jugement de Paris, où ce genre de joute oratoire pourra paraître quelque peu déplacé, en raison des circonstances d'abord, mais aussi parce qu'on peut se demander s'il est bien normal que le président de la République consacre son temps à se transformer en précepteur.

JACQUES AMALRIC.

Accroissement de l'aide française à la Guinée

Conakry. - La récente visite, à Conakry, de M. Mitterrand va déboucher sur une série de nouvelles aides françaises à la Guinée. La France va financer un programme d'urgence pour la réfection de la voirie de la capitale, qui devra être achevée avant la prochaine saison des pluies, pour un coût de 30 millions de francs français, dont 18 millions sous forme de subventions non remboursables.

Paris interviendra également dans le domaine de l'enseignement universitaire : cinq professeurs permanents vont enseigner, à partir de janvier, dans des disciplines scientifiques, à l'université de Conakry, et des missions temporaires se rendront en cours d'année en Guinée, à partir des universités de Dakar et d'Abidjan.

Dans le secondaire, l'aide française se traduira notamment par un appui à l'Ecole normale supérieure, tandis que, dans le primaire, la distribution de huit cent vingt mille livres scolaires (pour un total de 24 millions de francs) doit s'achever en décembre. Enfin, des crédits français, à hauteur de 2 à 3 millions de francs, seront accordés pour l'aide à la reconversion des fonctionnaires, qui souhaiteraient monter des petites entreprises. - (AFP.)

ache au fonctionnaire-justice. Le droit de l'Etat. L'emprisonnement de justice et je ne de quelle morale on r ce droit à des per- raient pas des fonc- at.

le fait de mêler ce à un souci mercantilité n'ouvre la de tous ordres et à uns l'exécution des s pas pour ma part insérer un service sible que l'applica- tratives de liberté

s « privés » auront-ève avec toutes les se cela peut avoir os des prisons, alors naires de l'adminis- aire ne l'ont pas ?

Etat d'échec

prisons privées, en pourra faire appel à ? Même si ces per- ent une formation s des fonctionnaires aloriser en tout état in contrôle de l'insti- nistration est ins- toujours difficile clos à la fois fragile ons), je crains une ne des droits de cer- à punir d'autres

ne que ce système ie des répercussions s irréversibles, pour it de notre justice.

dire enfin que onze mille places de quent actuellement rgence. Mais qu'en de est un constat pari désespéré sur connaître que notre a pas endiguer la

s ces jeunes délin- it nés dans des et dans de grands ins déshumanisés, arisés puis au chô- nt dans le cercle gne et de la délin- s-quels la prison n'a hogènes.

pas que, enfin, les as les niveaux orga- tion et un encadre- éritables moyens ? e droit à la sécurité le droit au travail is de vie décentes. s un pari moins me moins coûteux té, plutôt que de et encore de nou- l'on aura intérêt à

MENTS
7 09
CEDEX 09
47-98-72

1 mois 12 mois

MS-3 203

1-20-88

30

The dual drama in Washington and Paris

Chic Trib 11-18-86

PARIS—The dual drama of the last few days in Washington and Paris over Middle Eastern policy has made clear the fundamental divergence between the two countries. It is not a divergence of aims so much as the difference between a country with a policy and one without.

The United States is the country without a policy—or with several contradictory policies, which adds up to the same thing. It has good intentions and these fall over one another in confusion. Blundering efforts are made to bargain in the Middle East and not to bargain at the same time, to denounce terrorism and at the same time appease it.

The press is told that there are no negotiations with Iran, and at the same time is asked not to write about negotiations because that might upset them. Everything is denied while everything implicitly is affirmed. Foreign policy is being conducted out of a back room of the White House, with amateurs and electoral opportunists advising the President and Marine Corps lieutenant colonels his agents.

Even if the Iranian fiasco is left aside, the United States' only remaining practical policy in the Middle East is aid and political support for Israel and, at a lesser level, for Egypt. Otherwise it has aspirations.

It wishes that Iran would come under more moderate leaders, but also that it lose its war with Iraq. It condones Israel's clandestine support for Iran in the Gulf war and also France's open support for Iraq. It wants Syria checked but not to the advantage of Moslem integrationist forces. It would like to see stability restored to Lebanon, but it washed its hands of that country when the Marines were blown up there in 1983. It bombs Moammar Kadafi when he becomes too outrageous.

The French government has a policy, like it or not. The scandal created by Prime Minister Jacques Chirac's inadvertent interview with the Washington Times last weekend was quickly dissipated in Paris by that newspaper's publication of what he actually said. Impolite, undiplomatic, Mr. Chirac nonetheless provided a description of what France is doing in the Middle East that was intellectually serious and coherent and that the majority of French voters support.

An American may disagree with some of Mr. Chirac's assumptions or have another opinion on what is likely to be accomplished. One cannot say that what Paris is up to is foolish. Mr. Chirac was rash to speak so openly to a foreign journalist, but publication of the

William Pfaff

transcription of what he said could prove a service to the West, forcing others to formulate equally clear statements of what they think they are doing.

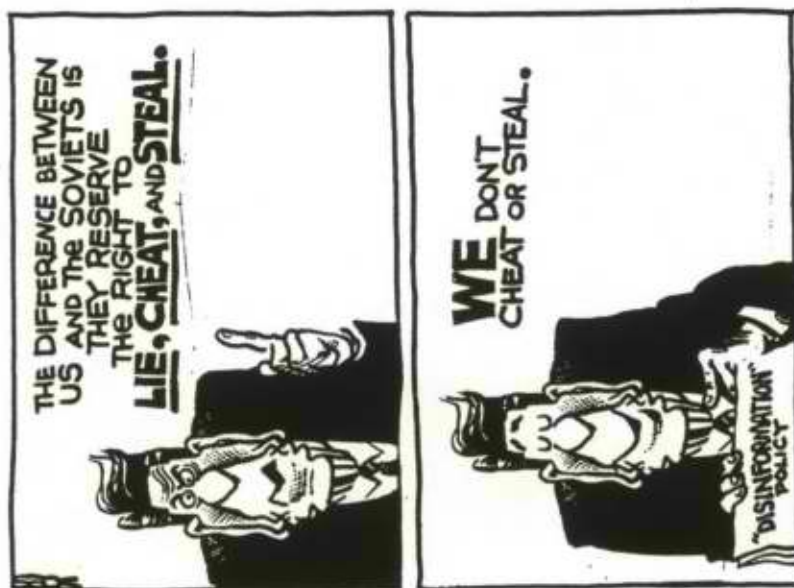
For the French, Syria is the key power in the Eastern Mediterranean. It dominates Lebanon, where the French intend to honor the commitment to the Christian community they have maintained since the Crusades. The French have no illusions about the character of Syria's leaders, or about Syria's general involvement in terrorism, but they regard negotiations with the Syrians as essential if the West is to continue to have any constructive influence on what happens to Lebanon, or upon the evolution of the Syrian-Israeli conflict.

France frankly supports Iraq in the Gulf war, while acknowledging that Baghdad's is another unsavory regime, responsible for starting that war. Paris regards Islamic integration as, in Mr. Chirac's words, "the huge bomb, the one that risks going off throughout the whole Arab world." The secular Arab governments and the moderate rulers of Saudi Arabia, the emirates, Jordan, Egypt and the Maghreb countries, have to be encouraged to resist integration, and given confidence that they have supporters in the Western world.

Mr. Chirac did not say it, but it is the opinion of his collaborators that the United States is too compromised by its attachment to Israel to play this role credibly. Britain has abandoned the Middle East. Somebody has to do the job. The worst thing that could happen in the region would be for the sentiment to prevail that the West has been chased out of the Mediterranean. Then the integrationists would prevail and we would find ourselves back in the 11th Century with holy war.

The tactical objection to be made to this French position is that France's policy encourages terrorism by dealing with terrorists. The French would reply that the terrorist problem is trivial by comparison with the larger upheaval they are trying to prevent, and with the "Hitlerian" outcome they are attempting to avert in Lebanon—which is to say, simple extermination of the Christians.

A fundamental objection is that it is not within the power of the West to end the purgatory of Lebanon, and that the radicalization of the Arab masses and the march of integration cannot be stopped with either guns or diplomacy. The French might concede the

weight of this argument, but ask what responsible alternative there is to trying. The most constructive thing that could be done would be to treat the cancerous Israeli-Palestinian struggle. But that is not within France's capacity, and the United States, which might do something positive, has now washed its hands of the Palestinians too.

In French opinion, France is the one Western country which attempts a serious role in the Middle East. For this it gets sanctimonious denunciation in the American press. Can the American government make a convincing response to this French argument? Possibly the very vehemence of Mr. Chirac's statements, and the abundance of his scorn for Washington's substitution of demagoguery for policy, will provoke a constructive reaction. Possibly. Probably not.

Flaws in timing and tactics

CSM 11-18-80

By Robin Wright

PRESIDENT Reagan's Iranian gambit appears to be the most naive diplomatic maneuver undertaken during his presidency, actually jeopardizing long-term US interests in Iran.

Rapprochement with the Islamic republic should clearly be a US policy objective. Washington needs finally to end the unconventional and undeclared war that has escalated since the 1979 revolution. Acknowledging that its former client state, a vital geopolitical property, is a major new force in the world was an important first step.

But policy inconsistencies aside, the timing and tactics were wrong:

- Intervention at such a delicate stage of the Iranian power struggle between pragmatists and radicals was the one course of action that most endangered the very individuals and policies that Washington would like to see direct Iran in the post-Khomeini era.

The current situation evokes an eerie *déjà vu*, for the US connection was the political death knell for an earlier generation of moderates.

During the first power struggle in 1981, the demise of President Abolhassan Bani-Sadr and Foreign Minister Sadeq Ghotbzadeh was due in part to their US ties during negotiations over 52 American embassy hostages. Mr. Bani-Sadr was forced to flee, and Mr. Ghotbzadeh was later executed after a conviction for plotting against the government.

The revolution has settled down considerably since those unstable early days. But the political infighting today is no less explosive, and the stakes now are even higher. Key figures have already begun to deny or distance themselves from the dialogue with the United States. But attempts at damage control may be too late.

The Iran moderates were not sufficiently secure to guarantee anything anyway. Indeed, genuine rapprochement with Iran will not be realistic until after Ayatollah Khomeini passes from the scene. Washington should have carried out discussions from a distance until a more propitious moment.

- The Israeli connection further contaminates the moderates and provides ammunition for the radicals to discredit them. A host of neutral channels could have been found to facilitate the first contacts, notably Algeria, which orchestrated the release of 52 Americans in 1981, as well as Japan or Turkey. All three have good relations with Iran.

Israel has irregularly peddled war materiel to Tehran over the past seven years - but always through intermediaries. For the "Great Satan" to have dealt with an Iranian faction via Israel will not go down well with Ayatollah Khomeini, who has pledged that his revolutionary troops will "March all the way to Quds," the Muslim name for Jerusalem. How much did he know about the moderates' dialogue with the US?

- Arms was the wrong barometer of the US's honorable intentions, especially if one goal was to help end the Gulf war.

But within the context of the domestic situation, obtaining weaponry legitimizes

the argument of radical theocrats and their extremist surrogates: To restock Iran's arsenal, the theocracy needs only to encourage its Lebanese brethren to abduct another American. Worse, another American may be nabbed just to discredit Iran's moderates. The outcome of US policy is now greater susceptibility to Tehran's domestic intrigue.

The cycle that the arms-for-bodies precedent establishes could become endless, in turn prolonging the six-year war and endangering Americans living in the 21-nation Arab world. The Islamic Jihad's

tactics have already been imitated by new groups, not all of whom are Shiite fundamentalists.

The US could eventually have made headway on the main issues: a decrease in Iranian-backed

terrorism against Western and moderate Arab targets; greater stability in the vulnerable oil-producing Gulf states; and a more realistic formula for settling the Iran-Iraq war. On each issue, moderates have shown varying degrees of pragmatism.

The preoccupation with the hostages, a valid concern, led to covert diplomacy that was not backed up by well-developed policy. This in turn exposed the two parties the US meant to help - the Islamic republic's pragmatists and the American hostages - to even graver dangers.

The costs in Iran alone made the endeavor inopportune.

Robin Wright is a senior associate at the Carnegie Endowment for International Peace.

Genuine rapprochement will not be realistic until after Khomeini passes from the scene.

שמו

כנס

**

**

**

**

חוזם: 11,7122

אל: המשורד

מ-: מריס, כר: 291, תא: 181186, זח: 1700, דח: ר, טג: ש

כד: 8

שמו/רגיל

אל: מרכז איסוף, ממד/ערב 1, מח' מצרים

דע: אמק' שג' קהיר

מאת: לבנון מריס

מצרים - החלפת הממשלה - לחוזם 831

להלן מרמ"ח מז"ת ברצוף ודסקאי מצרים (17.11):

1. עפ"י דיווח שקיבלו משגרירותם בקהיר עולה שמינוי צדקי לרה"מ בעיתוי הנוכחי נעשה מתוך כוונה לאותת לקרן המטבע הבינלאומי שמצרים מוכנה להגמיש עמדתה ובלבד שהקרן תושיט לה הסיוע הכלכלי הדרוש. צדקי ידוע כמי שמכיר היטב הנמשות הפועלות בתוך הקרן מהישיבות הרבות בה ייצג את מצרים. הוא מכיר הסגנון המיוחד שיש לנהל עם אנשי הקרן - שתי תכונות אלו הכשירו אותו בעיני מרבין לרשת את לוטפי.

2. המינוי נתקבל בקורת רוח גם בקרב הצמרת המצרית, הרושם המתקבל הוא שמניעי החלפת הממשלה הם נסיון להביא לשיפור במצב הכלכלי הקשה. סגן רה"מ ושר התכנון, אחמד אל ג'נזורי, אשר היו לו חיובים רבים עם לוטפי נקרא לגלות יותר קולגאליות ולויאליות כלפי רה"מ החדש.

3. חילופי הממשלה באו אם כן כדי להניח התשתית

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לקראת הסכם עם קרן המטבע . הוחלף גם נגיד הבנק המרכזי (MEJM) המשחק תפקיד חשוב ביותר בחייה הכלכליים של מצרים. הגישה החדשה המתפתחת היא שמצרים מוכנה להגיע להסדר עם הקרן לפיו מרישה מחדש של חובותיה תקבל כמה מתנאי הקרן ומבלבד לאפשר לה ליצור תדמית כמי שלא נכנעה לתנאי הקרן. נראה אם כן שממשלתו של צדקי תיפעל להשגת תנאים אלה מהקרן למעט תנאי אחד שאיננה יכולה לקבלו הוא ביטול הסובסידיות על מוצרי יסוד כדי למנוע מהומות אפשריות בשנת 1977.

4. ברור גישה זו פנתה מצרים לצרפת וביקשה עזרתה בתחומים הבאים :

א. תמיכה בעמדה מצרים בקרן המטבע. צרפת התערבה לצורך זה אצל האמריקאים ונראה שבכניסת הקרן הבאה תהיה נכונות ללכת לקראת מצרים . הטיעון המרכזי של הצרפתים הוא שחייבים לסייע למובארך לא רק בגלל חשיבותה האזורית של מצרים אלא גם כדי למנוע ניצול לרעה של המצב הפנימי הקשה ע"י אויבי המשטר אשר יביאו לערעור.

ב. צרפת פעלה עפ"י בקשת מצרים אצל חברי המועדון מארים, על מנת לעקוף התנגדויות אפשריות הצליחה צרפת להביא לכך שהמועדון יתכנס כמועדון ידווי מצרים, אך באותה מתכונת כמו מועדון פריס .

ג. צרפת הצליחה להעביר החלטה במסגרת השוק להגדיל כמות החיסה שמצרים מקבלת מ-120 אלף טון ל - 160 אלף.

ד. בשטח אחד בלד לא הצליחה צרפת לסייע למצרים וזה דווקא בתחום הדגנים . צרפת חשבה להגדיל הכמות המוענקת למצרים מהמכסה הכללית שנותנת צרפת לארגונים שונים אך לא הצליחה אלא להעביר סיכום שאם תיוותר כמות מתוך מכסה כללית זו היא תועבר למצרים.

== בלנון .

===

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,ענודג,אירא,אירב,קידור,מצרים,טייבל,ר/מרכז, ממד,דורורי,כלכליתא,רס,אמן

[illegible]

4. 2000 4000 10 000 20000 30000 40000 50000 60000 70000 80000 90000 100000
200000 300000 400000 500000 600000 700000 800000 900000 1000000

[illegible]

2. УГОЛ ОБЪЕД. ИСТ. СЧЕТ ОБЪЕД. ИСТ. ПЕР. ПОКАТЕР
ОБЪЕД. ИСТ. ПЕР. ПОКАТЕР ОБЪЕД. ИСТ. ПЕР. ПОКАТЕР
УГОЛ ОБЪЕД. ИСТ. СЧЕТ ОБЪЕД. ИСТ. ПЕР. ПОКАТЕР
ОБЪЕД. ИСТ. ПЕР. ПОКАТЕР ОБЪЕД. ИСТ. ПЕР. ПОКАТЕР

[illegible]

7. ДУМН ИМЕ ДЕТ ЕИ БЕТАНН АРОН КОФУ КОМЕР
 ЕТО ТЕРМН ДИПЕР БТАКО. АРОН ПУМН КОМЕР БЕТАН
 ПОПУЛН КОМЕР ДИПЕР БЕТАН АРОН КОМЕР
 АРОН ИИ ЕИ БЕТАНН ИИ КОМЕР КОМЕР ИИ БЕТАН
 КОМЕР ДИПЕР КОМЕР КОМЕР ИИ БЕТАН КОМЕР.

2008 12 10 10:00

[illegible]

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פריס, טו' בחשון התשמ"ז
17 בנובמבר 1986

צ"ב 3-3
9

רצ"ב ראיון עם השגריר, המבקר מדיניות צרפת ביחס
לסוריה.

הראיון ניתן ביום בו פורסמה הידיעה על דברי שיראק
ל"וושנינגטון טיימס" (11/11) ועודכן ע"י העתון ליום
הפרסום.

Trois otages américains, Benjamin Weir, 62 ans, Lawrence Jenco, 64 ans, et David Jacobsen, 55 ans, détenus au Liban par le Jihad islamique, ont été libérés, entre septembre 1985 et novembre 1986, en échange de livraisons d'armes américaines à l'Iran. Alors que le « Washington Post » accusait la France, soupçonnée de négocier avec la Syrie, de « lâcheté » et de « conduite honteuse », alors que Ronald Reagan renouvelait son engagement de « ne pas céder aux terroristes », Washington négociait

des pièces de rechange pour ses chasseurs bombardiers américains. Il y avait donc là les éléments d'un marchandage. Restait à trouver les intermédiaires. C'est David Kimche, directeur général du ministère israélien des Affaires étrangères, qui les a offerts sur un plateau à Ronald Reagan. Après la chute du chah, et en dépit du discours violemment antisioniste des leaders de la Révolution islamique, qui prêchent au monde musulman la guerre sainte et la reconquête de Jérusalem, les dirigeants israéliens ont conservé des relations secrètes mais

glements de 1979, l'« Export Administration Act », interdit la vente de matériel militaire aux pays qui fomentent des actes de terrorisme, et l'administration Reagan a officiellement ajouté l'Iran à la liste des pays terroristes en 1984.

En quatorze mois, plus de 60 millions de dollars d'armes sont fournis à l'Iran. Les avions affrétés à des compagnies de charters très discrètes décollent d'Israël pour Tabriz ou Téhéran. Les cargos, danois le plus souvent, naviguant sans pavillon, font la navette entre Eilat

de leur « contre volume », les livraisons de « terroristes libanais ». « Cet échange est une véritable folie, estime Omrane Adham, qui fut l'un des intermédiaires entre François Mitterrand et Hafez el-Assad. Les Américains ont fait exactement ce qu'il fallait faire pour inciter d'autres terroristes à prendre d'autres otages. Désormais, n'importe quelle petite guérilla asiatique ou sud-américaine saura comment s'y prendre pour obtenir des armes de Reagan... »

RENÉ BACKMANN ●

Ovadia Sofer : « La France fait preuve de faiblesse »

Un entretien avec l'ambassadeur d'Israël en France

Le Nouvel Observateur. — Il est désormais clair que Jacques Chirac exclut une manœuvre du Mossad dans l'attentat manqué contre l'avion d'El Al. Alors ?

Ovadia Sofer. — J'avais déjà eu une conversation privée avec le Premier ministre à ce sujet. Je lui ai demandé d'homme à homme s'il y croyait personnellement. Jacques Chirac m'a répondu : « Vous plaisantez ! Je n'ai aucun soupçon de ce genre... » J'ajoute que la justice britannique est un modèle pour le monde entier. Elle en donne chaque jour, et en chaque grande occasion, la preuve. Les démocraties occidentales ont tort, face à leurs ennemis, de la mettre en cause à des fins égoïstes.

N. O. — N'est-il pas difficile de reprocher à la France ses relations nouvelles avec la Syrie, alors que vous-mêmes avez été les intermédiaires entre Américains et Iraniens, les premiers ayant finalement accepté de livrer des armes aux seconds contre la libération de leurs otages ?

O. Sofer. — J'ignore de quoi vous parlez. Il me paraît totalement illogique que les Israéliens servent de médiateurs. L'Iran fondamentaliste est sans aucun doute le plus anti-israélien de tous les pays musulmans et le plus dangereux pour le monde libre. Mais c'est une puissance présente au Proche-Orient qu'on ne peut ignorer. Demander aux pays et aux gran-

Ovadia Sofer

des puissances de n'avoir absolument aucune relation avec elle, c'est faire la politique de l'autruche. On peut donc comprendre, dans cette perspective, la politique de normalisation de la France à l'égard de l'Iran. Cela ne doit pas la conduire à donner un blanc-seing au gouvernement iranien. Or, avec la Syrie, la France est en train de commettre une erreur de ce type. Sous prétexte que ses intérêts et ses arrangements du moment exigent qu'elle discute avec la Syrie, elle en vient à passer l'éponge sur son action terroriste. C'est une marque de faiblesse.

N. O. — La libération des otages français passe peut-être avant toute autre considération...

O. Sofer. — Nous avons nous-mêmes neuf otages au Liban dont les médias français ne parlent jamais. Cela ne nous fait pas renoncer à nos représailles. Quand on a compris que la lutte contre le terrorisme est un problème de survie, eh bien, on combat le terrorisme. Qu'est-ce qui empêchera bientôt de nouvelles prises d'otages ?

N. O. — Excluez-vous que la Syrie et l'Iran laissent traîner la libération des Français détenus jusqu'à l'élection présidentielle de 1988, faisant de Chirac un otage des otages ?

O. Sofer. — Je ne veux pas commenter cette question.

N. O. — Contre la vague intégriste, le gouvernement joue la carte des Arabes modérés. Dans lesquels il inclut la Syrie...

O. Sofer. — C'est une faute cardinale. Si j'étais l'un des dirigeants de l'Arabie saoudite, des Emirats, de l'Égypte, de la Jordanie, du Maroc ou de la Tunisie, je serais découragé de voir qu'on court ainsi après la Syrie. Les modérés font des efforts d'ouverture. Assad, lui, dans tous ses discours à usage interne — et Dieu sait que la parole est importante en terre d'islam —, ne cesse de prôner le terrorisme. On ne peut décemment pas nous raconter qu'en punissant la Syrie on ruine le processus de paix. Les démocraties ont déjà commis une faute en légitimant le rôle de la Syrie au Liban, espérant ainsi conserver ce pays. Elles l'ont perdu.

N. O. — Que répondez-vous lorsqu'on qualifie les représailles israéliennes de « terrorisme à grande échelle » dont les Arabes auraient souffert depuis des années ?

O. Sofer. — Cette assimilation, ce sont les Palestiniens qui la font. Non seulement la France vient de blanchir la Syrie sur la scène internationale, mais elle fait siennes aujourd'hui les thèses de l'OLP. C'est inquiétant. J'ai été choqué d'entendre le représentant syrien à Paris conseiller dans vos médias de ne plus qualifier les détenteurs des otages de terroristes afin de ne pas blesser leur sensibilité. La complaisance envers la Syrie l'encourage à des exigences pénibles et absurdes. Cela me rappelle le dicton arabe : « Il me casse la gueule et il fait semblant de me sauver la vie. »

Propos recueillis par ELISABETH SCHEMLA ●

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, טו' חשוון תשמ"ז

17 נובמבר 1986

101

ליון ז. ז. ז.

9

אל: אירופה 1 - אר"ה אב"צ

מאת: עתונות, פאריס

הנדון: מיטראן ושיראק על ה-COHABITATION

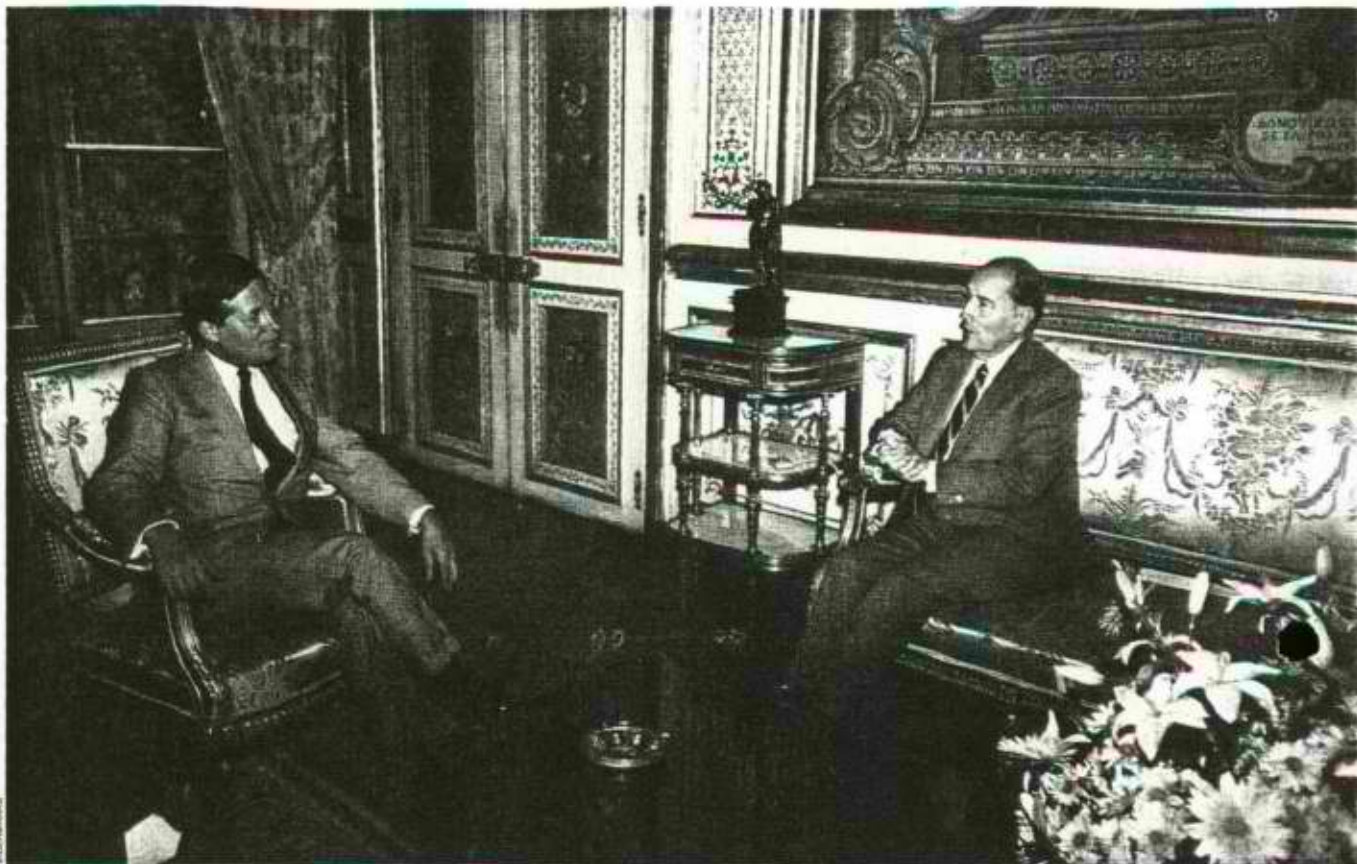
רצ"ב ראיון הנשיא מיטראן ב- LE POINT (10/11) וראיון
רוה"מ שיראק ב- VALEURS ACTUELLES (17/11).

שני האישים מנתחים את ה-COHABITATION ושיראק מוסיף
בעניני דיומא כגון המזה"ת והטרור.

א.מ.י.

בברכה

יוש עמישב

FRANÇOIS MITTERRAND RÉPONDANT AUX QUESTIONS D'ALAIN DUHAMEL

Exclusif

DÉFENSE, POLITIQUE ÉTRANGÈRE, INSTITUTIONS

Mitterrand parle

Dans l'administration de la France, les questions de défense et de politique étrangère ont paru, ces derniers jours, mettre à l'épreuve la paisibilité apparente de la coexistence, au sein de l'exécutif, de la Présidence et du gouvernement de la République. Cette coexistence, déjà dénuée de toute cogestion – le Président le réaffirme ici – en politique intérieure, ne fut que rarement un régime de croisière, mais elle a jusqu'à présent surmonté sans crise publique, voire sans éclats majeurs, les défaillances inhérentes à sa nature. François Mitterrand, en réponse aux questions d'Alain Duhamel, s'explique ici, pour « Le Point », sur ces affaires soudain plus sensibles et y ajoute des précisions nouvelles sur l'idée qu'il se fait de son rôle actuel dans les institutions. Avec ce texte où les mots ont, à l'évidence, été pesés pour être lus, le chef de l'Etat accorde son premier entretien sur ces questions à la presse écrite depuis les élections législatives de mars.

C.I.

Alain Duhamel : Vous avez, par vos déclarations du camp de Caylus, il y a quelques semaines, donné le sentiment que vous vouliez marquer votre terrain dans le domaine de la défense nationale. Qu'en est-il ?

François Mitterrand : J'ai voulu, alors qu'au sein de l'exécutif commençait l'examen de la loi de programmation militaire et que de multiples interprétations de notre stratégie et de ses instruments avaient cours, cadrer le débat sur les points importants : l'emploi des armes nucléaires dites tactiques et que j'appelle, par souci d'exactitude, préstratégiques, la priorité absolue de notre force nucléaire océanique, la nature et l'implantation de la composante terrestre.

A.D. : Une question a surgi récemment à plusieurs reprises. Y a-t-il, de quelque manière que ce soit, une discussion entre le Premier ministre et

vous-même, sur le nom de celui qui a la responsabilité ultime de déterminer les options de la défense nationale ?

F.M. : Celui qui a la responsabilité ultime de l'emploi de nos armes et, par là, de la décision dont dépend le sort du pays, c'est le chef de l'Etat. Il doit, dès lors, logiquement, pour assumer cette responsabilité, fixer les grandes options de la défense nationale. Ces deux obligations ne sont pas séparables. Bien entendu, le Premier ministre et le gouvernement prennent une large part à l'initiative, à l'élaboration et au choix des options. A ce stade, rien de plus normal qu'une discussion quand les points de vue diffèrent. Mais la décision finale n'appartient qu'à un seul. Tel est le principe qui découle de l'article 5 de la Constitution.

A.D. : Principe qui n'a jamais été contesté ?

F.M. : Pas contesté, en effet.

A.D. : En pratique non plus ?

F.M. : L'article 20 de la Constitution dit que « le gouvernement détermine et conduit la politique de la nation ». On voit, dans l'ambiguïté des textes, où peut se loger la contradiction. Mais en pratique, non.

A.D. : En France, la tradition était que l'effort principal était donné à ce qu'on appelle la « première composante », donc les sous-marins, la « force océanique ». Est-ce que, sur cette priorité, il y a l'ombre d'un dissentiment entre vous-même et le Premier ministre ?

F.M. : Non. La composante océanique constitue l'élément essentiel de notre force nucléaire : sous-marins nucléaires lance-engins, sous-marins nucléaires d'attaque, tout un ensemble. Six sous-marins lance-engins existaient ou étaient programmés en 1981. J'ai ordonné, cette année-là, la construction d'un septième, le premier de la nouvelle génération. Ce sous-marin, qui naviguera en 1994, dépassera les normes actuelles et intégrera les techniques les plus avancées.

Son armement connaîtra la même évolution. L'arme qui a commencé depuis 1985 d'être installée sur nos sous-marins est le missile M4. Chaque sous-marin équipé portera seize fusées M4 à six têtes chacune. On imagine la puissance de feu que représenteront ces quatre-vingt-seize têtes nucléaires. C'est dire qu'il s'agit bien de notre système central. Il est également prévu un nouveau missile plus moderne encore et plus puissant, de huit à douze têtes, le M5, qui sera mis en service à la fin du siècle.

A.D. : Toujours tiré par le sous-marin lanceur d'engins ?

F.M. : Oui. Cette priorité est admise par tous. Pour que ce soit plus net encore, j'ai demandé que les M4 ne connaissent aucun retard et que le M5 soit explicitement inscrit dans nos plans.

A.D. : Est-ce que vous avez eu le sentiment qu'il y avait chez le gouvernement la tentation de ralentir ou d'étaler ces efforts au bénéfice de la

“ J'entends que le déploiement du missile S4 se fasse à Albion, pas ailleurs ”

deuxième composante, c'est-à-dire du missile qui est, lui, lancé de la terre, du missile terrestre ?

F.M. : Je ne juge pas les intentions. Seul, le résultat, c'est-à-dire la décision, m'intéresse. Partant de l'idée, qui ne peut être écartée sans réflexion, que les progrès de la détection pourraient permettre à un adversaire éventuel d'annihiler un jour nos sous-marins, il est normal de songer à diversifier nos moyens. Précisons, pour être clair, que nous disposons déjà d'une composante terrestre concentrée au plateau d'Albion, les dix-huit fusées S3, et d'une composante aérienne, les avions Mirage porteurs de missiles — soit une quarantaine de vecteurs. Mais l'une et l'autre seront obsolètes dans dix ans. Nul ne conteste qu'il faille moderniser cet armement. Mon choix est celui d'une composante terrestre qui sera, comme l'actuelle, déployée à Albion. Il est également acquis que pas un franc prévu pour la première composante ne sera distrait au bénéfice de la deuxième, qui recevra ses crédits compte tenu de cette priorité. J'ajoute que si l'on s'interroge sur la capacité des sous-marins à échapper durablement aux techniques de détection, on constate que cette capacité s'accroît, car les techniques de silence et d'invisibilité vont plus vite. Croyez-vous que, sans cela, les Etats-Unis et l'Union soviétique construiraient toujours plus de sous-marins, de plus en plus puissants, de plus en plus volumineux, et pour une durée d'activité de vingt à trente années ? Je considère que là réside, et pour longtemps, notre force principale.

A.D. : Mais sur la deuxième composante ne se greffe-t-il pas d'autres débats ? Par exemple, quel type de missile choisir pour la composante terrestre ? Et le gouvernement ne préfère-t-il pas disperser les missiles sur le territoire national plutôt que de les placer au même endroit ?

F.M. : Sera préférée l'arme qui paraîtra la mieux adaptée à la mission dévolue à la

deuxième composante. On s'oriente vers une trentaine de têtes nucléaires portées par des missiles à trajectoire balistique, comme le M4 ou le M5, mais plus basse, parce que tendue et d'une portée de 3 500 kilomètres au moins, le S4.

Les études devront en même temps être poursuivies pour que nous soyons en mesure de construire des missiles air-sol supersoniques à longue portée. Ce n'est pas le cas actuellement.

Quant au déploiement du S4, j'entends qu'il se fasse à Albion, pas ailleurs. M'objecter qu'Albion peut être détruit, fût-ce par des moyens conventionnels, reviendrait à dénier la stratégie de dissuasion. Chacun, chez nous et à l'extérieur, doit se convaincre qu'Albion attaqué, nous serions déjà dans la guerre. La dissuasion a pour objet de l'empêcher. Restons dans la logique de notre stratégie.

A.D. : Pourquoi ces fusées ne seraient-elles pas mobiles ?

F.M. : Mon refus de disséminer les S4 placés sur des engins mobiles tient à ce que leur dispersion ne changerait pas les données du problème, tout en désignant aux coups supposés la totalité de notre territoire et en risquant de compromettre l'unité du commandement, qui n'appartient qu'au seul président de la République.

A.D. : Cela nous entraîne à une autre question soulevée récemment, le point de savoir si, entre le gouvernement et vous, il y a, ou non, désaccord sur les conditions d'autorité et d'emploi de la force nucléaire préstratégique, c'est-à-dire, en réalité, les armes nucléaires tactiques, ce qu'on appelle aussi, en simplifiant, l'artillerie nucléaire.

F.M. : Nous en revenons au point majeur. On ne peut discuter armes et priorités sans référence à la stratégie. Par exemple, je n'apprécie pas les discours, documents, commentaires où il est affirmé ou sous-entendu que l'arme « tactique » pourrait être employée en appui d'une guerre conventionnelle, et non comme l'ultime avertissement d'une guerre atomique. L'arme nucléaire tactique ne peut être détachée de la stratégie nucléaire globale. C'est pourquoi il convient de préférer les termes « armes préstratégiques » à ceux d'« armes tactiques ». Pour nous, Français, toute menace atomique est génératrice des mêmes conséquences.

A.D. : Et la bataille de l'avant, celle qui aurait lieu, par exemple, à la frontière des deux Allemagnes, ne justifierait-elle pas une intervention nucléaire des Pluton et des Hadès ?

F.M. : Dans le cas d'une bataille au-delà de nos frontières, une notion prévaut, depuis de Gaulle, qui est celle de l'« intérêt vital », dont l'appréciation, liée aux circonstances, relève du chef de l'Etat. C'est toujours vrai.

A.D. : A « L'heure de vérité », je me rappelle que vous m'aviez dit, sur ces problèmes de défense, justement : « La dissuasion nucléaire, c'est moi. »

“ Je ne me plains pas quand je vois le Premier ministre [...] développer avec beaucoup de dynamisme la politique qui me convient ”

F.M. : J'ai dit : « La dissuasion nucléaire, c'est le chef de l'Etat, donc c'est moi. » La nuance n'est pas inutile !

A.D. : Ce qui signifie que la dissuasion nucléaire, c'est le président de la République, s'agissant des armes tactiques, ou plutôt préstratégiques, comme du reste de la panoplie nucléaire.

F.M. : Absolument.

A.D. : En ce qui concerne l'IDS, c'est-à-dire l'Initiative de défense stratégique du président Reagan, il y avait avant les élections, visiblement, un dissentiment entre M. Chirac et vous-même.

F.M. : En effet, ma décision de ne pas faire participer la France, en tant que puissance publique, à l'IDS a été réprouvée par les leaders de l'opposition de l'époque.

A.D. : Est-ce que cette divergence subsiste, ou pas ?

F.M. : Je n'en entends plus parler. Je pense qu'elle n'existe plus.

A.D. : En ce qui concerne la politique étrangère, maintenant, j'ai été assez frappé d'entendre deux semaines de suite, au « Club de la presse », Claude Cheysson, un de vos anciens ministres des Relations extérieures, et l'actuel ministre des Affaires étrangères, Jean-Bernard Raimond, qui, dans des termes pratiquement identiques, ont dit que pour l'essentiel la politique étrangère de la France se poursuivait avec les mêmes orientations et le même dessein. Est-ce une opinion que vous partagez ?

F.M. : Oui, sur les grandes questions, politique européenne, Alliance atlantique, relations avec l'Union soviétique, politique arabe — et particulièrement au Maghreb — politique méditerranéenne, politique africaine, le dessein n'a pas changé. Avec des inflexions, de-ci, de-là, bien entendu. Un peu plus d'Europe, un peu moins d'Europe, etc. Quant au tiers monde, au-delà des mots, il n'y a pas eu de contre-épreuve évidente.

A.D. : Chacun, dans cette affaire, joue le jeu loyalement ?

F.M. : Je ne me plains pas quand je vois le Premier ministre, comme le faisaient ses prédécesseurs, développer avec beaucoup de dynamisme la politique qui me convient.

A.D. : Et quand elle ne vous convient pas ?

F.M. : Alors, je le fais savoir, et j'agis en conséquence.

A.D. : Aujourd'hui, avec le dynamisme qui lui est propre, le Premier ministre, Jacques Chirac, prend-il une part plus grande que MM. Mauroy et Fabius à la mise en œuvre de votre politique étrangère ?

F.M. : Dites plutôt : « à la mise en œuvre de la politique étrangère de la France, continuée ou initiée, selon les cas, par le président de la République actuel ». Pierre Mauroy et Laurent Fabius ont pris une part éminente aux choix et aux orien-

“ Mes engagements européens, ma conviction européenne vont au-delà de l'environnement dans lequel je me trouve ”

tations qui ont marqué les cinq premières années de ma présidence. Mais ils l'ont fait dans le cadre d'une action que nous menions déjà ensemble dix ans auparavant. Il en va autrement de M. Chirac, chef d'une majorité nouvelle, longtemps très critique, hostile à ces orientations. Il nous faut donc en délibérer davantage aujourd'hui. J'y veille avec attention.

A.D. : En cette matière, estimez-vous tenir de la Constitution un pouvoir prééminent ?

F.M. : Distinguons. La Constitution m'impose des devoirs. Ces devoirs supposent des droits, j'observe les devoirs. J'exerce les droits et compétences correspondants. Sur l'essentiel, ils sont prééminents.

A.D. : Voulez-vous parler d'un « secteur réservé » ?

F.M. : En dépit de ce que je lis tous les jours, je rejette autant que naguère, quand j'étais dans l'opposition, l'idée même de « secteur réservé ». Il n'y a pas de « secteur réservé ». Il y a la Constitution et l'intérêt national. Il suffit de s'en tenir là.

A.D. : Est-ce qu'il y a divergence, ou pas, à propos des relations avec l'Afrique du Sud ?

F.M. : Au point de départ, oui. Au point d'arrivée, je veux dire au sommet européen de La Haye, la France, d'une seule voix, a été l'un des neuf pays sur les douze de la Communauté à voter les sanctions.

A.D. : Et l'Amérique centrale ?

F.M. : Quelles que soient nos divergences — qui sont connues — sur le Nicaragua et l'interventionnisme des Etats-Unis, notre politique en Amérique centrale ne peut se situer en deçà des recommandations du Groupe de Contadora et ne le fera pas.

A.D. : Et le tiers monde, dans son ensemble ?

F.M. : Le fossé entre les pays industriels avancés et les pays pauvres est, avec la menace de guerre atomique, le pire danger que court le monde. Il faut que la France résiste à la tentation du repli sur soi. J'observe que le budget en discussion tient compte de cette donnée.

A.D. : Le Tchad est un sujet sur lequel l'opposition et la majorité ont beaucoup ferraillé. Est-ce que la situation actuelle comporte des divergences, ou pas ?

F.M. : La politique menée depuis 1981, celle d'empêcher la conquête du Tchad par la Libye, de tenir le seizième parallèle, au nord duquel, sur d'immenses espaces désertiques, il n'y a aucune production et une très faible population, de soutenir les efforts d'unification et de remise en ordre du président Hissen Habré, de contribuer aux ralliements autour du gouvernement légitime, porte ses fruits. On peut désormais prévoir le retour à l'unité et à l'intégrité territoriales du Tchad, sans avoir commis d'actions irréfléchies, ce que personne, à ma connaissance, ne conteste.

A.D. : Il y a une question importante qui s'est posée et qui va se reposer. La situation politique, disons particulière, de la France ne complique-t-elle pas les choses en ce qui concerne la dimension européenne : n'empêche-t-elle pas la France de donner un élan à la politique européenne ?

F.M. : Mes engagements européens, ma conviction européenne vont, je vous l'accorde, au-delà de l'environnement dans lequel je me trouve. Mais aucun reproche ne peut être fait à la France sur sa façon d'appliquer les traités et les obligations qui en découlent.

A.D. : Y compris la ratification de l'Acte unique ?

F.M. : Y compris la ratification de l'Acte unique, qui signifie l'achèvement du marché intérieur entre les Douze, d'ici au 1er janvier 1992 ; y compris l'élargissement de la Communauté à l'Espagne et au Portugal ; y compris l'accord avec l'Allemagne sur l'engagement du projet Hermès, l'avion spatial qui joindra la Terre aux satellites et vice-versa ; y compris l'accord avec la Hollande sur la dépollution du Rhin ; y compris l'accord avec nos dix-sept partenaires européens sur Euréka...

A.D. : Ce que vous aviez fait n'a pas été remis en cause, mais vous souhaiteriez que la France fasse davantage, et, par exemple, prenne des initiatives, fasse des propositions ?

F.M. : Je le souhaite.

A.D. : Vous ne pouvez pas en dire plus ?

F.M. : Je m'exprimerai là-dessus bientôt.

A.D. : Que pensez-vous de l'attitude du gouvernement vis-à-vis de la Syrie, comme à l'égard de la Grande-Bretagne ?

F.M. : A l'heure où je réponds à vos questions, la réunion du 10 novembre entre les partenaires européens se prépare et le

sort des otages français, une fois de plus, se joue. Je n'ajouterais rien à ma déclaration de Francfort.

A.D. : Approuvez-vous les négociations avec l'Iran ?

F.M. : Elles avaient commencé du temps du gouvernement Fabius. Je constate que les dirigeants iraniens considèrent qu'ils peuvent attendre davantage du gouvernement actuel et montrent plus d'ouverture. Je me réjouis tout à fait de ce nouveau climat quand nous saurons ce qu'il en résultera pour la France — dont on ne peut attendre qu'elle renverse sa politique au Moyen-Orient — et pour les Français directement intéressés à l'aboutissement d'un accord.

A.D. : De qui dépend la lutte contre le terrorisme ?

F.M. : Le gouvernement a la responsabilité de la sécurité publique et de ce qui s'y rattache. Si les décisions mettent en jeu la politique extérieure de la France, j'interviens. En tout état de cause, je me tiens informé.

A.D. : Quand on vous écoute commenter ce qui est aujourd'hui la politique étrangère de la France et qu'on regarde les points de divergence, on s'aperçoit qu'en réalité ils sont limités. Est-ce que cela signifie qu'il n'y a qu'une politique possible, qui s'impose à ceux qui en ont la responsabilité ?

F.M. : Il y a de cela, sûrement. Ne croyez pas, cependant, que la pratique soit aisée tous les jours. Mais, puisque l'on doit juger sur les faits, les faits plaident dans ce sens. Cela porte un nom : continuité. S'il en allait autrement, je ne saurais m'y associer.

A.D. : Est-ce que l'on peut dire qu'il y a eu la même continuité entre la politique étrangère que menait votre prédécesseur et la vôtre ?

F.M. : En de nombreux domaines, oui. Mais je ne pense pas qu'on puisse l'affirmer pour tout ce qui touche au Proche et au Moyen-Orient. Non plus dans la façon d'aborder le débat avec l'Union soviétique. Et j'en passe. Remarquez qu'entre-temps il y a eu changement de président de la République, ce qui n'est pas le cas aujourd'hui.

A.D. : Dira-t-on que les gaullistes approuvent la politique étrangère de François Mitterrand ?

F.M. : Qu'entendez-vous par « gaullistes » ? Nombreuses sont les variétés. Je connais des gaullistes qui le sont pour de bon, des gaullistes qui ne le sont qu'à moitié et des gaullistes qui ne le sont pas du tout ! Ceux qui le sont pour de bon approuvent ma politique dans la mesure où elle continue (du moins dans son esprit) celle du général de Gaulle, ce qui arrive assez souvent. Epargnez-moi le jugement des autres.

A.D. : En ce qui concerne les institutions, on lit que depuis le 16 mars le pouvoir est passé de l'Elysée à Matignon. Quelle est votre réaction ?

F.M. : Que vous êtes un peu trop sensible

“ Il n'y a pas de cogestion de la politique intérieure par le président de la République et le gouvernement ”

aux chuchotements des propagandes.

A.D. : Mais encore ?

F.M. : Un Président élu à l'Elysée par une majorité de Français et un gouvernement à Matignon issu d'une majorité parlementaire, en tous points, ou presque, contraire à la première, cela ne s'était pas vu jusqu'ici, et oblige à appliquer la Constitution dans sa lettre et non plus selon l'usage instauré par le général de Gaulle.

A.D. : Dès ses premières interventions, le Premier ministre a évoqué, avec insistance, l'article 20, comme pour se prémunir contre les empiétements de l'Elysée et opérer le mouvement inverse.

F.M. : Je vous ai dit ce que je pensais de l'article 20 au regard de la politique étrangère et de la défense. Je raisonne de la même façon pour les grands principes auxquels le préambule de la Constitution se réfère.

Quant à la politique intérieure, économique et sociale, si le Premier ministre n'y avait pas songé, je lui aurais rappelé l'existence de l'article 20. Je ne suis et ne veux être responsable que des actes dont je prends l'initiative ou que j'approuve. Pour le reste, comme tout citoyen, j'appli-

“ Sur divers abus qui aboutiraient à la mise en place d'un système destructeur du régime parlementaire, je ne resterais pas moi-même indifférent, s'il le fallait ”

que la loi que vote le Parlement.

A.D. : Autrement dit, il n'y a pas de cogestion de la politique intérieure par le président de la République et le Gouvernement ?

F.M. : Non.

A.D. : Votre ami Roland Dumas, l'ancien ministre des Relations extérieures, déclarait récemment : « En matière de politique étrangère, le premier mot et le dernier mot doivent revenir au président de la République. » Accepteriez-vous qu'on applique cette formule à la politique intérieure, économique et sociale : le premier et le dernier mot doivent revenir au Premier ministre ?

F.M. : Non. Le dernier mot appartient au Parlement, et, s'il le faut, au peuple.

A.D. : Dans votre esprit, vous êtes libre de signer ou de ne pas signer les ordonnances ?

F.M. : Je crois l'avoir montré.

A.D. : Si je vous pose la question, c'est que ce point est discuté par les juristes.

F.M. : Beaucoup m'approuvent. Et, en raison des pouvoirs qui me sont conférés par la Constitution, c'est ainsi que j'ai tranché.

A.D. : Considérez-vous que le président de la République peut refuser l'inscription à l'ordre du jour du conseil des ministres d'une question qu'il ne souhaite pas voir discuter ?

F.M. : Oui. Mais à bon escient.

A.D. : Peut-il empêcher le Premier ministre de demander en conseil des ministres le recours au fameux article 49-3 ?

F.M. : L'article 49-3 est un droit reconnu par la Constitution au Premier ministre. Je ne puis l'en empêcher. Sur le fond, j'ai déjà averti par un message au Parlement que l'abus conjugué des ordonnances, de l'article 49-3 et de la question préalable au Sénat ou que l'abus du seul article 49-3 invoqué dès le début d'un débat à l'Assemblée nationale aboutiraient à la mise en place d'un système destructeur du régime parlementaire. La majorité doit en prendre conscience. Je ne resterais pas moi-même indifférent, s'il le fallait.

A.D. : Pensez-vous que cette expérience de cohabitation, ou, si vous préférez, de coexistence institutionnelle, laissera quelque chose d'indélébile dans le fonctionnement des institutions ?

F.M. : Oui. Le pouvoir exécutif était trop faible sous la IIIe République et la IVe République. La pratique de la Ve a conduit à un pouvoir de fait, excessif, du chef de l'Etat. Je n'ai pas cessé de le penser depuis 1958, et d'en tenir compte. La situation présente dessine, avec beaucoup de tâtonnements, une approche qui se perpétuera, même si les majorités présidentielle et parlementaire coïncident de nouveau.

Cela dépendra du Président, mais aussi du Parlement, qui sont les deux partenaires obligés de notre vie démocratique. ●

EXCLUSIF

Chirac parle

La dissuasion antiterroriste et nos otages, notre présence au Liban, notre effort militaire après Reykjavik, la cohabitation et l'avenir des institutions : M. Jacques Chirac s'explique dans un entretien exclusif.

ENTRETIEN AVEC LE PREMIER MINISTRE

M. Jacques Chirac a réservé à « Valeurs actuelles » le premier entretien qu'il ait accordé à la presse écrite nationale depuis sa prise de fonction de premier ministre en mars dernier. Cet entretien avait été demandé par « Valeurs actuelles » à l'occasion de son vingtième anniversaire. Les événements en ont décidé autrement. Mais M. Chirac a maintenu son engagement et nous a reçus le samedi 8 novembre.

A l'heure de l'entretien, le premier ministre n'avait pas connaissance de l'interview du président de la République donnée à notre confrère « Le Point » dans laquelle plusieurs des sujets abordés, défense, politique étrangère, institutions, sont semblables. Cela ne fait qu'ajouter à l'intérêt du débat.

Avant de partir pour l'Afrique, le premier ministre a bien voulu répondre à une question supplémentaire à propos de la réunion de Londres et de la libération des deux otages le 11 novembre.

— Il y a un mois, vous disiez « le terrorisme, c'est la guerre ». Or le terrorisme vit grâce à la caisse de résonance des médias. La guerre se transfère de l'action terroriste elle-même à l'opinion publique, nationale ou internationale, par médias interposés. Avez-vous le sentiment d'en avoir été vous-même, premier ministre du gouvernement français, la victime ?

— Des médias eux-mêmes, non. Mais que certaines initiatives aient été prises pour tenter de déstabiliser l'action du gouvernement français et notamment notre politique au Proche-Orient, oui, c'est le cas.

— Estimez-vous en particulier que, dans l'affaire du « Washington Times », vous êtes tombé dans un piège ?

— Non, mais les règles d'une certaine déontologie auxquelles j'ai été habitué depuis que je fréquente des journalistes n'ont pas été, me semble-t-il, respectées.

— L'opinion a été frappée par votre changement de ton à l'égard du

terrorisme entre la grande fermeté du mois de septembre et le ton conciliant d'aujourd'hui. L'énergie d'hier vous a-t-elle permis d'obtenir des résultats aujourd'hui ?

— Nous avons été l'objet d'une agression terroriste. Nous avons une idée assez précise de la façon dont les choses se sont passées. Nous sommes moins informés sur les responsables qui ont manipulé les terroristes. Nous avons pris toute une série de dispositions d'ordre intérieur et extérieur suffisamment dissuasives pour freiner les tentatives terroristes. Je ne peux en dire plus. Car aucune démocratie — hélas — n'est définitivement à l'abri du terrorisme...

— Quand vous dites que vous avez « une idée précise » de l'agression terroriste, pouvez-vous aller plus loin ?

— Je ne peux vous en dire plus sur ce que nous estimons être de la responsabilité du « clan Abdallah »...

— Mais sur le message que vous avez tenté de faire passer aux éventuels commanditaires ?

**« La ténacité et la discrétion
restent nos deux
meilleures armes. »**

— Je dirais seulement que nous nous sommes efforcés de faire passer par tous les canaux possibles, jusqu'à ceux qui pouvaient avoir une responsabilité dans une initiative terroriste, le message suivant : faites attention ! le jour où nous aurons une preuve, et ce jour viendra nécessairement, nous utiliserons tous les moyens — bien entendu dans le respect des lois d'un Etat

que la solidarité européenne contre le terrorisme s'est bien affirmée ?

— Devant un problème aussi complexe, je pense que la solidarité européenne s'est manifestée assez clairement car, au-delà des mots, les efforts contre le terrorisme faits par les autres pays de la Communauté sont incontestables. De nombreuses actions sont menées en commun : même si elles sont discrètes, elles n'en sont pas pour autant inefficaces. Et personne ne doute que nous condamnons tous le terrorisme international d'où qu'il vienne.

dans ce pays ses liens, ses amitiés et ses responsabilités. C'est pourquoi nous n'avons pas l'intention de retirer le contingent français de la Finul.

— *Pourtant vous aviez menacé de retirer ce contingent...*

— Jamais. Nous avons clairement exprimé au secrétaire général des Nations unies notre préoccupation à l'égard d'une mission donnée à la Finul sans que celle-ci ait les moyens de l'assurer. Il fallait soit modifier la mission, soit changer les moyens. Nous avons exercé une forte pression pour que les autorités des Nations unies

M. Jacques Chirac
accueillant,
le 11 novembre,
M. Camille Sontag,
libéré
par les Syriens.
Page de gauche,
le 8 novembre
à l'Hôtel de Ville,
il s'entretenait
avec François
d'Orcival
accompagné
par Henri Marque
et Eric Branca.
« L'Occident
au Liban,
c'est d'abord
la France. »

de droit — pour sanctionner. Cela vaut, le cas échéant, pour les pays, les groupes, ou les hommes qui appartiennent à ces groupes.

J'aimerais confirmer solennellement que nous n'avons jamais engagé de pourparlers pour tenter d'aboutir à des compromis avec des groupes ou leurs manipulateurs. J'ajoute que nous n'avons jamais utilisé d'autres canaux que ceux, officiels, du gouvernement.

— *Y compris pour la récente libération de deux otages ?*

— Parfaitement. La libération de ces deux otages est le fruit d'une politique patiente et difficile, conduite avec divers gouvernements du Proche-Orient. Ce n'est qu'une étape. Notre tâche ne sera accomplie qu'avec la libération de tous les otages. Dès mercredi, nous avons repris nos contacts et gardons espoir d'obtenir des résultats dans un temps que nous souhaitons assez court. La ténacité et la discrétion restent nos deux meilleures armes.

— *Avez-vous le sentiment, après la réunion du 10 novembre à Londres,*

— *Ce terrorisme paraît entièrement lié à notre politique au Proche-Orient. Quel intérêt avons-nous donc à rester au Liban ?*

**Le contingent français
de la Finul en otage ?
« Un certain risque. »**

— La France est au Liban, mais elle est surtout dans le cœur des Libanais. Cela ne date pas d'hier. C'est notre Histoire. Nous avons donc au Liban une responsabilité. Et si nous sommes les plus visés, ce n'est pas en raison de nos intérêts ou de notre présence matérielle — même culturelle —, mais parce que, au cours des siècles, nous nous sommes un peu intégrés dans l'esprit et le cœur de nombreux Libanais.

Ceux qui veulent bouter l'Occident hors du Liban s'attaquent d'abord à la France, parce que l'Occident au Liban, c'est d'abord la France. Aussi, la France ne peut pas accepter d'ignorer

prennent toutes leurs responsabilités.

— *L'avez-vous obtenu ?*

— Oui et non. Oui, puisqu'un redéploiement a été ordonné, qui est un retrait qui reconcentre nos forces et donc améliore la sécurité de nos hommes. Non, dans la mesure où la force actuelle n'a pas les moyens d'assurer sa mission, laquelle n'a pas été modifiée.

— *Ne redoutez-vous pas que nos hommes puissent se transformer en 1 400 otages ?*

— Il y a un certain risque, c'est pourquoi nous maintenons notre pression sur les autorités de l'Onu. Mais quand on dit « otages », nous avons tout de même là des soldats professionnels...

— *Sans moyens de feu...*

— Avec des moyens insuffisants, certes, mais pour les prendre en otages, il faudrait d'autres forces que celles qui sont dans la région.

— *L'autre conflit de la région, c'est la guerre entre l'Irak et l'Iran. Que se passerait-il si l'Irak s'effondrait ?*

— Là encore, hypothèse qui n'est

Aux cérémonies du 11 novembre, le président de la République (précédant son chef d'état-major particulier, le général Forray, et le chef d'état-major des armées, le général Saulnier) et le premier ministre. « Il n'y a pas de problème. »

pas d'actualité. Mais si cela se produisait, ce serait un immense danger pour l'ensemble de cette région du monde déjà fragile où l'Occident a des intérêts importants. C'est donc une vraie préoccupation.

« L'option zéro » comporte une menace pour l'Europe.

— A la conférence de Reykjavik, le mois dernier, a été discutée ce que l'on appelle « l'option zéro » — c'est-à-dire la disparition des armements nucléaires dits « intermédiaires ». Quelles conséquences, quelle leçon en tirez-vous ?

— Le gouvernement américain a très loyalement fait part à ses alliés, au lendemain du sommet, de ce qui s'était dit, et des perspectives ouvertes en matière de réduction des armements stratégiques comme l'IDS.

Les Soviétiques ont également fait connaître leurs conclusions qui, bien entendu, ne sont pas identiques... L'URSS a eu tendance à utiliser sa présentation des conclusions comme un moyen de pression psychologique

sur l'Occident. Nous n'avons pas l'intention de nous laisser impressionner.

Je dirais seulement que l'Europe doit être vigilante : afin de ne pas être victime d'un accord entre les deux Grands. Cela implique d'être très attentif à tout ce qui serait de nature à « découpler » l'Europe et les Etats-Unis en matière de défense. Notamment cette « option zéro », dont la définition n'est pas encore très claire mais sur laquelle je demeure assez réservé.

Je dis en tout cas que si l'Europe devenait, au terme d'un processus (qui n'est pas encore engagé), un territoire dénucléarisé — à l'exception de la force française et de la force britannique —, alors que l'URSS et les Etats-Unis conserveraient des arsenaux nucléaires considérables, elle serait en grand danger.

L'objectif constant de la diplomatie soviétique — se mettre en mesure de prendre l'Europe occidentale en otage — serait bien prêt d'être atteint. Notamment parce que le déséquilibre entre les arsenaux des armes classiques et chimiques de l'Est et de l'Ouest est tout à fait à notre détriment.

— La loi de programmation militaire, votre prochain budget de la Défense, s'inscrivent-ils dans cette perspective ?

— Oui. Et notamment en rattrapant des retards qui s'étaient accumulés, avant de nous engager dans la modernisation de nos forces de dissuasion nucléaire. Avec une continuité de la doctrine stratégique définie par le général De Gaulle et qui n'a cessé

d'être poursuivie, faisant l'objet d'un consentement général de notre opinion publique, ce qui est une très grande force par rapport à d'autres démocraties.

Ce renforcement de nos moyens nucléaires est très significatif à travers deux grandes décisions : la poursuite de la modernisation de notre force océanique stratégique (les sous-marins), laquelle est essentielle, et le lancement d'une nouvelle composante de missiles sol-sol appelés à se substituer dans une dizaine d'années à nos moyens actuels qui seront alors périmés...

— Qui détermine la politique de défense ?

— Nous avons en France la chance de ne pas connaître de polémique sur les questions de défense, ne comptez pas sur moi pour en créer une, artificiellement, pour des raisons politiciennes. Toute polémique nous affaiblirait inutilement.

La Constitution partage les responsabilités. Le président de la République est le chef des armées, il lui revient notamment de prendre la décision d'emploi du feu nucléaire... En fait, dans un domaine de cette nature, la défense, il y a nécessairement discussion. Si les points de vue étaient nettement différents, cela pourrait poser un véritable problème. Or ce n'est pas le cas. Il n'y a donc pas de problème.

— Tiendriez-vous le même langage dans le domaine de la politique extérieure ? Certains observateurs ont été frappés par les réserves émises par le

PHOTOS. 22. Daniel Candé. 23. Sipa Press. 24. Bouvet-Francolon-Gamma. 25. Bouvet-Francolon-Gamma. 26. Gamma. 27. Cotteau-Keystone. 28. Pitchal-REA. 29. Beziet-Collectif. 30. Sipa Press. 31. Norcia-API. 32. Zihnioglu-Sipa Press ; Kutschera.

président de la République à la suite du récent sommet de Luxembourg.

— Je n'ai pas donné aux propos du président de la République l'interprétation que certains ont pu leur donner. A l'exception de quelques détails, la continuité de notre politique extérieure existe non seulement entre l'avant et l'après-mars 1986, mais aussi entre l'avant et l'après-1981.

Je pense en particulier à tout ce qui touche aux rapports Est-Ouest, à la politique suivie à l'égard des pays en voie de développement et à notre politique africaine ; à notre action en faveur des droits de l'homme et à notre politique au Moyen-Orient. Toutes choses qui participent, là encore, de l'héritage du général De Gaulle et que personne ne remet vraiment en cause.

« Je ne conçois pas nos rapports (avec M. Mitterrand) en termes de concurrence. »

— M. Giscard d'Estaing comparait l'autre jour la cohabitation au « Train sifflera trois fois » où chacun garde le doigt sur la détente de son revolver. Comment expliquez-vous l'attitude positive de l'opinion à l'égard de cette coexistence ? N'est-ce pas ce qui vous oblige à vivre ensemble ?

— Ici, l'opinion compte moins que les institutions. Celles-ci ont permis d'assurer, sans heurts, l'alternance présidentielle en 1981. Elles permettent maintenant d'assurer l'alternance parlementaire. Elles permettent de juguler les vieux démons français qui, trop souvent, ont conduit nos concitoyens à ouvrir des crises politiques. La France a ainsi donné en mars 1986 l'image d'une démocratie majeure.

Cela est d'autant plus remarquable que la crise économique — et notamment le chômage — exigeait une concentration de l'effort sur les vrais problèmes. L'opinion, dans sa sagesse, l'a parfaitement compris. Et, consciemment ou inconsciemment, les hommes politiques ont bien compris cette sagesse, ce qui les conduit à être plus raisonnables et à réfréner, parfois, leur tempérament.

— Quand vous travaillez avec le président de la République, vous arrive-t-il de le considérer aussi comme un concurrent pour 1988 ?

— Vous parlez tout à l'heure de doigt sur la détente, vous me parlez maintenant de concurrence... Je vous dirais d'abord que je ne suis pas armé ! Ensuite, je ne conçois pas nos relations en termes de concurrence. Nous avons assez de sujets à traiter sans les compliquer par jeu.

M. François Mitterrand serrant la main de M. Albin Chalandon.
« Vous connaissez ma philosophie. »

Les échéances électorales viendront en leur temps, et je dois dire que je n'ai été favorisé d'aucune confiance du président de la République.

— Que restera-t-il, pour l'avenir, de la cohabitation ? Si vous êtes élu, reviendrez-vous à la pratique gaulienne des institutions ou laisserez-vous, au contraire, au premier ministre une large autonomie de décision ?

— Il faut distinguer l'ordre des principes et celui de la pratique.

Sur le plan des principes, j'ai toujours défendu l'idée que l'exercice du pouvoir variait selon que le chef de l'Etat et sa majorité étaient ou n'étaient pas en harmonie.

Chef de l'Etat et gouvernement après 1988.

Quand le président de la République appartient à la même famille politique que sa majorité, il en est, par nature, le chef. Et par voie de conséquence, ses pouvoirs politiques excèdent ses pouvoirs constitutionnels. Cela justifie le système que nous avons connu jusqu'en 1986.

Lorsque le chef de l'Etat n'a plus sa majorité, le général De Gaulle a fait en sorte qu'il ne garde que ses pouvoirs constitutionnels. La conduite du gouvernement appartient alors au chef du gouvernement au titre de l'article 20 de la Constitution.

Si, demain, nous nous trouvons en situation d'harmonie, le chef de l'Etat disposera à nouveau d'un pouvoir ac-

cru, parce que c'est dans la nature des choses. Si, en revanche, la coexistence se poursuit, il y aura logiquement partage.

Voilà pour le principe.

Dans la pratique, je suis partisan de revenir à l'équilibre que nous avons connu au début de la Ve République.

Le général De Gaulle exerçait les responsabilités touchant à l'essentiel, les affaires étrangères et la défense ; dans les autres domaines il laissait une très grande liberté à son gouvernement. Ce n'est que peu à peu que le reste du pouvoir s'est transféré à l'Elysée ; j'ai toujours considéré qu'il y avait eu là un excès.

Je suis personnellement partisan d'un gouvernement qui, dans le cadre des orientations définies par le chef de l'Etat — nous nous plaçons bien sûr dans l'hypothèse où il y a harmonie —, ait une relative autonomie.

— Il y a l'autre cohabitation : celle qui intéresse la majorité. Certains partis considèrent parfois que l'union fait surtout la force du RPR...

— Ce sentiment existe. Mais il est surtout exprimé par ceux qui ont intérêt à créer des ferments de division ou par des militants qui, par nature, estiment qu'ils ne sont jamais assez récompensés de leurs efforts. La vérité est qu'il y a un partage homogène des responsabilités ; une synthèse naturelle et spontanée se réalise entre les différents courants de la majorité, et jusqu'au niveau suprême de la décision.

**Propos recueillis
par François d'Orcival,
Henri Marquet et Eric Branca**

סודי

נכנס

**

**

**

**

חוזם: 11,5378

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 244, תא: 131186, זח: 1800, דח: ר, סג: ס

נד: 8

סודי/רגיל

אל : ראש ממו , אירומה 1

מאת : לבנון , מריט

אסד והשרותים .

Jean MUSITELLI

מוסיטלי , יועץ דיפלומטי באליזה , סיפר לי שבעקבות
פרשת הינדאורי הם בוחנים הטזה שאסד לא חוזר לא שולט
בכל שרותי המודיעין שלו . לצורך זה , נועד מוסיטלי
עם ורמר (מחליפו של אוקליו האחראי האמריקאני למלחמה
בטרור) אשר אישר לו בצורה חד משמעית כי אסד שולט
שליטה מלאה בסל מנגנוני השרותים .

כאשר שאל לדעתי , חזקתי גישת ורמר והוספתי שאמנם אסד
לא עוקב אחרי העבודה היומית של המנגנונים אך
אין ספק שהחלטה בעלת השלכות מרחיקות לכת כמו זו
של הינדאורי , תיעשה בלי אישורו וידיעתו .

לבנון .

תפ: שהח, ממכל, ממנכל, ענוג, אירא, אירב,ר/מרכז, ממד,רס,אמן

נכנס

בלמס

חוזם: 11,3757

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 170, תא: 101186, זח: 1800, זח: מ, סג: ב

נד: 9

3 יין
מ.3

בלמס/מירי

אל מעת

דע אירופה 1 הסברה לעם

מאת עתונות מריס

דורח תקשורת - שבועונים.

1. LE NOUVEL OBSERVATEUR

א. מאמר מערכת של J. DANIEL התוקף את ארצות המטיבה
לכולם ובו בזמן מנהלת מוס על אספקת נשק לטהרן.

ב J. ALIA על בני הערובה: קשר טלפוני הדוק בין אסאד
לשיראק. אסאד מספר על קשריו הפנימיים. במשולש צרפת
איראן-דמשק נראים התנאים טובים ממה שהיו זה זמן
רב.

ג J-P MARI מבירות: על קשרי סוריה בלבנון, על משפט
עבדאללה ועל חובייקה.

ד) האמת על אבו נידאל (BÄCKMANN) מספר 2 של אשיפ:
אבו איאד מספר על חייו, זעותיו, קשריו עם עיראק, מקורות
המימון. הפיגועים, מלחמתו נגד אשף, ייחסינו מספר
בעמים לחסלו.

(ה) שונות.

0000

0000

11:55:00 AM
11:55:00 AM
11:55:00 AM
11:55:00 AM
11:55:00 AM

Handwritten notes and scribbles.

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

11:55:00 AM

משרד החוץ-מחלקת הקשר

המנהיג הצבאי של היזובללה חוסיין מטאורי, ביקר בפריס לפני שבוע מגש יועץ
RAIMOND אודות בני הערובה הצרפתיים.

מתח בין PASQUA ו-PANDRAUD האחרון כועס על שבחי
PASQUA לטורים.

אשף ארגון בכדונה את הממשל בבוקרשט בתקופת שמיר על
מנת לבחון אם ייושם החוק האוסר מפגשים עם אירגוני
טרור.

גורג עבדאללה לשופט הצרפתי החוקר את ענינו: "אתה
כלב של רייגני"

גומבולט ביקש ממנהיגי אשף לתקוף אותו כומבית על מנת
להרגיע את הטורים המאשימים אותו בעזרה למלסטניאוס.

נעצרו 4 איראנים ממתנגדי המשטר. האם ישמשו טחורה בעסקת
חליפין עם הטהרני?

2. L'EXPRESS

א) פרשנות מאת Y. CUAU . מאמר מערכת של הושינגטון
פוסט פגע בול. מי מנהל את המדיניות הערבית של צרפת?
הנשיא? הרציף? טוחרי הנשק במשרד בטוחות? תוקף את כפל
הלשון של כל מנהיגי צרפת זה שנים. מתקופת DEBRE
עד למרשת כור העיראקי. צרפת נכנסת למעגל קסמים: אספקת
נשק חוזים בסמים בני ערובה אין זאת מדיניות, לזה קוראים
MERDOYER

ב) פריט: חוסר עקביות במזהת.

ג) (FRANCESCHINI) ההתקפה על PASQUEA ששיבח את הטורים
מתחים בקואליציה צרפת ויוון היחידות המטרות להשלים
עם התמונה ברור המטוירת.

ג) על יחסי איראן-ארהב.

ד) על הפסדי חברות התעופה השנה עקב הטרור

ה) 5 עמודים על עניני כמט(ימאני ונאזר).

1
PAGES 2 AND 3 OF THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

PAGE 1 OF 2
PAGES 2 AND 3

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

THE REPORT OF THE
COMMISSIONER OF THE
INTERNAL SECURITY

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. LE POINT

א) השבועון מפרסם ראיון עם הנשיא מיטרן שלא מחזש
ובר בעניני טרור והמזהה: צרפת לא תשנה מדיניותה במזהה. (מוקד
הראיון הוא תפקוד ה- COHABITATION בדיפ.

ב) BEYLAU על יחסי ארהב-איראן ומאבקי הפנים בטהרן.

ג) שונות.

-שדויץ הבטיחה שתבי' הדוק עם צרפת נגד הטרור (DGSE)

חשבים שמסמחת עבדללה בעלה משדויץ בשנים האחרונות.)

-קדאפי מקים מעין חיל משמר פרטי

-על בעיות קדאפי עם מטוסי האירבוס.

-חברת טרנסון מכינה תחקיר עבור טעויה על תעודות זהות
במקרה מחשב ושמירת מילונים.

4. VALEUR ACTUELLES

א) E. SANLIER משך 10 שנים היה הטרור מרכיב
במדיניות סוריה המערב יזע ושתק היום מרבית מדינות
המערב מתמודדות עם האתגר הטרוריסטי סוריה מאושמת
על בעיות סוריה חוסר סולידריות ערבית עמה היום דמשק
נסוגה עוזרת למשטרת צרפת פועלת לשחרור בני הערובה
ומנסה להפנות את החוקרים ללבנון לחובייקה האיש השנוא
ביותר בלבנון

על הנעשה בלבנון.

ב) BARRAULT על המום צרפת-איראן.

ג) MARQUEX על קשיי שיראק ותימורוניו.

5. פיגארו מאגזין.

-טעויה יצא במרכז לבנין 6 עד 8 צוללות.
טלורט בשיחה עם ראש טניף הליגה הערבית במריט
חמאדי אסיד הכועס על אישים צרפתיים שהתבטאו נגד
הטרור בעז ישראל או בעז הנוצרים בלבנון(הערביים)הם

2. POINT 3.

IN ORDER TO BE ABLE TO USE THE RESULTS OF THE RESEARCH, IT IS NECESSARY TO CONSIDER THE FOLLOWING FACTORS:

1) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

2) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

3) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

4) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

5) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

6) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

7) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE.

3. FACTORS AFFECTING THE RESULTS OF THE RESEARCH.

THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

- 1) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 2) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 3) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 4) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 5) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 6) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 7) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 8) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 9) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:
- 10) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

1) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

2) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

3) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

4) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

5) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

6) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

7) THE RESULTS OF THE RESEARCH ARE NOT ALWAYS ACCURATE DUE TO THE FOLLOWING FACTORS:

משרד החוץ-מחלקת הקשר

קורבנות הטרור העיקריים. הכל יגמר בלבנון כשלם לשתיהם
תהיה מדינה.

עמישב =

תב: שהח, רחמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רט, אמן, קלודרי, מעת,
הסברה, לעמ, דוצ-יט, דוצ, מזנר, אירא, אירב, מזתיט

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL
STATE OF NEW YORK

ALBANY

TO: THE ATTORNEY GENERAL
FROM: THE ATTORNEY GENERAL

בכנס

בלמס

חוזם: 11,3892

אל: המשד

מ-: מריס, נר: 175, תא: 101186, זח: 1900, זח: מ, ט: ב

נר: ב

בלמס/מיד

אל מעת

דע אירופה 1 הסברה לעם

מאת עתונות מריס

דוח תקשורת 10/11

1. גם הבוקר ממשיך דאיון שיראק לווישינגטון מוטט להכות גליס.

באירופה 1 מרשות של J.M. LEFVRE :הצרפתים עדיון סמקניס כלפי ההוכחות הבריטיות נגד סוריה-מלונדון ראיון עם SIR ANTHONY KERSHAW יו"ר ועדת החוץ של ה- COMMONS : "אנו קצת מאוכזבים". (מעמדת צרפת) גם באירופה 1 דברי JOSPIN ב- PARLONS VRAI : "אני מקווה שלא כאלה הן דעותיו של ראש הממשלה, רעיון הקשר הישראלי הוא "שגעון" במיוחד כשיוזמים מהי מדינת ישראל, על מה היא קמה ואין היא מתייחסת לעם היהודי."

השגריר ב- LES DERNIERES NOUVELLES D'ALSACE :

"ירוה"מי שירק הכחיש לחלוטין את איזכור המוטט, שאלתיו: "האם לך יש חשדות על המוטט?" והוא ענה : "אדוני השגריר האם אתה מתלוצצ? אין לי חשד".

"אני מסרב להאמין שמנהיגי המערב חושדים במוטט(..)המגן

משרד החוץ-מחלקת הקשר

גם על האינטרסים המערביים**

המערב אינו מבין שרק עמדה איתנה תשכנע את סוריה למלא תפקיד חיובי במזהה.

LE MATIN פרשנות מאת RAYSKI: שיראק נגע באמינות צרפת ובאמינותו הוא. ה-12 מסתירים מאחורי מתינות שאינה לכבוד נושר ההחלטה שלהם ולכבוד חוש הצדק שלהם.

-על המהומה סביב דברי שיראק (MUNNICH)

-מבוכה בקולאציה, זעם באופוזיציה (DEMANGEAT). רק הקומוניסטים שוקלים האפשרות שאכן מדובר **בפרובוקציה** ישראלית.

2- עמודים: **סלחנות אירומאית כלפי סוריה**.

לונדון-הסנט-זוטא לעיצומי זוטא. דמשק: סיפוק ואירומים. (BOUTROS)

LE FIGARO כותרת ראשית ומאמר מערכת מאת J.F. PONCET נגרמו מספיק נזקים, כולט מבולבלים.

-שיראק: למנוע נתק עם סוריה (LAMBROSCHINI)

-על היחסים בין צרפת לסוריה (MORILLON)

LE QUOTIDIEN - 6 עמודים (כולל עמוד 1): 12 המושבעים מלונדון.

-הסוציאליסטים מסתערים על שיראק. בארץ מגיבים באימוק.

-**העדיפות הסורית** (LAGARDE)

צרפת תדבק בקשריה עם סוריה.

LIBE -מפרט (עמוד 1-2) את ההוכחות הבריטיות נגד סוריה.

-על הגרובות הקשות לראיון שיראק בקואליציה. עודד למקורב לרזה'מ: **התגובה הישראלית הזהירה מוכיחה שיש משהו בדבריו**.

TO THE DIRECTOR, FBI

FROM THE SAC, NEW YORK (100-100000) (P)
SUBJECT: [REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, APRIL TWENTY, LAST.
[REDACTED]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

-מאמר מערכת מאת G. DUPUY: כל אחד יפרש את החלטות
לונדון לכו הנטיה שלו. שיראק מתלבט בנסיגותיו הפרו
טוריות אן נאות להשלים עם כן שטוריה אשמה.

חוזר על כן שטוריה מואשמת X מואשמת.

הדמוקרטיה במילכוד: לא להכנס מול הטרור ולהסתכן, או
לנהל מוט ולהכנס לעיסקה ממוקצות.

-ההבנה ההכרחית בין צרפת לסוריה (GARSON)

כולם על מפגש שיראק -קוחל ועל פגישת שרי החוץ בלונדון.

LE MATIN כותרת ראשית. אירופה לקראת עיצומים קלים
בלבד נגד טוריה.

2. ישראל פנימ.

פיגרו-מבוכה בין ישראל לבריטניה בענין ואנונו.

גם ב (LE MATIN)BLICHER IHT, FRANCE SOIR, LIBE
(BAINVOL) QUOTIDIEN

IHT מאמר מאת אבא אבן י'השטחים הכבושים: בעיתו העיקרית
של שמיר י' על המחלוקת הציבורית. עמדת מפלגת העבודה. פועלו
של שמעון פרס הבעיה הדימוגרפית.

3. ארהב -איראן.

פיגרו -מבוכה בווינגטון (BOLLAERT)

קוטידיאן -מומ' עם איראן גורם למשבר פוליטי

LIBE שולץ נגד העסקה עם איראן

IHT מפרסם מאמר המערכת של הווינגטון פוסט

4. טור.

קוטידיאן -לקראת משפט חינורוי, האח בבון.

-על עמדת יורנ (גם ב LIBE)

THESE ARE THE ONLY TWO CASES IN WHICH THE
FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

THE FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

THE FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

(3) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

THE FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

THE FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

(3) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

THE FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

(3) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

(4) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

THE FOLLOWING FACTS WERE NOT REPORTED BY THE
POLICE: (1) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS
DRIVEN BY A PERSON WHO WAS NOT THE OWNER.

(2) THE FACT THAT THE VEHICLE WAS NOT
REGISTERED IN THE STATE OF CALIFORNIA.

משורר החוץ-מחלקת הקשר

5. איראן.

פיגארו - חומיוני: המלחמה תמשיך לאחר מותי.

6. מצרים-רוהמי לומטי מוחלף בעפר זוקי - פיגארו

נגם במאיתון קוטידוואן ליבו IHT

7. טעוויה.

IHT (HOAGLAND) על הדחת ימאני ותוצאותיה.

עתונות ערב.

LE MONDE פרסם את תרגומם המלא של דברי שיראק לוושונגטון
פרסם (כותרת ראשית)

- שמועות על שיחרור בני הערובה הצרפתיים.

- לקראת עיצומים בהיקף מצומצם נגד סוריה עי ה-12

- שיראק ב CRIF סוריה היא מעבר הכרחי לכל פתרון בלבנון

- על המבוכה בוושונגטון בענין איראן

- על רוהמי מצרים היוצא

- על פרשת ואנונו

- בעמוד 1 קריקטורה חריפה ביותר של PLANTU: שיראק
במבט עם מנהיגי אירופה, כנראה משוגע לחלוטין ואומר: "שיהיה
ברור: מעולם לא אמרתי שאני אסע לדמשק להתחתן מחדש
עם מרגרט תאצ'ר".

עמישב

תב: שח, רהמ, שהובט, מנכל, ממנכל, ממנכל, ממנכל, רס, אמן, קלוורי, מעת,
הסברה, לעמ, דוצ-ים, דוצ, מזנר, אירא, אירב, מזתים

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, ח' חשוון תשמ"ז
10 נובמבר 1986

אל: אירופה 1

מאת: עתונות, פאריס.

קובץ
מ.נ.מ.

הנדון: ראיון עם סימון וויל

ייתכן ותמצאו עניין בקטע המצ"ב שפורסם בתאריך 6.11.86

בעיתון EVENEMENT DU JEUDI ובו דברים על המלחמה בטרור,
איחוד אירופה וענייני פנים כולל התקרבותה למחנה BARRE.

בברכה,

יהושע עמישב.

POUR LA COHABITATION LA SOLIDARITE EUROPEENNE RAYMOND BARRE

L'EVENEMENT DU JEUDI : Que pensez-vous de l'incapacité des Européens à faire preuve de fermeté ensemble, face à la Syrie ?

Simone VEIL : Ce n'est, hélas ! pas la première fois que les Européens démontrent leur incapacité à agir ou réagir ensemble. Jusqu'à une date très récente, la France a toujours fait preuve de laxisme vis-à-vis des brigadistes italiens et des terroristes basques, et elle n'a toujours pas ratifié la Convention de Dublin sur l'extradition des terroristes. Elle serait sur le point de le faire, mais en l'espèce, l'attitude dispersée des Européens est particulièrement marquante et affligeante, après les grands discours tenus contre le terrorisme et les engagements récemment pris entre les douze pays de la CEE.

■ **Seule l'Angleterre s'est montrée cohérente.**

— J'admire Margaret Thatcher d'avoir immédiatement tiré les conséquences de la condamnation de l'auteur de l'attentat contre le Boeing. Tous les autres pays européens ont ruiné la crédibilité de leurs discours contre le terrorisme, aucun d'entre eux n'était réellement disposé à la soutenir. En ce qui concerne la France, il était sans doute plus particulièrement difficile de s'aligner sur une attitude aussi dure, et l'Angleterre n'en demandait pas tant. Nous ne pouvons oublier les otages, les différences d'intérêts diplomatiques et économiques, mais pourquoi alors avoir solennellement proclamé que tout acte de terrorisme d'Etat donnerait lieu à de rigoureuses mesures de rétorsion ?

■ **L'Europe en tant que telle est en tout cas toujours aussi absente sur la scène internationale.**

— Reykjavik hier, la Syrie aujourd'hui, marquent bien les limites des possibilités institutionnelles de la Communauté européenne. Elle n'a pas de politique étrangère commune, les douze pays se concertent pour s'exprimer d'une seule voix mais, le plus souvent, sont incapables de le faire. Or, isolément, les positions de nos gouvernements ne pèsent pas lourd. Les Européens ont conscience de leurs intérêts spécifiques par rapport aux deux grands, cela ne suffit pas pour les unir. Faute de cette union, les Européens sont absents de la conduite des affaires internationales. En matière économique et commerciale, c'est différent. L'Europe existe, la Commission de Bruxelles est compétente pour négocier pour les douze Etats membres. Elle l'a fait avec

succès à Punta del Este. Tout le monde s'est félicité que l'union entre les douze ait permis de marquer des points vis-à-vis des Etats-Unis et du Japon.

■ **Comment fonctionne l'Europe aujourd'hui ?**

— L'Europe ne va pas bien. Pour l'avenir, elle ne pourra accomplir de grands desseins que si déjà elle fonctionne bien au quotidien. Or, ses problèmes budgétaires sont tels qu'ils menacent notre volonté et nos capacités à vivre ensemble. Il y a un risque de clivage Nord-Sud entre les pays européens. D'un côté les riches, de l'autre les pauvres. Portugal, Espagne, Italie, ne profitent guère de la politique agricole commune, conçue pour les productions agricoles du Nord — céréales et élevage. Aussi veulent-ils que l'Europe ne se fasse pas au seul bénéfice des plus riches et qu'on les aide davantage, grâce à des crédits votés sur les fonds régionaux et sociaux. La France et l'Allemagne pèsent sur les décisions pour que la quasi-totalité du budget communautaire soit consacrée à la PAC, avec la complicité de l'Angleterre qui ne pense, elle, qu'à conserver le montant de son chèque.

■ **La politique de l'actuel gouvernement français semble moins européenne que celle de son prédécesseur.**

— En la matière, les clivages transcendent majorité et opposition. Le gouvernement précédent s'était montré actif dans la perspective de la présidence française. C'est ce que, à tour de rôle, font tous les gouvernements. Mais

pour obtenir un accord à Fontainebleau, il a commis l'erreur de céder sur l'élargissement à l'Espagne et au Portugal, sans que soient prévues les ressources suffisantes. Quant au gouvernement actuel, on peut souligner d'un côté les progrès réalisés par rapport à 1979 : en ce qui concerne le discours tenu en matière de défense et de sécurité, on ose aujourd'hui évoquer la dimension européenne, c'est une évolution importante. Sans parler des réticences archaïques à la ratification de l'Acte unique, on peut se demander si, pour certains, la Communauté ne se limite pas aux avantages que nous procure la politique agricole commune, sans voir que si nous voulons que cela dure, il nous faudra consentir des efforts financiers, et accepter des compensations pour nos partenaires. De même, on peut s'étonner que, proclamant l'importance d'une technologie européenne, on soit les plus réticents à l'augmentation des crédits de recherche. Ce manque d'engagement et de conviction pourrait être dangereux : l'Angleterre est très attachée à la réalisation du marché intérieur qui favorise ses intérêts. Attention à ce que ce marché ne se fasse pas sans nous.

■ **L'idée d'un président de l'Europe est-elle une bonne idée ?**

— Oui, bien sûr, si cela prouve que nous avons effectivement avancé sur la voie d'une Europe politique, ouverte par le Traité de Rome en 1957. Un président élu au suffrage universel ne peut se concevoir sans institutions intégrées s'inspirant du fédéralisme. Sans politique étrangère commune, qui s'impose à tous les Etats membres, ce président, même élu, serait d'une faiblesse insignifiante et ne pourrait que constater l'absence d'union. C'est la situation dans laquelle se trouve actuellement le président du Conseil européen issu de la présidence tournante. On ne peut, en la matière, mettre la charrue avant les bœufs, sauf à entraîner un déséquilibre institutionnel, et de graves dissensions avec les chefs d'Etat ou de gouvernement qui constituent le Conseil européen. En outre, si de telles élections étaient organisées alors que l'Europe n'est pas structurée, elles se feraient sur la base d'un débat idéologique droite-gauche, opposant plus particulièrement les socialistes aux démocrates-chrétiens, qui sont les principales forces politiques en Europe. Ce débat risquerait, en l'état, de diviser les Européens, plutôt que de les unir.

■ **Les députés français au Parlement européen sont-ils un peu plus présents qu'autrefois ?**

— Non, les députés français sont beaucoup

CONTRE LES PRISONS PRIVÉES LES DROGUÉS EN PRISON L'EXPULSION DES MALIENS

PHOTO MAURICE ROUEMENT

moins présents que les autres, notamment les Anglais et les Allemands. Des résolutions importantes sont votées, quasiment sans nous. Même sur des sujets qui touchent directement la France, comme la centrale de Cattenom, on voit des Luxembourgeois se mobiliser pour refuser d'en interdire la mise en marche, alors que les Français, eux, ne sont pas là.

■ Ce sont les positions très européennes de Barre qui vous ont conduite à penser que l'ancien Premier ministre était le meilleur présidentiable possible pour l'UDF ?

— Ce n'est pas la question, même si Raymond Barre a effectivement prononcé à Metz un discours sur l'Europe d'une tonalité nouvelle. Pour que la majorité gagne en 1988, il faut que les deux grandes forces de la majorité soient à peu près équilibrées. Cela me paraît tout à fait souhaitable pour que leur union soit forte et solide. Or, si l'UDF est aujourd'hui en position de retrait par rapport au RPR, c'est parce qu'elle a eu le tort de ne pas avoir de premier ministrable le 16 mars dernier. La même erreur ne doit pas se reproduire pour les élections présidentielles, sauf à renoncer à ce que les idées qu'elle représente soient prises en compte dans la vie politique du pays. L'UDF devra soutenir la personnalité la plus crédible pour assumer ces fonctions, parmi celles qui se réfèrent aux choix fondamentaux qui sont les siens. On aurait pu songer à une fusion entre les deux formations, avec des modalités qui prennent en compte les différents courants. Pour l'instant, la chance est passée.

■ Léotard songe à être candidat...

— Il ne suffit pas de se déclarer pour être celui qui peut rassembler l'UDF. D'autres peuvent alors s'estimer aussi bien placés ou qualifiés.

■ Quand Barre devrait-il se déclarer ?

— C'est à lui qu'il appartient de le décider. Mais il y a un risque, pour une formation, de rester en déshérence. La nature a horreur du vide. Les gens ont besoin d'investir dans une image, un projet, une personnalité. Si l'on ne fixe pas ce besoin affectif, ceux-ci risquent d'aller voir ailleurs, même si cet ailleurs ne les satisfait pas pleinement.

■ Mais vous n'avez pas la même conception des institutions que Barre ?

— Je crois avoir une position tout à fait isolée. J'estime que la Constitution et surtout les habitudes qui ont été prises donnent trop de pouvoirs au président. A cet égard, la cohabitation, à laquelle j'ai toujours été favorable, a permis un rééquilibrage des pouvoirs au bénéfice du Premier ministre, même si les conditions ne sont pas les meilleures. Il faudrait surtout permettre au Parlement de jouer son rôle, ce qui n'est pas le cas. A la différence des autres grandes démocraties, notre Parlement est réduit à faire de la figuration, notamment en raison des pouvoirs exorbitants donnés au gouvernement par l'article 49-3.

■ Vous qui comptez vingt ans de magistrature, dont sept dans l'administration pénitentiaire (au bureau de la détention !), que pensez-vous des projets de privatisation des prisons ?

— Si la fourniture de certaines prestations, comme la restauration ou la blanchisserie, doit être mieux gérée, cela ne me choque pas du tout. Cela se fait d'ailleurs déjà pour certains services. En revanche, je ne conçois pas qu'on puisse renoncer à cette prérogative de service public qu'est la mission de surveillance, qui implique nécessairement celui d'assurer la discipline. Au-delà des principes, cette approche me paraît contradictoire avec le discours concernant le renforcement de l'autorité de l'Etat dans sa sphère de compétence réservée. Il ne faut pas sous-estimer les conséquences et incidents graves que pourrait entraîner la délégation de telles responsabilités. Le service social, les actions éducatives, même insuffisantes, que deviennent-ils ? Quand on a connu les abus de certains concessionnaires et que l'on se souvient des difficultés de contrôle de certaines associations privées qui s'occupaient de mineurs délinquants, on peut être inquiet car la prison est un monde clos. Le statut public, en soi, constitue une garantie vis-à-vis

des détenus, comme des tiers, parce qu'il engage la responsabilité de l'Etat.

■ Et les drogués, faut-il les mettre en prison ?

— Il faut faire une distinction entre les trafiquants et les consommateurs. Ces derniers, il faut les traiter médicalement, autant que possible. Le sevrage ne suffit pas. Les cures de désintoxication et la réinsertion sont longues et difficiles. Elles ne peuvent se faire en prison, car elles supposent l'adhésion de l'intéressé lui-même.

■ Qu'avez-vous pensé de l'expulsion des cent un Maliens ?

— On ne sait pas grand-chose de ces expulsés, ni même des conditions de l'expulsion. Telles qu'elles ont été décrites, elles me choquent sur le plan humanitaire. De tels procédés ne servent pas l'image de la France.

■ Le gouvernement actuel ne semble pas avoir une âme très sociale.

— Que dire du précédent ? C'est avec les socialistes que l'idée même de solidarité collective a disparu. Que sont devenues l'innovation, l'imagination sociales dont ils avaient tant parlé avant 1981 ? En matière de protection sociale, on a épuisé la possibilité de prendre des mesures égales pour tous. On a même sans doute été trop loin. Il faut privilégier les cibles qui en ont le plus besoin. J'avais commencé à le faire. Cette démarche est celle de M. Séguin et de M. Zeller. J'espère qu'ils pourront aller plus loin en ce sens.

Propos recueillis par Nicolas DOMENACH

5/11 2010/2011 5/11/86
Le Matin 5/11/86
Le Matin 5/11/86

Dans une interview au « Matin », l'ancien président de l'Assemblée nationale critique la politique étrangère du gouvernement

Louis Mermaz : assez de « coups de gueule et de rodомontades » !

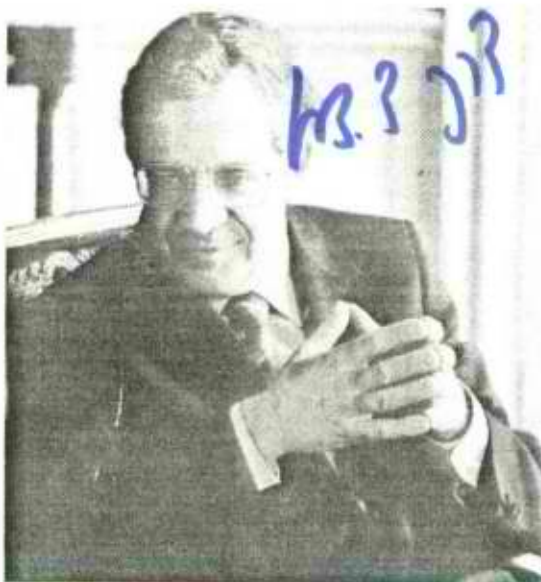
Louis Mermaz, fidèle des fidèles de François Mitterrand, juge la politique suivie par le gouvernement en matière de terrorisme. Dans une interview au *Matin*, l'ancien président de l'Assemblée nationale estime qu'il n'est pas acceptable « de procéder par coups de gueule à destination de son opinion publique pendant que l'on négocie dans la coulisse ». Il dénonce « la simultanéité des rodомontades et des arrangements ».

LE MATIN. — Un otage américain vient d'être libéré, mais aucun français. Pensez-vous que la France ait choisi la bonne voie en établissant des contacts avec certains Etats étrangers du Proche-Orient ?

LOUIS MERMAZ. — Les enlèvements au Liban, comme les actes terroristes, bouleversent la conscience. Nous entendons agir en hommes responsables, en hommes solidaires des otages et de toutes les victimes du terrorisme. Nous voulons que cette maîtrise contraste avec les déchainements verbaux de ceux qui étaient hier dans l'opposition. Mais nous pensons que ces affaires doivent être traitées par le gouvernement actuel avec sang-froid, discrétion et rigueur. Ce qui n'est pas acceptable, c'est de procéder par coups de gueule à destination de son opinion publique, pendant que l'on négocie dans la coulisse. La succession ou la simultanéité des rodомontades et des « arrangements » affaiblissent la position française, provoquent la montée des surenchères, risquent de nous livrer à d'autres chantages et, finalement, font peser de nouvelles menaces sur les Français à travers le monde.

Quelle doit être, selon vous, l'attitude du ministre des Affaires étrangères français à Londres, le 10 novembre, vis-à-vis de la Syrie ?

D'ici au 10 novembre, le gouvernement français aura eu le temps nécessaire de prendre la mesure du dossier. Si les preuves de la complicité d'un Etat sont établies dans l'affaire Hindaoui, je souhaite que les considérations de caractère

Louis Mermaz : il faut montrer aux Français qu'une politique de régression sociale s'installe dans tous les domaines...

(Photo Bénichou/Gamma)

commercial ou tout autre cèdent le pas à la solidarité européenne. Le président de la République s'est exprimé très clairement à ce sujet. Nous attendons une attitude ferme et courageuse du gouvernement.

Politique étrangère et défense sont les deux départements clés de la cohabitation. Le premier ministre empiète-t-il, selon vous, sur les domaines du président ?

Le premier ministre ou le gouvernement ont essayé d'empiéter, mais sans succès jusqu'aujourd'hui. Sauf à brouiller et à amoindrir les positions de la France. Jacques Chirac a voulu s'imposer et sortir de son domaine à Tokyo, La Haye, Francfort. Il n'y a pas réussi. Renouvellera-t-il la tentative à Lomé ? Par contre, il aurait été bien inspiré de retenir son ministre de la Culture à Francfort au lieu de le laisser partir, à peine arrivé, pour aller faire sa gymnastique à New York. Etait-il opportun de faire recevoir par le même ministre le représentant de l'UNITA (mouvement soutenu par l'Afrique du Sud), circonstance aggravante, à la veille du sommet franco-africain ? Cette succession de coups d'épingle ne fait-elle pas le plus mauvais effet à l'étranger ? M. Barre est

fondé à le faire remarquer. Mais sur les grands dossiers, le président de la République maintient fermement le cap et assure ses pouvoirs constitutionnels. Le premier ministre a renoncé au bout de quelques mois à intégrer la France dans le système de guerre des étoiles. Il est en train de s'incliner en matière de programmation militaire où les risques de dérapage étaient évidents. La politique de dissuasion sera maintenue et renforcée. Les théories fumeuses d'utilisation échelonnée de l'arme atomique dans l'espace et dans le temps, qui menaçaient l'indépendance et la sécurité de la France, sont remises. A l'issue d'une alerte qui fut chaude, la prééminence du président est reconnue. La coopération franco-allemande dans le domaine de la sécurité, telle qu'elle est prévue dans le traité de Paris de 1963, devrait en sortir confirmée. Tout cela est positif, et on le doit au président de la République.

La cohabitation ne met pas, semble-t-il, les socialistes à leur aise. Par exemple n'êtes-vous pas choqué de voir Alain Madelin aux côtés de François Mitterrand alors que vous l'aviez sanctionné à l'Assemblée quand vous en étiez le président ?

Je ne pense pas que les socialistes soient mal à l'aise. Du moins ne devrait-il pas en être ainsi. Le Parti socialiste est tout entier dans l'opposition. Il critique l'action gouvernementale à la lumière de son expérience du pouvoir et de la vision qu'il a de l'avenir. Le moment va venir pour lui, après sept mois de retour des conservateurs aux affaires, de faire des propositions : la convention sur l'emploi, le congrès du printemps prochain en seront l'occasion. Quant à Alain Madelin, c'est vrai qu'il a été, en son temps, sanctionné. Mais la vie est longue : après avoir fait le méchant, le voici dans le rôle d'un ministre respectable. C'est mieux pour lui, non ?

Vous d'ordinaire si avare de paroles, pourquoi allez-vous répétant que François Mitterrand sera candidat ?

Tel est mon sentiment au terme d'une analyse de la situation. L'avenir dira si j'ai eu raison. Mais le président de la République a plus d'un an devant lui. Dans les circonstances actuelles, un an c'est long. Il est normal qu'il soit tout entier absorbé par sa fonction et par son rôle de président. En exerçant pleinement son mandat, il renforce ses chances — je devrais dire celles de la France — de se succéder à lui-même, en 1988.

Si François Mitterrand n'était pas candidat, pensez-vous que Michel Rocard aurait ses chances, d'abord au sein du Parti socialiste pour être investi, et ensuite pour être élu par les Français, ou voyez-vous d'autres candidats possibles ?

Vous me faites sortir de mon hypothèse. Le rôle historique de François Mitterrand ne s'est pas achevé le 16 mars 1986. Il ne doit pas s'achever en mai 1988. Pour ce qui est des années futures, le Parti socialiste disposera certainement de très bons candidats. Aucun de ceux dont le nom est aujourd'hui avancé — aucun — ne saurait être écarté. Mais ce n'est pas l'heure de se livrer à une revue de détail, puisque la perspective la plus probable à mon sens est celle d'une candidature de François Mitterrand. Laissons faire le temps.

Quand Jean Poperen dit que le prochain congrès du Parti socialiste doit être un Epinay II et dégager une plate-forme sur

laquelle devra s'appuyer le candidat du Parti socialiste, êtes-vous d'accord avec lui ?

Le congrès d'Epinay, en 1971, a eu un caractère tout à fait exceptionnel : il a vu la naissance du nouveau Parti socialiste, héritier de l'ancien Parti et du mouvement des clubs, de la convention des institutions républicaines de François Mitterrand. Une stratégie a été adoptée, l'union de la gauche, qui a permis l'entrée au pouvoir des socialistes et de toute la gauche dix ans après. Le prochain congrès devra prendre la mesure des quinze années écoulées, faire le bilan de cinq ans d'exercice du pouvoir et d'un an de retour dans l'opposition. Ce doit être le congrès de la reconquête. Il faut faire sentir aux Français la mainmise d'un parti sur l'Etat et le pays, l'apparition d'une sorte de République gouvernementale, véritable dérive des institutions. Il faut leur montrer qu'une politique de régression sociale s'installe dans tous les domaines et qu'il y a renoncement aux grandes ambitions nationales. Il faudra brosser à grands traits également une plate-forme d'action, préciser notre stratégie de rassemblement de toute la gauche (quelles que soient les péripéties de l'heure) et d'ouverture à tous ceux qui veulent — eh oui ! — transformer peu à peu, démocratiquement et efficacement, la société. Le fait d'être au pouvoir la mesure des contraintes intérieures et internationales ne doit pas, bien au contraire, nous faire renoncer à ce qui est notre raison d'être : changer la vie, comme nous disions il y a quelques années. Il faut allier générosité et efficacité économique. Entre l'archaïsme et le modernisme, n'y a-t-il pas le socialisme ?

Propos recueillis par FLORENCE MURACCIOLE

** כנס

טורי

**

**

**

חוזם: 11,1849

אל: המשרד

מ-: מדי, נר: 63, תא: 051186, זח: 1600, זח: ר, טג: ט

נד: 9

ז"ר ז.מ.

טורי/רגיל

אל המרכז/איטוף, מח לבנון

מאת לבנון מדי

זר"ה בטיס-חוזבאללה-לחוזם 105.

להלן פרטים שקיבלתי במרכז לניתוח והיזוי ברצוף (4.11)
והמבוסס על מחקר בנוון שערן המרכז:

1. חזבאללה אינו מצטיין במבנה ארגוני מוצק כדוגמת
מפלגה ואנשיו טוענים שחזבאללה הוא מצב בו נתון שיעי
ולא גוף עם מבנה. עם זאת קיימת מעין מועצה בת-12
חברים, המתכנסת לעתים תכופות כדי למשש הדופק על
המתרחש באזור, להחליף מידע, לדווח על פעולות ולתאם
מהלכים. במועצה חברים האנשים הבאים:

א. חוסיין פדללה HUSSEIN FADLALLA

ב. אברהים אל אמין IBRAHIM EL AMINE

ג. טובחי אל טופיילי SOBHI EL TOUFEILI
(מנהיג באזור הבקאע ואחראי על הפיגועים שהיו ב-1983).

ד. חוסיין מוסאוי- מאמל איסלמי HUSSEIN MOUSAWI

ה. סעיד שעבאן (טרמיולי) SAYID CHAABANE יש נאלה
הטוענים שהוא לא חבר במועצה בגלל היותו סוני.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ABBAS MOUSAWI א. אבאס מוסאוי-א"ש אל דעוה

ד. מ. ל. ארמני-המכונה אבד טוראב. זהרא איש אבא אלי
EFARANI

MOUHAMED YAZBECK ת. מוחמד יזבק

HUSSEIN EL KHALIL ח.ס. חוסנין אל חליל

HASSAN NSDRALLAH י. חסן נסדראללה

י.א. מוחרם אל עורמי מאיזור צידון MOUHARAM EL ORAFI

SELMANE EL KHALIL 717074 JNMDS 21

2. לכל אחד מחברי המועצה אנשים משלו בשטח ובן קשרים עם אישים מרכזיים בטרוראן, מהם מקבלים הנחיות כלליות לפעולה. טהראן נותנת לקבוצה קור מעולה כללי ומשאירה בידי חברי המועצה הדרך לבחור ביעד ובזרני הפעולה. הממונה האיראני בבירות הוא האיש המעביר כספים לחברי המועצה. כל איש חיצואללה מקבל סכום קרוב ל-2000 דרצ בן שמשכורות אנשים אלה עולה ברחבה מאנשי א.מ.ל.

ההצטרפות וגיוס האנשים נעשית בצורה של המלצות בין חברים וקרובי משפחה. הבאים לראש הקבוצה וממליצים על הצטרפות האיש החדש. מעבר לגיוס אנשים, חיזבאללה מקיים תשתית של בתי ספר ומדמאות לרווחת התושבים במקום.

3. ההערכה בצריך היא שסיכויי חיזבאללה לרשת את א.מ.ל. במסד הפוליטי השיעי הם קלושים אך בשטח השפעתם הולכת וגוברת כן שהזמן כועל לטובתם בקרב האוכלוסיה בלבד. ברמה של ברי אין חוזר אין שיתוף פעולה עם חיזבאללה אך שיתוף בזה אפשרי ברמה של מנהיג מקומי. כן למשל נמצא בביטוי של ממקד א.מ.ל. שהרגו הצרפתים ושהיה מקור התקריות נגד אנשי יוניפיל תעודות של א.מ.ל. ושל חיזבאללה כאחד.

4. אומנם ברי ניצח בתוך מוסדות אמל אן מעמדו הולך ונחלש. כפיגת אמל לטובת היזבאללה לא באה בגלל ברי אלא בגלל החלשת אמל כולו. מעמדו של דאוד דאוד הולך ומתחזק והוא כמעט לא שועה להוראות ברי.

Г. УДИС ДГОФЕР-ИЖИ МС ТУГЕН ИМАДУОН ЗАВЕА

7. ВЕР. ИДЕАЛЬ-ПРОЦЕСС НЕП. УРОВНЯ. РАСЧ. МРМ. ЭЛН. ИД.А.
СНКАРАББ

Р. СТРИТ КИТ ХОББИЯЙ ДЭМНЭЛЭГ

U. S. DEPARTMENT OF AGRICULTURE

* * * * * **HAZARD RISK RANKING** * * * * *

MONITORING OF THE EFFECTS OF THE 1990-91 WINTER ON THE BALTIC SEA

[illegible][illegible]

НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКИЙ ЦЕНТР НАУКИ И ТЕХНИКИ
НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКИЙ ЦЕНТР НАУКИ И ТЕХНИКИ
НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКИЙ ЦЕНТР НАУКИ И ТЕХНИКИ
НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКИЙ ЦЕНТР НАУКИ И ТЕХНИКИ

[illegible][illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5. יחסי הגומלין בין טוריה לחיזבאללה מבוססים על דו
קיום זה בקטן שלא תמיד עולה יפה. היו ויש התנגשויות
אלימות וברצוף טבירים שבידי הטורים עשרות אנשי חיזבאללה
שנחטפו ונמצאים בתי כלא בדמשק.

ה-1.

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ר/מרבז,רס,אמן,קידר,מזתיס,ממד,
ענוג,אירא

2. FROM BUREAU OF THE ARMY TO THE SECRETARY OF THE ARMY
RE: THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY
AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY
AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY

Page 1

THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY
AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY AND THE ARMY

בון - ב' בחשון תשמ"ז
4.11.1986

657

אל : מר י. אלון, מנהל אירופה ו
מר י. שפי, מנהל מח"ע

מאת : הציר - בון

הנדון : שגרירנו בפריס

בוודאי תמצא ענין בכתבה המצי"ב של כתב-ה-וולט בפריס,
שפורסמה ב-וולט ב-1.11.86.

ב ב ר כ ה ,

של.

ב/ ג. פדון

ג. כ. ז. מ.

VERBODEN TOEGANG

VERBODEN TOEGANG
1.1.1988

VERBODEN TOEGANG
1.1.1988

VERBODEN TOEGANG

VERBODEN TOEGANG

VERBODEN TOEGANG
1.1.1988

VERBODEN TOEGANG

VERBODEN TOEGANG

VERBODEN TOEGANG

VERBODEN TOEGANG

IM GESPRÄCH Ovadia Soffer

Diplomaten-Wunderkind

Von Jochen Leibel

Einem höchst seltenen Ehrentitel bekam der israelische Botschafter in Paris, Ovadia Soffer, vor wenigen Tagen von seinem Land zugesprochen. Er wurde in den Rang eines „Botschafters Israels“ erhoben.

Dieser Titel gilt als absolute Krönung einer Diplomaten-Karriere, denn nicht jeder israelische Botschafter ist auch „Botschafter Israels“. Zur Zeit gibt es nur fünf Träger dieses Titels, der für „außergewöhnliche Dienste“ verliehen wird.

In Pariser Diplomatenkreisen allerdings hat die Auszeichnung keine Überraschung hervorgerufen. Soffer gilt unter seinen Kollegen als genauso außergewöhnlich wie der neue Titel. Soffers Karriere nämlich ist die eines Wunderkindes. Geboren wurde er im Jahr 1934 in einer gutbürgerlichen jüdischen Familie in Irak. Schon mit fünfzehn Jahren machte er sein Abitur. Dann mußte er aus seiner Heimat fliehen, weil er Hebräisch lernte; darauf stand in Irak Gefängnis.

Zusammen mit seinem gerade elf Jahre alten Bruder flüchtete Ovadia Soffer durch die Sümpfe an der iranisch-irakischen Grenze, da, wo sich heute Khomeinis Fanatiker und irakische Soldaten blutige Stellungskämpfe liefern. Die beiden Kinder erreichten tatsächlich ihr Ziel, Israel, und Soffer schrieb sich an der Universität von Jerusalem ein. Er war der jüngste Student des Landes. Und knapp drei Jahre später auch der jüngste Absolvent der wirtschaftspolitischen Fakultät.

Der junge Mann blieb lange weiterhin Rekordmann. Mit sechsundzwanzig Jahren war er jüngster Industriestütz, bevor er urplötzlich die Privatwirtschaft aufgab und in den diplomatischen Dienst seines Landes trat. Zehn Jahre später war er Botschafter

Nur wenige sind „Botschafter Israels“: Soffer FOTO: CAMERA PRESS

in Afrika, natürlich der jüngste seines Landes. Später vertrat er Israel bei den Vereinten Nationen in New York, bevor er, nach einem kurzen Umweg über Genf, seinen Posten in Paris antrat.

Hier gilt Soffer als das Inbild der jungen israelischen Diplomaten-Generation. Selbstverständlich spricht er ganz hervorragend Französisch und ist wegen seiner oft sehr offenen Worte ein begehrter Interview-Partner von Pariser TV-Journalisten. Privat ist Soffer ein Freund klassischer Musik; sein bester Freund in Paris ist Dirigent Daniel Barenboim, Chef des renommierten „Orchestre de Paris“.

Israels „Wunderkind“ an der Seine ist mit einer Jugendfreundin aus Irak verheiratet und hat mit ihr zwei Söhne. Doch die beiden konnten dem Vater zu seiner neuen Würde nicht einmal gratulieren: Sie leisten in der israelischen Armee gerade ihren Wehrdienst ab.

הודעת: 11/775

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 33, תא: 031186, זח: 2000, זח: מ, טג: 1

נד: 8

לייב ז.מ.

בלמס/מידוי

אל: מעת

דע: אירופה 1 + הטברה + לעיימ

מאת: שתונות, פאריס

דוח תקשורת - שבועונים

VALEURS ACTUELLES - טמק בשירותים החשאיים
 הצרפתיים אודות אמיתות "המחלוקות בשירותים הסורים
 בין מתונים וקיצוניים". הצגת דברים כזו מעילה לאסאד.

- "האירופה" (E. SABLIER)
 "להוציא ריזוי מאסאד, לא ניתן לצבור יותר הוכחות
 נגד סוריה".

- התקופה על יוון. "אין צורך בטקס טרואני". (של
 הסדר באירופה).

- על הצלב האדום: איזכור האמליה נגד מדי"א וחובש הפעולה
 של הארגון בארץ. (BROYELLE)

לה-פרינס - מאמר מערכת של CLAUDE IMBERT : מדיניות
 החוץ של צרפת הומנת "יבלתי-קריאה". מדובר ב-INFERNAL
 "EMBROUILLE בקשר לסוריה: "NOUS AVONS MEDIOCREMENT
 האם ממתונים לויזוי ולחרטה של אסאד?
 הגיע הזמן להפסיק את המשגל: כל ויתור יז X יזמין
 את המדינות הסוריות להיות להגיש "SURENCHERES ODIEUSES".

PTC: 275NFF
MC: PDWFT
D-1: CTFPDACT: 02XNH: 08TTCSTH: DC05XTB: 0A9A: 0
LT: 0

MC: 0.401^a

$$T_{\text{H}_2} = \frac{\partial^2 F}{\partial T^2} = \pi + \frac{1}{2} \ln \left(\frac{F}{T} \right) + \frac{1}{6} \ln^2 \left(\frac{F}{T} \right)$$

САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ

TYPE NUMBER - 32500000

[illegible]

1. История русского письма (1810-1815)

- НАПРАВЛЕНИЕ НА ПЕРВУЮ РАБОТУ ПОСЛЕ ЗАВЕРШЕНИЯ РАБОТЫ. (НА
ПЕРВУЮ РАБОТУ).

- 07 0000 00000 00000 00000 00000 00000 00000
00 00000 00000 00000 00000 00000

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a copy of the original letter, and is signed by Abraham Lincoln. The letter is addressed to the Congress, and is dated January 1, 1861. The letter is a copy of the original letter, and is signed by Abraham Lincoln. The letter is addressed to the Congress, and is dated January 1, 1861.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

הבשע ישתלם ואפילו ימשכן את עתידנו.
ייהדיכלומטיה הותיקה שלנו היה בטירה שקירותיה סדוקים
וכבודה נשמר רק הודות לערפילים הסובבים אותה¹¹.

- שיראק לקראת מטע לארצות ערב - התחנה הראשונה: טעוריה.

- מוקט מרכז אימונים נגד טרור בארה"ב. צרפתים עשויים
להתאמן שם.

- סקירה על מדינת יחסי לונדון-דמשק - מאריס (BEYLAU)

- על יחסי המסחר של טוריה עם מדינות המערב.

- על מו"מ המיננסי צרפת-איראן וברקע בני הערובה הצרפתים.

- סקירה על מכירות נשק לטוריה: הסוציאליסטים החלו.
(COLOMES).

- המתחים בקואליציה לא נגו. (PEGARD).

- טקס דעת קהל: 55 אחוז: מצדדים בעמדת בריטניה בהצביעה
על טוריה כמדינה טרוריסטית.

57 אחוז: על צרפת להמשיך ולנהל מו"מ עם טוריה. (28)
אחוז לנתק

51 אחוז: גורל בני הערובה חייב להכתיב את גישת צרפת
למזה"ת ולטוריה. (31 אחוז לא חיוב).

עמישב==

תפ: שהח,רהמ,שהוט,מנכל,ממנכל,ממנכל,ממנכל,רס,אמן,קלוורי,מעת,
הסברה,לעמ,דוצ-יס,דוצ,מזנר,אירא,אירב

NOUVEAU PAYS D'EXPLORATION EN ALGERIE.
L'ALGERIE EST UN PAYS D'EXPLORATION EN ALGERIE.
L'ALGERIE EST UN PAYS D'EXPLORATION EN ALGERIE.

— УПРАВЛЕНИЕ НАСЕЛЕНИЕМ И СЕМЕЙСТВОМ — ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ ЗАДАЧ: УПРАВЛЕНИЕ

- 0800 08CT HFFFLPD CAT UFFP CHOP'E. 0800PD WOFFPD
C66NDT WD.

[illegible]

— ԿՆ ԻՆՏԵ ՌԱՏԻՔ ԿՆ ՕՐԲԻՏ ԱՍ ԵՐԱՐԱՆ ՈՐԱՐԸ:

— 48 —

[illegible]

* 本稿は、2004年12月10日、東京大学大学院経済学研究科で発表された。【ORCID】

- URG TUN 007: 22. NOV: DUTCH SOUTH CRUISE SHIP
24 0000 0000 000000.

72 HREF: 45 2000 1000*10 10000 1000 10000. (05
HREF 10000)

12. ИПТ: дггг ддд пфрфд пфд ддддд дд дддд ддд
ддддд дддддд. (дд дддд дд пфдд).

UD*9812=0

[illegible]

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, א' חשוון תשמ"ז

3 נובמבר 1986

1

אל: אירופה 1

מאת: עתונות, פאריס

הנדון: דו"ח תקשורת שבועונים-

31.10

רצ"ב הקטעים עליהם דווח בדו"ח הנ"ל.

31.10

בברכה

יוש עמישב

י.א.ש

העתק: הסברה/תכנים

Alain Besançon

L'eurolâcheté

Rappelons les faits. M. Nezar Hindawi, agent recruté par la Syrie, a séduit une jeune fille britannique, l'a rendue enceinte, puis l'a mise dans un avion d'El Al, en dissimulant, à son insu, une bombe dans ses bagages, de façon à l'envoyer à la mort avec quelque 375 passagers. Puis, l'attentat ayant été déjoué au dernier moment, le terroriste s'est réfugié à l'ambassade de Syrie. Après examen des preuves, un jury et un juge l'ont déclaré coupable, et condamné. Le gouvernement britannique, après avoir révélé que ses services avaient enregistré des conversations radio prouvant la culpabilité de l'Etat syrien, a décidé de rompre les relations diplomatiques avec Damas.

Ensuite, la Grande-Bretagne a demandé à ses onze partenaires de la Communauté européenne de prendre des « mesures concrètes et immédiates » à l'encontre de Damas. Demande fondée : après les attentats meurtriers en France, et sur requête de Paris et de Bonn, Mme Thatcher avait immédiatement convoqué une réunion antiterroriste des ministres de l'Intérieur des Douze.

Ce nouveau « rendez-vous antiterroriste » s'est tenu le 27 octobre au Luxembourg. Comme par hasard, six ministres des Affaires étrangères manquaient à l'appel et s'étaient fait remplacer par des fonctionnaires de moindre rang. Parmi les manquants figuraient M. Andreotti (Italie), M. Genscher (Allemagne fédérale) et enfin Jean-Bernard Raimond (France).

Après sept heures de débats, la conférence s'est séparée sans résultats tangibles. La Grèce de Papandréou s'est opposée à toute condamnation, même platonique, du terrorisme syrien. C'était attendu : la Grèce a depuis des années une politique pro-syrienne et pro-palestinienne. Tant pis pour la Grèce. Tant pis aussi pour les autres ministres ou sous-ministres européens. Toutefois, l'attitude de la France, représentée par M. Bernard Bosson, mérite d'être relevée. M. Bosson a pratiquement mis sur le même plan la Grande-Bretagne et la Syrie, ou plutôt non : il a mis sur le même plan les *preuves* britanniques et les *affirmations* syriennes. Je le cite : « On n'a pas entendu le gouvernement syrien. Les Britanniques apportent des preuves, *mais* le gouvernement de Damas affirme qu'il n'a pas trempé dans l'affaire... On ne peut à la fois investiguer et condamner. »

N'étant pas tenu au langage diplomatique, nous osons déclarer sans ambages que nous trouvons cette attitude insupportable et cette conférence honteuse.

Nous nous étions dérobés à notre devoir de solidarité envers notre allié américain lorsqu'il avait lancé sur la Libye de Kadhafi un raid de représailles. Nous avons donc manqué le premier rendez-vous antiterroriste. L'air penaud qu'avait

*La faiblesse
des
gouvernements
européens
inquiète
plus
que la force
de nos
ennemis.*

pris, au lendemain de cette affaire, notre diplomatie laissait espérer un repentir. Eh bien, nous venons de manquer le deuxième rendez-vous !

Oui, nous avons vendu des armes à la Syrie et les derniers contrats ont été passés sous le gouvernement socialiste. Oui, François Mitterrand a serré la main de Hafez el-Assad trois ans après que le président syrien eut fait assassiner l'ambassadeur de France au Liban, Louis Delamare. Oui, nous avons des otages détenus au Moyen-Orient : on ne les libérera pas en étant obséquieux envers les geôliers, et en particulier avec la Syrie, que celle-ci détiennne ou non la clef de leurs chaînes. Si elle n'est pas responsable, elle n'a pas à s'offusquer d'une attitude ferme de la France. Si elle l'est, des remontrances polies et conditionnelles ne suffisent pas. Après tout, les otages sont bien commodes : ils fournissent une excuse humanitaire à une faiblesse qui a d'autres motifs que le noble souci que nous avons d'eux. Ils ont bon dos.

Ces veuleries ont une seule et même cause : le refus d'avoir des ennemis, c'est-à-dire la peur de l'ennemi poussée au point qu'on n'ose même plus le reconnaître tel et encore moins le nommer.

Cela est dangereux pour la sécurité de l'Europe. Comme le démontre ici même Jean-Claude Casanova, l'Europe entre dans une ère d'insécurité, après que le sommet de Reykjavik eut manifesté la volonté américaine de retirer progressivement la couverture atomique qui nous protégeait. Il est donc urgent qu'elle prouve sa résolution et son unité. C'est le moment qu'elle choisit pour étaler sa division et sa faiblesse devant un Etat bien plus faible que l'U.R.S.S., quoiqu'il en soit le client. Qu'en sera-t-il lorsque ce sera le maître lui-même qui nous fera chanter directement ?

Au moins, cela profite-t-il à l'unité française ? Peut-on dire, comme on l'a répété depuis des mois, qu'il y ait un *consensus* sur la politique étrangère ? Peut-être ce consensus existe-t-il dans la classe politique. Mais point dans l'opinion, qui n'est ni cocardière ni nationaliste, mais simplement et normalement patriote. Elle admet de moins en moins une politique de démission, même si celle-ci se déguise sous des restes de doctrines gaullistes tournées à contresens, où ne subsistent plus que les passions anti-américaine et anti-israélienne, compensées par le prosoviétisme et le proarabisme. Notre classe politique, notre Quai d'Orsay pourraient bien se heurter à une rébellion de l'opinion aussi inattendue que l'a été, dans son genre, celle de Mai 68. M. Mitterrand l'a flairé. En se déclarant solidaire de la Grande-Bretagne, en termes si prudents qu'ils ne différaient guère de ceux du gouvernement, mais qui néanmoins signalaient un écart, il a marqué un point dans l'opinion. Par là même il a marqué un point facile contre Jacques Chirac et Jean-Bernard Raimond. ■

MONDE

Quand "Maggie" met tout le monde au pied du mur

Faut-il rompre avec la Syr

Son dossier paraît irréfutable. Et pourtant le Premier ministre britannique ne fait pas école...

Les frères Abdallah n'auront pas posé leurs bombes pour rien. Le gouvernement français leur a demandé un répit de six mois, le temps de faire aboutir favorablement le procès de Georges Ibrahim, le chef de leur famille, détenu en France. Le marchandage a été conclu par l'intermédiaire des services secrets syriens, avec l'appui des responsables de la sécurité militaire algérienne. C'est ce qu'affirmait « le Monde » au moment même où Margaret Thatcher rompait bruyamment ses relations diplomatiques avec Damas, et où toute l'Europe, sous le coup des révélations faites à Londres, se posait la question : « Faut-il rompre avec la Syrie ? »

Le dossier présenté par les Britanniques à leurs partenaires européens, lundi dernier à Luxembourg, paraissait particulièrement bien ficelé. A Londres, « la piste sanglante du terrorisme », selon l'expression d'un député aux Communes, mène bien à la porte de l'ambassade de Syrie. C'est là que se trouvait la plaque tournante d'une opération terroriste qui devait aboutir, en avril dernier, à l'explosion du Boeing d'El Al, avec 375 personnes à bord. Devant toutes les évidences réunies par sa police et ses services secrets, Margaret Thatcher a décidé la rupture avec la Syrie. Non sans hésitation, il est vrai. Au Foreign Office, on aurait préféré des sanctions plus douces. Par exemple : rappel de l'ambassadeur britannique à Damas et renvoi de l'ambassadeur syrien à Londres, que l'on aurait déclaré persona non grata. Solution en demi-teinte, qui eût arrangé beaucoup de monde, à commencer par la plupart des alliés de la Grande-Bretagne.

Mais « Maggie » ne l'entendait pas de cette oreille. Elle a voulu une rupture exemplaire, quitte à mettre tout le monde au pied du mur. L'Amérique de Reagan a relativement bien joué le jeu. La Maison-Blanche a rappelé son ambassadeur de Syrie, mais sans rupture. Reagan pouvait difficilement faire moins, après la solidarité spectaculaire que lui avait manifestée Mme Thatcher lors du bombardement de la Libye en avril dernier. Mais, une fois payé le « salaire de Tripoli » à Margaret, l'Amérique n'ira pas beaucoup plus loin dans les représailles antisyriniennes. Statut de grande puissance oblige : déjà, en bombardant Kadhafi pour des attentats — ceux de Bonn, de Vienne, de Berlin — dans lesquels la main de la Syrie était au moins aussi voyante que celle de la Libye, Washington avait fait son choix. Pour des raisons géopolitiques, qui tiennent à la fois à la

Hafez el-Assad

politique arabe des Etats-Unis et aux exigences de la rivalité soviéto-américaine dans cette région, les liens avec la Syrie sont considérés comme indispensables. Bref, même devant les évidences accablantes produites par Margaret Thatcher, Washington continuera à ménager Damas.

Pour les mêmes raisons, et pour quelques autres, les Européens en font autant. Ils ont exprimé leur « indignation » mais ils n'ont pas suivi sir Geoffrey Howe, le secrétaire au Foreign Office, qui les sommait, lundi à Luxembourg, de prendre des sanctions, et notamment de rappeler leurs ambassadeurs. Prudents, ils ont décidé de soumettre au gouvernement syrien les preuves réunies par les Britanniques, pour lui demander des comptes. Pour justifier leurs réticences, certains Européens ont même évoqué la possibilité d'un complot, impliquant des factions syriennes, contre le gouvernement de Damas. Assad a-t-il été débordé par ses propres services ? Certains signes pourraient le faire croire. Cet attentat contre El Al a été monté avec une telle grossièreté, la conduite des terroristes et des acteurs syriens dans cette affaire est si incroyable que le doute peut naître : s'agissait-il d'une opération destinée à déstabiliser Assad ?

Même les Américains ont des doutes sur

Déjà, en bombardant Tripoli Washington avait fait son choix

l'implication directe d'Assad, qui a toujours calculé ses coups avec une extrême prudence. Des confidences faites par Hussein de Jordanie, qui a rencontré Assad peu après l'opération manquée contre El Al, peuvent laisser perplexes les plus sceptiques. A plusieurs reprises, au cours de la conversation, Hussein aurait posé fermement la question à Assad : « Mais enfin, comment est-il possible que la Syrie soit mêlée à une opération de ce genre ? » Assad finissait chaque fois par nier mais après beaucoup d'hésitation et de longs silences.

Mais cela n'exonère pas la Syrie. En réalité, elle utilise depuis des années le terrorisme comme politique d'Etat — notamment par l'élimination physique de diplomates et de

ie ?

personnalités gênantes. Tous les pays arabes, à commencer par le Liban, en savent quelque chose. Que le président Assad ait été ou non commanditaire de l'attentat de Londres importe donc peu. Dans les faits, il continue de couvrir tous les services syriens, y compris celui qui a organisé cette opération contre El Al.

Et les réactions soviétiques à la décision britannique de rupture montrent qu'Assad jouit, dans cette affaire, de la couverture sans faille de Moscou. C'est aussi l'une des raisons pour lesquelles la France n'a pas choisi, dans cette affaire, la même voie que Mme Thatcher. Elle affirme que l'Europe n'a pas intérêt à voir tout le Proche-Orient se transformer en terrain de parcours exclusif pour les Supergrands. Pour la France, une rupture avec la Syrie signifierait la fin d'une présence indépendante au Liban et, en fin de compte, son élimination diplomatique des affaires du Proche-Orient et de celles du Golfe. C'est un choix politique, qui aurait ensuite ses répercussions sur les positions françaises en Afrique du Nord, à Djibouti et dans l'océan Indien. Autant de problèmes qui ne se posent pas à la Grande-Bretagne. Il y a longtemps qu'elle a opéré son retrait diplomatique et militaire de l'« est de Suez ». Sa présence au Proche-Orient se manifestait essentiellement au cours des dernières années par une féroce compétition avec les Allemands et les Français sur les marchés d'armements. Dans ce domaine au moins, Margaret Thatcher a lieu d'être satisfaite : elle a fait couler à pic un projet de ventes d'armes françaises à Damas qui était, semble-t-il, dans la phase finale de la négociation. Mais les dernières révélations sur les marchandages franco-syriens soulèvent une question embarrassante pour le gouvernement français. Si la raison d'Etat commande de maintenir des relations avec un pays dont l'implication dans le terrorisme est prouvée, n'y a-t-il pas des limites à respecter ? Et ne risque-t-on pas, pour obtenir des avantages immédiats, de se montrer plus complaisant qu'il ne le faudrait et de devenir ainsi plus vulnérable à des chantages à venir ? A Londres et à Washington, on ne manquera pas de pointer un doigt accusateur vers Paris. Dans toutes les chancelleries étrangères, on sait que le gouvernement français se prépare à une importante échéance électorale. Si les informations du « Monde » sont confirmées, on leur fera difficilement croire que les accommodements négociés avec les terroristes de la famille Abdallah, par l'intermédiaire de la Syrie, s'expliquent par des raisons de haute géopolitique. Entre les compromis qu'exige la poursuite d'une politique indépendante de la France au Proche-Orient et les compromissions avec les maîtres chanteurs du terrorisme, la voie est étroite, surtout quand la stratégie électorale s'en mêle. **FRANÇOIS SCHLOSSER** ●

Jean-François Deniau* : "Il faut se solidariser avec Thatcher"

Le Nouvel Observateur. — Que pensez-vous de la décision de Margaret Thatcher de rompre les relations diplomatiques de son pays avec la Syrie ?

Jean-François Deniau. — J'admire beaucoup la volonté des Britanniques. Eux sont cartésiens : on ne peut avoir des relations diplomatiques normales avec des pays qui violent le droit international.

N. O. — La France doit-elle se solidariser avec la Grande-Bretagne ?

J.-F. Deniau. — Oui. Lorsqu'on affirme que l'on va normaliser nos relations avec des pays dont on sait qu'ils couvrent des actions terroristes, il faut d'abord leur demander de devenir des pays normaux.

N. O. — Mais tout le monde dit que nous n'avons pas de preuves...

J.-F. Deniau. — Les Anglais ont eu des preuves positives. C'est exceptionnel. Mais il y a aussi des preuves par la négative. Moi-même j'ai été victime d'un attentat en juin au Liban.

Emile Chouéri* : "Une affaire montée de A à Z"

Le Nouvel Observateur. — Les juges britanniques, connus pour leur impartialité, viennent de condamner un terroriste lié aux services secrets syriens. Comment expliquez-vous cette accumulation de preuves contre la Syrie ?

Emile Chouéri. — Je voudrais signaler que ce procès a été fait avec une incroyable rapidité. Avec tout le respect que je dois à la justice

On a tiré sur un hélicoptère de la FINUL dans lequel je me trouvais. Il y avait en outre l'ambassadeur de France, le colonel Goutierre et le député socialiste Bellon. Le Quai-d'Orsay n'a même pas protesté. Je sais qui est le tireur et je connais le nom de l'organisation à laquelle il appartient, Amal islamique dirigé par Hussein Moussaoui. Moussaoui est établi à Baalbek dans la Bekaa. Et il est patent qu'Amal islamique a des liens avec l'Iran et la Syrie.

N. O. — Concrètement, quelles mesures faut-il prendre ?

J.-F. Deniau. — Il faut changer de langage, inverser notre démarche intellectuelle. Ce n'est pas à nous de faire des offres de service, par exemple pour les armes avec la Syrie ou pour les otages avec l'Iran. Que l'Iran libère d'abord les otages, ce doit être une condition de départ et non pas la fin du processus. Au contraire de Kadhafi, l'Iran et la Syrie cherchent une certaine respectabilité. Nous savons que les camps d'entraînement des terroristes sont dans la Bekaa. Nous n'ignorons pas que le village de Koubeyat est contrôlé par la Syrie. On doit avertir les pays concernés que nous avons des preuves contre eux et que nous allons les porter sur la place publique.

Propos recueillis par Pierre Blanchet
(*) Député UDF du Cher, ancien ministre.

anglaise et à ses juges, je ne peux m'empêcher de penser que cette affaire a été montée de A à Z. Hindawi est une marionnette qu'on a manipulé pour accuser la Syrie. Quand il est allé soi-disant se réfugier à l'ambassade de Syrie, il en a été chassé par l'ambassadeur. On veut discréditer la Syrie. Et je ne peux m'empêcher d'y voir la main du Mossad.

N. O. — Vous croyez que les frères Abdallah sont, eux aussi, manipulés par le Mossad ?

E. Chouéri. — Il n'y a pas de preuve contre la famille Abdallah, que d'ailleurs je ne défends pas. Et il est faux de dire que la Syrie fait ce qu'elle veut au Liban, y compris à Koubeyat. Mais je voudrais souligner surtout que les relations entre la France et la Syrie n'ont jamais été aussi bonnes. Nous sommes d'accord avec la France pour l'évacuation du Sud-Liban par Israël, d'accord pour le redéploiement de la FINUL sur les frontières internationales, d'accord pour une conférence internationale sur le Proche-Orient. Il reste que des gens veulent saboter cette entente.

Propos recueillis par Pierre Blanchet
(*) Chargé d'affaires syrien à Paris.

נכנס

**

**

**

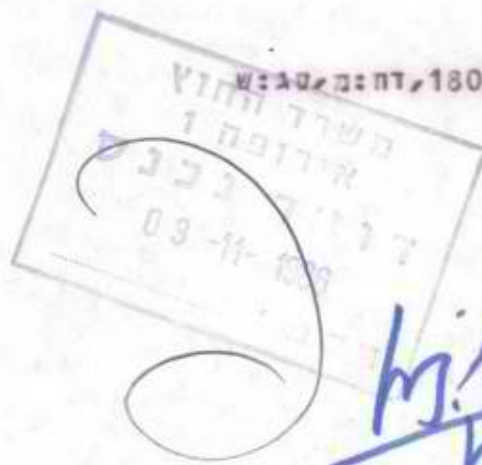
**

חוזם: 11,163

אל: המשרד

מ-: פריט, נר: 2, תא: 011186, זח: 1800, זח: מ: טב: ש

נד: 8

שמור/מידו

אל אירופה 1

לידיעת ממד

מאת הציר פריט כלמור

להלן לקט ידיעות מפי רמח מצרים-לבנט ברציף ALBERT
 PAVEC (31.10): -

1) ביקור במשך שבוע בביירות בעינינים הקשורים בבטחון סגל שגרירות צרפת שם. הצרפתים מחזיקים בביירות 95 זנודמים ועוד 38 אנשי אבטחה בנוסף לשמירה שמטפחים הלבנונים, שהם-כדוריו-נציגים בהרבה מנציגות הצרפתית כלפי שגרירות לבנון בפריס. עמי להקל על שמירת האנשים שבחלקם ממוחזים וכולם מוסעים במכוניות משוריינות מדיירותיהם לשגרירות, עשו עתה מאמץ לרכזם במספר מצומצם של בתים.

2) אישר הידיעה בעתונות שזוהר רוצחו של הנספח הצבאי הצרפתי בביירות. לובוריו, הרוצח עשה הסעות שחזר למקום הרוצח וכן זוהר עי עזי ראייה של הרוצח. מאבק הוסיף בצחוק שגם הסורים וגם הלבנונים טוענים שמחזיקים ברוצח, אולם אינו בטוח שיטגירוהו לידיהם.

3) ליווה הפטריארך המרוניתי בביקורו בפריס, שהתקבל כמעט כמו ראש מדינה. הופגש עם הנשיא מיטראן, ראש הממשלה ושר החוץ וערכו לכבודו ארוחה מפוארת ברציף אליה הוזמנו הקרדינלים DE FOURTERAY

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ולוסטיגר אין לא... הרב הראשי וגם לא שגרירי מ... נרת
ערב. זוהי מטרתה בת מאה שנה. שכל פעם שהפטריוארן מבקר
אצל האפיפיור, ממשיך מידו לביקור בצרפת, מגיעת
הנצרות במזרח ושל המרונזיטים.

הצרפתים קבלו הפטריוארן בכבוד מלכים, כאות שאינם נכונים
לזנוח את לבנון.
האמת-הוסיף מאבק בבת צחוק, שצרפת כן מזניחה (LACHE)
במקצת את לבנון.

ר.ב.

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,ענוג,אירא,אירב,קידור,מזתיס,ר/מרכז,ממו,
רם,אמן

書寶 0333

שבע

★★

★★

44

10,11672:מטבח

אל: [הנה שרד](#)

מ-: 430: תא, 301086: חז, 1830: דח, 7: 40: ש

2:71

h.3 2,3

שמואל/גיל

אל: ממ"ד/אירופה 3, ממד/איסוף. אירופה 1

מאת: **לבנון מריס**

1058 מרמל - ת"ת

לדעת המקור יי מורים יי אין חוזר אין ליחס חשיבות מיוחדת לתוצאות הבחינות למועצת העם אלא יותר להרכב הועד הפועל שם כל הדמויות חוררות. טעויה מעריינת בהרסות התשתית המפלגתית ברד"ת ולהעדיף על פניה מערכת שבטית שיואפשר לה מרווח תימרון למשחק. בהקשר זה היא דוחמת אל עטאז לעזוב ולשוב לאיזור חדר מוות. לא כן גישתם של הסובייטים אשר ממשיכים להיטות פעילים בחייה הפנימיים של רד"ת. לאחרונה הציעו הסובייטים מבגש כלל ידתי בשגרירות הסובייטית בעזן או באדיס אבבה בהשתתפות גם של עלי נאסר. האחרון הטכנים למבגש אך לא בשגרירות סובייטית. המגמה הסובייטית להביא לאיחוי הקרע ברד"ת ולהביא לחלוקה מחודשת של התפקידים המרכזיים כולל תפקיד לעלי נאסר.

 ≈ 11127

2000 2001 2002 2003 2004

תפ: שחח, מבכל, ממכנל, מזאר, ענוג, אירא, ר/מ, רנז, ממד, רס, אמך

★★ 0333

777

10

★ ★

☆☆

10,11670: 000000

אל: הקשר

מ-ג: גר, ט, נ, ר: 428; תא, 301086; חז, 1830; דח, ר: 1830; ש: 1830

 $\theta = 7.3$

ה. 3 י" 3

שמואל/גיל

מל: ממ"ד/ערב 3, פריפריה, אירופה 1

מאת: לבנון פריס

המכרז - מלחמת המיכליות

להלן מהמקור "מוריס".

1. לפני כעשרה ימים ולראשונה בתולדות מלחמת המפרץ החלו טפינות מלחמה טרובייטיות מלוח את האוניות הסוחר הסובייטיות הנכנסות אל תוך המפרץ. בימים אלה אף לוו אוניה אשר עגנה בכווית של פירקה נשק עבור עירק. המעניין אליבא דמורים הוא שהסובייטים אינם נוקטים באמצעים כדי להסתיר העברת נשק לעירק. לדבריו כניסת טפינות המלחמה הסובייטיות היה מלוח באזהרה חד משמעית לאיראנים שלכל התקלות לאוניות אזרחיות סובייטיות במפרץ תחייב אותם להגיב בעוצמה.

2. אליבא דמוריס - מוסקוה מטפחת נשק גם לטהראן באופן ישיר ולאחרונה אף יש שיפור משמעותי בדקמת היחסים בין שתי המדינות. אין רדיפות נגד אנשי המפלגה טודה אין התקפות לתקשורת האיראנית נגד ברה'מ הביקורים ההדדיים מתרבים - מוריס מייחס זאת להתפתחות האיראנית בגלל הגבול הארוך המשותף והרצון האיראני לא חוזר לא להרגיז את מוסקוה - מעבר לכך מגדיר מוריס מגמותיה של ברה'מ בהקשר העיראקי-איראני " כרוח טשקנט " לאמור מוסקוה מעוניינת בברא העת להביא לפיוס בין השניים על אדמתה.

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

לכבוד

====

תפ: שהח, מככל, ממככל, ענדג, אירא, ר/מרכז, ממז, דס, אמך

$$v_{LL}^{\prime} =$$

000000

[illegible]

שמו

נכנס **

**

**

**

חוזם: 10,5877

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 213, תא: 161086, זח: 1540, דח: 1, טג: 1

נד: 2

שמו/דחוף

אל: ארבל 2, אירופה 1, מצפא

דע: נארם

מאת: לבנון מריט

משיחה עם עמיתי האמריקני

אתמול (15/10) נועד ALAN KEYES עוזר תת מזכיר המדינה
לארגונים בינלאומיים עם ראש אגף ארבל ברצוף ודן
עמו על דוח המזבל. הצרפתים הצביעו על העובדה שהדוח
הפעם מאוזן יותר מקודמו ומדבריהם נשמעה נימה של שביעות
רצון.

בתשובה לשאלות קייס לגבי המשך מהלכיהם בנדון הצרפתים
לא היו נדויים במיוחד וחזרו על עמדתם הרשמית לאמור
שלא תהיה נסיגה חד צדדית מצידם. עם זאת אמר ראש אגף
ארבל ברצוף כי שמע על הכנת תוכניות טכניות לנסיגה
חד צדדית אפשרית אך סירב להרחיב את הדיבור. לדברי
עמיתי זו הפעם הראשונה שפקיד צרפתי רשמי מתייחס
לאפשרות כזו. בשגרירות האמריקנית ההערבות חלוקות לגבי
עתיד מהלכיה של צרפת כלפי יונופייל. עם זאת סבור עמיתי
כי צרפת תישאף להסתלק מיונופייל לקראת חידוש המנדט
בינואר.

תפ: שהח, מנבל, ממנכל, מצפא, ענוג, אירא, ורד, ארבל 2, ר/מרכז, ממד

14 אוקטובר 1986

שמור

מס' 283

קיום 3.12

החלטות משיבת הבוקר 14.10.86

1. אתמול התחילה רשת הטלויזיה A2 בהקרנת סידרה של כתבות על ישראל במסגרת החדשות. התוכנית הראשונה שהוקרנה היתה שלילית והציגה תמונה מסולפת בכך שהתייחסה לתסמונת דרום אפריקה בדברה על האוכלוסיה בשטחים וכן נקבה במספרים לא מדויקים של ערבים וישראלים (4 מליון ערבים מול 4.5 מליון ישראלים).
2. בהקשר זה, ביקש השגריר לתבוע ראיון עם הטלויזיה כדי להעמיד את הדברים על דיוקם. במקביל, ביקש להכין תגובה קצרה והולמת לשימוש מידי.
3. השגריר ביקש לפתור אחת ולתמיד בעיית הטלקס של A.F.P. כדי שהחומר יתקבל בצורה שוטפת.

בברכת מועדים לשמחה

י. לבנון

2020

תאריך : 06.10.86

משרד החוץ-מחלקת הקשר
שמו

נכנס **

**

**

**

חוזם: 10, 2020

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 67, תא: 061086, זח: 1630, דח: ר, טג: ש

נד: 8

אליכס
אליכס

3.3

שמו: רגיל

אל: ממדי/ערב

מאת: לבנון מריס

תוניסיה - לשלכם נר - 578

אנשי הרצוף שותפים להערכה של הגורם הזר בכך שבפרק הזמן הקצר בו מכהן סגן כרוה"מ הוא עבר בהצלחה כמה מבשולים בעיקר בתחום הכלכלי. מכאן אין חוזר אין להטיק שקיזמת אופטימיות לגבי עתידו משום שהמצב הכללי בתוניסיה ממשיך להיות קשה.

לגבי סיכורו של סגן לרשת את בורגיבה הרי איש אינו יכול להתנבא על כך אחרי מה שקרה למזלי. עם זאת יש לצידן שפיי החוקה, ראש הממשלה בתוניסיה הוא היורש הלגי של הנשיא.

תמ: שהח, ממכל, ממכל, ר/מרכז, ממד, ענוג, אירא, דס, אמך

2014

תאריך: 06.10.86

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

נכנס **

**

**

**

חוזם: 10/2014

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 66, תא: 061086, זח: 1400, זח: 07, טג: ש

נד: 8

זינן נ.מ.

שמו/רגיל

אל: מח' מציט, אירופה 1, תפוצות

דע: אבק/קהיר (העבר)

מאת: לבנון, מריט

מגישה עם בוטרוט גאלי (2.10):

באמצעות רומא יהודי המטפל בו, הזמין בוטרוט גאלי את עצמו למגישה עם מנהיגים יהודים. המגישה התקיימה

ב- CRIF

בהשתתפות מספר מצומצם של מנהיגים ובנוכחות שגריר מצרים במריט שנת לורה לגאלי.

בדו שיה שהתפתח עם גאלי הוא אמר הדברים הבאים:

1. בגלל הרבוב האתני של ירדן, קרוב לשבעים אחוזים מהאוכלוסיה הם פלסטינים לא, חוזר, לא יוכל המלך חוסיין להגיע לשום הסדר בלי שתופו של אש"פ. בניגוד למה שטוענים הישראלים ואחרים, אש"פ עדיין כוח פוליטי. יתכן שערמאת אינו אהוד אישית אן אין תחליף לאש"פ המטפל את פלסטיין עצמה. צריך אם כן להגיע למסגרת מקובלת לפיה תהיה הכרה הדדית בין אש"פ לישראל.

2. גאלי מתח ביקורת על אי ההבנה הישראלית ביחס למימד הערבי של מצרים. בהקשר זה שובה גאלי את עזר ויצמן המבין מימד זה. שלושה מיליון מצרים חיים בארצות ערב ועם ריבוים הטבעי יגיעו לכמה מליונים בקרוב, רומאים

מושרד החוץ-בוחלסת הקשר

רבים במדינות ערב, שתובנות רבות על ישראל לא תבין מימד זה יהיה קשה להמשיך הור שיה עימה. התעורר חשש בישראל אחרי רצח סאדאת אן טוב עשתה שנתנה אימון בשלטון המצרי הראייה ההמשניות של מבראק. עם זאת ממשיכה ישראל להתעסק בזברים קטנים במקום להתעלות עליהם ולראות את מכלול התהליך. בהקשר זה אמר גאלי שסאדאת שקל ברצינות פרויקטים משותפים עם ישראל ונתן דוגמת העברת המים מהנילוס.

3. מצרים מתמודדת עם בעיות כלכלה קשות ותופעה של אומדיציה מתחזקת לכן היא זקוקה לשלום אן שלום מלא לא ייכון בלי פתרון הבעיה הפלסטינית לרבות זכויות הפלסטינים והגדרה עצמית. המצב בשטחים קשה ורשו אשורה אשר בא לראות אותם התלובן על יחסם של הישראלים ושל הערבים נאחד כלפי השטחים. חשוב להעניק לפלסטינים בשטחים סטטוס כל שהוא כדי שיחזלו להיות פליטים. מצרים מוכנה בעקרון לפתוח במו"מ על עתיד עזה וגאלי הגדיר זאת (GAZA FIRST) אן הוסיף שלדעתו זה לא יפתור הבעיה כולה.

4. בתשובה לשאלה בנוגע לתנועת התיירות הדלה ממצרים לישראל אמר גאלי שישראל לא מושכת המצרים וזו בעיה תיירותית גרדא. היוונים למשל מעט מבקרים בישראל ולעומת זאת ייון מלאה בישראלים. לזה יש להוסיף גם המימד הערבי כי אותו רומא שרוצה לבקר בישראל חושש שלא יוזמן יותר בעתיד. לסיום, ביקש גאלי מהיהודים להיות גרס מממן לעבר ישראל כדי להתקדם בתהליך.

לבנון.

====

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכלר/מרכז,רס,אמן,ממד,קידר,מצרים,
טייבל,ענוג,אירא,תפוצות

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3960

** יוצא

שמו

**
**
**

המזכיר
הקצין
6/1/86
FAGARO

אל: פריס, נר: 579, מ: המשרד
דח: ר, סג: ש, תא: 041096, יח: 0600

לר. ז. מ.

שמו, דרגיל

השגריר.

ראיון עם ממרהמי ושהיח.
שלך נד 10.

לאור דיבוי הבקשות והומן הקצר העומד לרשותנו איננו יכולים
בשלב זה להענות לכל בקשת ראיון.

נשקול כיצד לפתור הבעיה לאחר המעבר למשרד רהמי.

פזנר

ער

חפ: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, מטע

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

62-14

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

LE MONDE

N° 391 - 33e année

OCTOBRE 1986

36 pages - 15 F

Algérie : 6 DA
Antilles fr. : 19,00 F
Réunion : 19,00 F
Belgique : 85 FB
Canada : 2,25 \$ C
C.-d'Ev. : 870 F CFA
Espagne : 270 P
E.-U. : 2,10 \$ US
Gr.-Bret. : 1,10 £
Irlande : 1,70 £
Italie : 3 500 lires
Maroc : 14,50 dir.
P.-Bas : 5,00 Fl.
Sénégal : 900 F CFA
Suisse : 3,80 FS
Tunisie : 1 700 m

Abonnements : voir tarif page 20

diplomatique

Le Michigan
laboratoire
de l'économie-territoire

(Pages 11 à 13.)

Publication mensuelle — 7, rue des Italiens, 75427 Paris Cedex 09

VIOLENCES NATIONALISTES ET CONFLITS ÉCONOMIQUES

Le sang des autres

Par CLAUDE JULIEN

C E regain de vigueur que connaissent les passions nationalistes, nul ne veut donc en percevoir toute l'ampleur ? Parce qu'ils pratiquent le terrorisme, des mouvements — basque ou palestinien, libanais ou arménien, irlandais ou tamoul — retiennent toute l'attention. Braqués sur chacun de leurs actes, les projecteurs de l'actualité réussissent un véritable tour de prestidigitation en laissant dans une douce pénombre le seul nationalisme qui compte vraiment : celui des grandes puissances, qui mettent au service de leurs intérêts les plus redoutables moyens de destruction.

En toute circonstance, le nationalisme exaspéré, désespéré, des faibles inspire de hautaines condamnations. Les méthodes criminelles auxquelles il recourt tombent sous le coup du droit commun, et la multiplication des atten-

armées faisaient des millions de victimes. Mais ces guerres bénies n'ont pas dépassé de strictes limites territoriales, elles n'ont jamais directement atteint ni les Deux Grands ni l'Europe. Si absurde qu'il soit, le grand jeu des conflits locaux peut donc se poursuivre impunément. Ne craignez rien : les Grands, dans leur sagesse, en conservent la parfaite maîtrise...

Ainsi va la croyance la plus largement répandue. Croyance naïve : trop d'événements montrent en effet que les grandes puissances contrôlent de moins en moins les convulsions de la planète. Les dissensions et rivalités entre parti, KGB et armée qui, sous la fragile houlette d'un vieillard fatigué, conduisent à l'intervention soviétique en

cohésion du système se fonderait alors moins sur un appel à l'idéologie, bien incapable de mobiliser les foules, que sur un nationalisme toujours prêt à se manifester avec vigueur.

Ranimée par M. Ronald Reagan après les humiliations subies au Vietnam et lors de la prise d'otages en Iran, la fierté nationale n'est pas moins vive aux Etats-Unis, où elle aide à supporter les déboires économiques. Encore bon enfant, elle explosa à l'occasion des Jeux olympiques, puis s'enflamma avec des accents cocardiens pour la glorieuse conquête de la Grenade, enfin se teinta de chauvinisme lors du raid sur la Libye. Deux actes terroristes ont porté à son zénith la popularité du président. La tentation est vive de récidiver, pour renforcer son prestige déclinant, soit pour indiquer aux Soviétiques les

LA FRANCE ENTRAÎNÉE DANS UN CONFLIT DE FAIBLE INTENSITÉ ?

La harpe de la terreur

Par IGNACIO RAMONET

Le sang dans les rues. Le sang des enfants gisant, disloqués, près du corps de leurs mères. Mortes elles aussi. Les chairs déchiquetées par le souffle des bombes. L'effroi. Et les sanglots muets des survivants. Encore choqués par la violence de ce groupe terroriste qui, ce matin-là, s'est abattu sur le paisible village de Camabatela, au sud de l'Angola. La horde sauvage laisse derrière elle une longue traînée de cadavres. Plus d'une centaine. Tous des civils. Parmi eux, le pasteur méthodiste et quatre de ses enfants. Passés au couteau, tranchés à la machette.

Qui sont ces massacreurs de l'aube ? Pour le compte de qui sont-ils venus tuer tant d'innocents ? Quel Etat arme, entraîne, manipule ces terroristes ? Ailleurs qu'en France, d'autres citoyens,

l'action de ces mouvements révolutionnaires que son aspect gique : elle met sur la défensive régimes « marxistes-léninistes » de l'Union soviétique et po même, dans un deuxième temps, provoquer la chute. Ainsi serait-il tré que ces régimes ne sont point versibles, que le communisme n'est une fatalité historique, et que doctrine politique, après avoir son maximum d'expansion, doit, mais amorcer son reflux avant d paraître...

Telle est la thèse. Tel est l'usage de la terreur. Cela fait d'une de ces guerres de guérilla conflit certes de faible intensité (2) mais de forte rentabilité tégique dans la confrontation g avec l'URSS. D'autant plus que

l'Afrique se-elle aujourd'hui plongée dans ce que René Dumont dénomme « une spirale descendant vers l'enfer et la faim ». Pourquoi « ce continent perdu est-il menacé de mort » ? Parce qu'il y a là « trop d'hommes, trop de

de capitaux vers l'Afrique tomberont d'environ 11 milliards de dollars par an en 1980-1982 à 5 milliards de dollars en 1985-1987. Il ne suffit pas, poursuit René Dumont, de dire : « Il s'agit là de chiffres très inquiétants. » Il faut aussi

pie, par faire regretter l'ancienne. »

Le mimétisme pro-occidental est-il une meilleure formule ? Il a à l'évidence multiplié les échecs. Dans plusieurs chapitres, René Dumont insiste

TRIBUNE

Une nouvelle approche de la paix israélo-arabe

La recherche de la paix israélo-arabe a, depuis quarante ans, abouti à l'impasse. Peut-être est-il temps de changer de méthode.

Au lieu de chercher à réaliser des plans et des projets rigides de règlement, tentons de modifier le climat. Car chaque plan, chaque projet suscite de nouvelles polémiques au lieu d'apaiser les esprits. Il faut inverser la vapeur, désamorcer la tension, instituer un nouveau climat.

Nous sommes au seuil du vingt et unième siècle ; les peuples arabe et israélien ont besoin de paix. Ils ont gaspillé trop de ressources, perdu trop de temps en affrontements stériles. Ils ont consacré le meilleur de leurs énergies et le sang des plus courageux de leur fils à s'entre-déchirer, au lieu de consacrer leurs forces, leur passion, à construire, à développer. Pendant ce temps, d'autres nations ont accru leur avance technologique et progressent plus rapidement que le Proche-Orient. Les juifs et les Arabes sauront-ils rattraper le retard, combler le fossé ? N'est-il pas temps de s'apercevoir que leur lutte est non seulement fratricide mais suicidaire ? Il y a là convergence de leurs intérêts. C'est à partir de cette convergence qu'il faut bâtir la paix !

La genèse du traité israélo-égyptien confirme cette approche. La négociation a pu démarrer après que le président Sadate, en 1977, aient rompu avec un tabou qui durait depuis trois décennies. C'est grâce au bouleversement psychologique opéré par son voyage révolutionnaire à Jérusalem que les négociations ont pu démarrer.

Il faut faire sauter tous les blocages psychologiques. Les peuples israélien et arabe n'ont pas d'autres choix.

En tant que fils de la région, je crois que les parties en conflit sont acculées à chercher d'autres perspectives. C'est l'intérêt de tous, et c'est dans cet esprit que je formule mes propos.

Sans doute peut-on objecter que ce ne serait pas l'intérêt de certaines puissances et superpuissances, qui précisément soutiennent les extrémistes, et pour qui le conflit est une occasion de vendre des armes et de pénétrer la région politiquement.

Mais ce raisonnement, ce calcul même, relèvent d'une mentalité dépassée. L'avenir, le vingt et unième siècle, seront caractérisés par un épanouissement technologique où Israël s'inscrit d'ores et déjà en bonne place — en avance sur la plupart de ses voisins, — et par des coo-

par OVADIA SOFFER,
ambassadeur d'Israël en France

pérations régionale et internationale intenses.

Des hommes politiques arabes visionnaires en ont tiré des conséquences depuis longtemps déjà. Je vous citerai les paroles du roi Abdallah de Transjordanie en 1948 : « Je crois que c'est la divine Providence qui vous a ramenés ici... Si nous ne conjuguons pas nos efforts pour nous aider nous-mêmes, personne ne nous aidera. »

Dans le même esprit, le président Bourguiba, dans les années 50, invitait le monde arabe à plus de réalisme à l'égard d'Israël, et plus récemment, le roi du Maroc, Hassan II, préconisait une étroite collaboration entre le génie israélien et les ressources arabes.

La rencontre récente du roi Hassan II et du premier ministre israélien, M. Shimon Pérès à Ifrane ; le voyage de M. Shimon Pérès au Cameroun et la reprise des relations diplomatiques entre Jérusalem et Yaoundé ; le dialogue d'Helsinki entre Israéliens et Soviétiques, constituent une victoire de l'esprit de paix. Deux se sont produits sur le sol africain, ce qui paraît dans la nature des choses. Car les pays et les peuples en voie de développement sont peut-être plus conscients que les nantis de l'importance réelle des défis auxquels l'humanité est confrontée. Les fléaux majeurs de cette fin du vingtième siècle sont géographiques et économiques, et certains conflits politiques sont des luxes dont on ne peut plus admettre qu'ils drainent nos ressources insuffisantes pour paralyser nos efforts de développement.

JE crois d'ailleurs que cette évolution est en bonne voie. La nécessité finit toujours par faire loi. Le Proche-Orient a pu longtemps gaspiller ses ressources en affrontements, en guerres, en récriminations, parce qu'il était peut-être trop richement doté. Mais le pétrole à moins de 10 dollars le baril, c'est-à-dire, en valeur réelle, moins cher qu'avant le choc pétrolier d'il y a treize ans, c'est un avertissement sérieux. Le retour de centaines de milliers d'expatriés qui n'ont plus de travail dans les pays du Golfe en est un autre aussi. Les véritables problèmes du Proche-Orient sont économiques, culturels, humains : la pénurie d'eau, des ressources inexploitées, un niveau de vie insuffisant, des déserts à défricher.

Quant aux superpuissances, il est probable qu'elles ne permettront pas, étant donnés leurs propres intérêts stratégiques, l'élimination de l'une des parties au profit de l'autre. Après chaque guerre arabo-israélienne, on revient à la case zéro. L'expérience de cette répétition lassante devrait enfin porter ses fruits.

ON a déjà perdu trop de temps, trop d'argent, trop de sang consacrés à de faux problèmes. La quintessence de mon appel, c'est d'inviter tous les hommes de bonne volonté, Israéliens, Arabes, comme spectateurs du conflit, à s'attaquer chacun pour sa part et tous ensemble au seul véritable problème, à notre seul véritable ennemi commun : le sous-développement.

Même le problème des Arabes palestiniens pourrait être désamorcé si nous l'abordons dans cet esprit.

L'OLP a, jusqu'ici, échoué. Les Arabes palestiniens sont plus divisés que jamais, Israël n'est pas entamé.

D'autre part, la plupart des Arabes palestiniens vivent aujourd'hui dans ce qui fut la Palestine : Israël, la Jordanie, la Judée-Samarie, Gaza. Palestiniens juifs et arabes y coexistent en relativement bonne intelligence. Ne pourrait-on pas concevoir, pour l'ensemble de ces quatre territoires, des formes de coopération sur les plans économique, social, éducatif, technologique, etc., faisant délibérément l'impasse sur le domaine politique et le contentieux, qui seraient laissés en dehors et réservés pour plus tard ?

Il ne faut pas perdre l'occasion, pour les Arabes et les Juifs palestiniens, de consolider ce qui est acquis et de s'en servir comme point de départ d'un élargissement de leurs relations et d'un aplanissement de leur conflit.

Faisons la guerre à la guerre !

Si nous percevons bien notre intérêt commun, incontestable sur ce plan-là, notre regard modifié sera capable d'apercevoir toutes nos autres convergences. Voilà ce que j'appelle une approche révolutionnaire de la paix.

Ne nous affrontons pas sur les termes exacts d'un difficile règlement, mais donnons à la vie la chance de réaliser les modalités de notre coexistence. Nous trouverons demain, sinon aujourd'hui, la solution de tous nos problèmes. Une nouvelle méthode, une nouvelle approche opéreront ce miracle que nos peuples attendent depuis quarante ans.

A p
zeque
matiq
« La
marit
lons
Luc
faire
d'inté
tut so

« L'a
rins de
fixé en
Toutefo
prendre
mais le
onné à

En ce
ciale de
tion rés
travail
blessé o
vire (na
50 tonne
est pris
quatre

M.
Yaoundé
de certe
l'article
certain
(le Mon

« Le
du vi
de l'obs
triel, vo
mique.
concurr
la règle
entreten
jouer le
prise, to
ses bonn
tion et
à ses v
est voué

Fermi
cruelle
provoqu
rait de l
que...
pas sur
plorabl
cartes,
qui fass
dans le
pendant
France
ainsi [...

** נכנס

שומר

**

**

**

חודש: 10/148

אל: המשורד

מ-: מריס, נר: 523, תא: 300986, זח: 1800, דח: ר, טג: ש

נד: פ

2

אל ממד / ערב 3-ארופה 1

מאת לבנון מריס

עירק - אירון

להלן מקוטט ראש המרכז לנתוח וחזוי ברצוף (30.9)

1. בעקבות הקשר נגד צדאט חוסין שנתגלה בחודש יולי (גנרל חוד) הוצאו להורג קרוב ל-80 איש ביניהם קצינים רבים. אחרוני ההוצאות להורג בוצעו עוד בראשית ספטמבר. נראה שמאחורי הקדשים עמדה סוריה אשר המיצה שאט חוסין יעלט מהזירה תסתפק בכך אירון ויהיה אז טכני לשים קץ למלחמה במפרץ. הסורים אמילו ניסו לגייס את סעודיה למהלך כזה אך לשוא.
2. הגבלת סמכויותיו כביכול של חוסין שהיו אחרי כינוס מפלגת הבעת' נתפסים כמהלך אישי של צדאט וקשור לתביעה המוזכרת לעיל, לאמור העלמותו תביא לסיום המלחמה. על מנת להוציא העוקץ מטענה זו החליט חוסין להגדיל סמכויות האחרים וליצור מעין הנהגה קולגלית כן שהעלמותו כלל לא תפתור כלום משום שגם האחרים מתחלקים עמו באחריות.
3. מאז המצב הנזיל שנוצר בעקבות הקשר של חודש יולי השתפר המצב ונראה שמה כשועיים הדווחים המגיעים למרכז מצביעים על שליטה מלאה של ההנהגה העירקית ועל מורל טוב הן בצבא והן באוכלוסיה.

למלך מלכות - מלך מלכות

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, מרכז, ממו, מנוג, אירא, רס, אמן

כנס

שמו

**

**

**

חוזם: 10,149

אל: המשור

מ-: מריס, נר: 524, תא: 300986, זח: 1800, דח: כר, סג: ש

נר: 2

שמו/רגול

אל אירופה 1 ממד /ערב 1 ערב 2

מאת לבנון מריס

תוניסיה - אשפ'.

קוטס, ראש המרכז לנתוח וחידוי ברצוף סיפר (30.9) שהחלטה לסיים נוכחות אשפ' בתוניסיה היא כרי יוזמה בלעדית של בורגיבה אשר קבלה אחרי הטצת מטה הארגון בתוניס. אלמנטים מזוינים של אשף התחילו לעזוב בעיקר לכיוון עירק שם יתמקמו אחרי שצאט חוסין נתן ברכתו לכן. ההערכה במרכז היא שחוסין יוצא בבוא העת לעשות הון מוליטי מצעדו זה. לדברי קוטס, אשפ' ישמור על נוכחות סמלית בלבד בתוניסיה כדי לא, חוזר, לא להראות שהעזיבה היא מדהלטה.

תפ: שהח, מנככל, ממנככל, ענוג, אירא, מרכז, ממד, רס, אמך

סודי

נכנס **

**

**

**

חוזם: 9,7990

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 503, תא: 290986, דח: 1800, דח: ד, טג: ט

נכנס

סודי/דחוף

אל: ארבל 2, אירומה 1

דע: נאדם (העבר)

מאת: לבנון מריט

צרפת-יוניפיל

משיחה עם GUIE יועץ דיפלומטי במטניון (29/9)

1. אחרי המיגוע הנוסף על חיילי צרפת ביוניפיל גבר קולט של אלה המבקשים החזרתו של הכוח הצרפתי. המהלך האחרון במועביט לא, חוזר, לא בא כדי להפנות אצבע מאשימה נגדנו אלא להעמיד הארט מול אחריותו ויותר מזה כדי לקבוע הפרמטרים להמשך קיומו של יוניפיל.

2. לאדיזס יש ליישם שלושת המשימות הנמצאות בהחלטת מועביט 425 ולא, לא רק אחת מהן, לאמור נטיגתנו מהשטח. נטיגה כזו אינה מטפלת בעיני צרפת כי היא לא חוזר לא תפתור את הבעיה. במקביל ובצורה משלימה יש לאפשר ליוניפיל ליישם החלק השני, לאמור השלטת סדר באיזור הכוח של הכוח ולזה צריך להגביר האמצעים שבידי הכוח על נשק כבד, הגדלת מספר החיילים ויותר מכל הסכמה בין הגורמים היריבים בשטח לגבי קבלת מרותו של יוניפיל.

3. אליבא דגויה אין, חוזר אין, הם משלים עצמם לגבי הקשיים בהשגת מטרות אלה והערבתם היא שסוריה אין חוזר אינה מעוניינת במירוק הכוח מחשש להימאותה חזיתית מולנו. ויתכן

309
מ.3

משרד החוץ-מחלקת הקשר

אימנא שיש לצמות לתפקיד בונה מצודה בקרבאלמנטים
פרוטוקולים בדרום לבנון כדי שיטכנו להרחבת סמכויותיו
של יוניפיל ובעיקר להימנע מכל פעולה משטח ברישתו.

4. עם זאת, הטכניר הנראה להם הוא שאם בעוד כחודש, כלומר
קצת אחרי שהמזבל יגיש את הדוח שלו בהתאם להחלטת מועביט
האחרונה יראו שהסטטוס הכונחי נמשך הם יסיקו מסקנות. צרפת
לא, חוזר, לא מובנה לטיוח מצד מזבל האדם מי נקיטת
צדדי בינויים שלא ישביעו רצונת. חיות והיא נאמנה להתבטאויות
ה של תטיג חד צודית כוחה מיוניפיל צרפת תמתיך עד
למועד חידוש מבוס הכוח בינואר כדי לתבוע אי חידוש
המנדט ולהביא בכך למריקו.

תכ: שהח, דהמ, שהוט, מנכל, ממנכל, ר/מרנז, רס, אמן, ממז, ענוג, אירא,
אירב, קידד, מזתים, לוברני, שחור, ורד, ארבל 2

• FROM NEW YORK: "THEY ARE THE ONLY TWO CITIES IN THE WORLD THAT HAVE BEEN BOMBED BY ENEMIES IN THE PAST CENTURY. THE ONLY TWO CITIES IN THE WORLD THAT HAVE BEEN BOMBED BY ENEMIES IN THE PAST CENTURY. THE ONLY TWO CITIES IN THE WORLD THAT HAVE BEEN BOMBED BY ENEMIES IN THE PAST CENTURY."

[illegible]

ИЗДАНИЕ 1977

7991

תאריך : 30.09. משרד החוץ-מחלקת הקשר

** נכנס

טורי

**

**

**

חוזם: 9,7991

אל: חמשרד

מ-: פריט, נר: 497, תא: 290986, זח: 1800, דח: מ, טג: ט

נ

טורי/מידו

אל: אירופה 1, ממדי/טוריה

מאת: יורעץ מדינה-פאריס

צרפת-טוריה

להלן מבגישה עם גייה, יורעץ דיפלומטי במטינירוב (29/9)

1. ההערכה שנתגבשה במטינירוב היא שאין חוזר אין לשלול מעורבות טוריה במיגועים האחרונים בפאריס בגלל אכזבה מהבטחות צרפתיות, בביקורו של מיטראן ב-1984 נקבע שצרפת תבחן דרכים כדי לסייע כלכלית לטוריה. הבטחות אלה לא מומשו. בביקורו של טגן הנשיא חואס לפני מספר חודשים שוב הועלה נושא זה וגם כאן חזר חואס בידיים ריקות.

2. לצרפתים נראה שהנושא הכלכלי לוחץ קשות על טוריה עד כדי נקיטת מעולות אלימות כדי לאותת לפאריס שיש לממש הבטחותיה. על רקע זה יש לראות נטיעתו של השר לקואופרציה AURILLAC לומשק בשבוע שעבר כאשר באמתחתו שתי משימות:-

א. לחזור בפני דמשק שצרפת איננה, חוזר איננה מתכוונת לשגת מהבטחותיה וכי היא מוכנה לבחון חתימת הסכם פיננסי במסגרתו תיפעול פאריס לאיתור פרויקטים כלכליים שיטייעו לטוריה.

ב. במקביל וכתמורה, תעביר טוריה מידע מלא על קבוצות

משרד החוץ-מחלקת הקשר

F.A.R.L. - 7

התשרדות במיגרציה בארץ.

ג'ייה ביטא התחושה הרובת במטיון שיש להאיץ את תהליך ההתקרבות עם סדריה ובעיקר בתחום הכלכלי-מיונטי.

ת. ש.ח. ר.ח.מ. ש.ח.ב.ט. מ.נ.כ.ל. מ.מ.נ.כ.ל. ר. / מ.ר.נ.ז. ר.ט. א.מ.ן. מ.מ.ד. ע.נ.ו.ג. א.י.ר.א. א.י.ר.ב.

24 ספטמבר 1986
מס' 267

אל: מח' מז'תים
מאת: השגרירות, פאריס

306 3.3

חנדון: ראיון עם הנשיא ג'ומייל

בהמשך לטברקי נר 436 מיום 24.9

מציב הראיון שהעניק ג'ומייל ליומון לה-מונד מה-23.9. בנוסף לקטעים שהברקנו, תשומת לבכם להתבטאותו של הנשיא ביחס לפינור יוניפל. אומר הנשיא שפינור כזה יצית שוב את חלחלה. בואם של השועים מהדרום לביירות ותפקידה של ישראל בליבוי האנטגוניזם יעודדו את הקיצוניים ויחלישו את המתונים.

תשומת הלב מופנית גם, לחתימתו של ג'ומייל לסוריה כאשר הוא אומר שתמיד דגל ביחסים טובים עם סוריה וכי לאחרונה מיתנו חסידים במקצת עמדתם. מתנחל דו שיח רציני איתם והיא מעריכה טוב יותר הטעב.

בברכה
י. לבנון

העתק: ממ'ד-ערב 2
אירופה 1

Le Monde 23-24/9/86

Proche

Entretiens avec le président du Liban

« Il faut dénoncer les Etats qui soutiennent le terrorisme »

(Suite de la première page.)

« Monsieur le président, la France subit une offensive terroriste d'une rare violence, aussi bien sur son sol qu'ici au Liban... »

— Oui nous vivons le même martyre. Nous en avons — hélas ! — une longue habitude. Quant à savoir d'où viennent les coups qui vous frappent... Il existe un contentieux entre la France et certains pays, certains Etats que je ne veux pas nommer et qui exploitent le sol libanais pour régler leurs comptes avec elle. C'est là qu'il faut chercher la clé du problème. Pour notre part, depuis longtemps nous mettons en garde le monde contre ce qui vient de se passer. Certains suspects que vous recherchez à Paris avaient déjà été impliqués ici dans des attentats à la voiture piégée. L'un d'eux visait mon père, un autre mon frère.

— Vous parlez du clan Abdallah ?

— En fait, il s'agit de tout un réseau plus important, d'un terrorisme proprement régional.

— On parle beaucoup de l'Iran agissant avec le soutien syrien...

— Je ne peux pas incriminer un Etat à ce stade de l'enquête. Je peux seulement vous dire que ces gens-là ont pour sanctuaire des zones du Liban échappant au contrôle de l'Etat et à son autorité.

— Où en est l'enquête sur l'assassinat du colonel Goutierre ?

— C'est un crime qui nous a tous beaucoup émus ici et je suis personnellement l'enquête de très près. Elle vient de commencer et nous espérons aboutir à des résultats concrets. Nous avons des soupçons contre certains suspects et des éléments à charge. Mais, comme d'habitude, ces gens-là ont probablement déjà trouvé refuge dans des zones du pays que nous ne contrôlons pas.

— La série d'attentats contre le contingent français pourrait bien avoir pour résultat le retrait de la FINUL du Liban sud. Quelles en seraient les conséquences pour votre pays ?

— Tout simplement désastreuses. Ce qui s'est passé en 1983, lorsque la Force multinationale a baissé les bras, est en train de se reproduire avec les « casques bleus ». Des soldats français meurent sans qu'on comprenne le sens de leur sacrifice. Du coup, on

— Je regrette vivement cette attitude hostile de l'Iran. C'est une atteinte à notre souveraineté nationale. En outre, le consensus libanais et international pour approuver cette résolution est général. J'ajoute que l'Iran connaît bien les conséquences d'un retrait de la FINUL.

« Il n'y a pas de juste milieu »

— L'opinion française, déjà émue par le drame des otages, peut-elle voir longtemps nos soldats tués ou blessés au fil des jours sans avoir le droit de vraiment se défendre ?

— Je comprends l'émotion des Français, mais la question des otages est inséparable de l'ensemble du problème : ou nous avons du souffle ou nous abdiquons. Ou

PANCHO.

la fermeté ou la débandade. Il n'y a pas de juste milieu. Croyez-moi, quand on a tué ici plus de trois cents « marines » américains et soldats français, si l'Occident avait montré les dents, nous n'en serions pas là.

— Le départ des Occidentaux du Liban ne fait-il pas, d'abord, l'affaire de la Syrie ?

— En ce cas, elle pourrait bien créer une situation plus compliquée qu'elle ne le pense, et voir remplir par d'autres le vide que vous laisseriez ici...

— Par Israël ?

— On a tout de même réclamé sur tous les tons votre démission. (Le président éclate de rire et balaie l'objection de la main.)

— Parlons-en. Tel haut personnage me demandait le mardi avec éclat de démissionner, et, le mercredi, remettait en mon nom à son titulaire la décoration que je lui décernais. Quant à la gestion des affaires de l'Etat, les procès-verbaux ont été entérinés à domicile par les ministres empêchés de se réunir. C'est l'ingéniosité libanaise. Ce n'est pas l'idéal, mais cela a permis aux institutions de continuer à fonctionner. Il ne faudrait pas oublier, d'ailleurs, qu'au départ on avait réclamé mon « départ immédiat et inconditionnel », puis on s'est contenté d'exiger la démission collective de l'exécutif, puis la réduction du mandat de six à quatre ans. Et aujourd'hui même le premier ministre presse les parties au dialogue national d'aboutir rapidement à des résultats. Tout cela montre finalement que cette campagne était artificielle, pour ne pas dire imposée de l'extérieur. Mais il est vrai en revanche que le pays est traversé de fractures verticales et horizontales.

— Verticales, certes, mais horizontales ?

— En fait, les gens sont de plus en plus attachés à leur spécificité culturelle et à leur identité communautaire. La coupure horizontale sépare l'Etat et son administration des citoyens de toutes confessions. Les affaires publiques ont été trop longtemps l'apanage ou la chasse gardée de quelques politiciens traditionalistes ou féodaux. Il faut restaurer la confiance du peuple en ses responsables. Il faut établir un Etat suffisamment fort pour contrôler la situation sur son sol et, en même temps, assez décentralisé pour répondre aux aspirations des uns et des autres. J'ai hérité d'une partition de fait. Pour en venir à bout sans se jeter dans le vide, il fallait partir de nos institutions. Je suis ouvert au changement et rien n'est intangible. Mais je me suis accroché aux institutions et à la Constitution démocratique du Liban, rare dans la région. Même si cela semble actuellement une fiction, cette fiction est reconnue par la nation et par l'extérieur. Donc, c'est d'elle qu'il faut partir pour reconstruire. Même quand on me critique sur tous les tons, je reste

quences pour votre pays ?

- Tout simplement désastreuses. Ce qui s'est passé en 1983, lorsque la Force multinationale a baissé les bras, est en train de se reproduire avec les « casques bleus ». Des soldats français meurent sans qu'on comprenne le sens de leur sacrifice. Du coup, on pense au retrait, c'est-à-dire à l'abdication...

- Ne serait-ce pas la seule attitude réaliste ?

- C'est une abdication. Dans ce genre de situation, il faut voir loin et avoir du souffle. Déclarer forfait serait catastrophique. Si vous cédez ici, le terrorisme continuera à aller vous chercher chez vous. Cela ne règlera rien, bien au contraire. Le terrorisme est en train d'empoisonner l'existence de la communauté internationale. Il faut le combattre à la source.

- Certes, mais comment ? Où situez-vous cette source ?

- Il faut d'abord dénoncer les Etats qui soutiennent le terrorisme. Les désigner par leur nom, ne pas passer de compromis avec eux. Et, en ce qui vous concerne, il faut aider le Liban à rétablir sa souveraineté sur tout son territoire national. Du même coup, vous éliminerez les repaires, les sanctuaires où les terroristes prospèrent actuellement.

- Pour l'instant, monsieur le président, on semble bien s'acheminer vers le retrait de la FINUL...

- Je vous le répète, pour tous ce serait un désastre. Israël réoccuperait une partie du territoire. Un nouvel exode de population submergerait Beyrouth. L'intégrisme serait exacerbé au sud. Nous serions encore plus déstabilisés. Je crois qu'un tel retrait relancerait dramatiquement tous nos problèmes, et je ne sais pas où cela pourrait nous mener. Peut-être à l'aventure. Quelle belle victoire pour le terrorisme ! Quelle prime à la poursuite de son action ! Sans parler du discrédit et de l'abdication de l'ONU acceptant de plier bagages et de renier sa propre décision sous la pression. Car notre population du Sud est dans sa majorité solidaire avec votre contingent et l'a manifesté avec éclat il y a quelques jours.

- L'Iran a jeté de l'huile sur le feu en proclamant son hostilité à la résolution 425, base de la présence des « casques bleus »...

- Le départ des Occidentaux du Liban ne fait-il pas, d'abord, l'affaire de la Syrie ?

- En ce cas, elle pourrait bien créer une situation plus compliquée qu'elle ne le pense, et voir remplir par d'autres le vide que vous laisseriez ici...

- Par Israël ?

- Pas nécessairement... pas seulement...

- Par votre initiative du 1er août, vous avez rétabli au Liban ce que vous appelez le dialogue national. Les ministres recommencent à se rencontrer, à se parler. On a l'impression d'un déblocage, le sentiment d'un début d'espoir. Un retrait de la FINUL va-t-il compromettre tout cela ?

- Ce retrait mettrait à nouveau le feu aux poudres. L'afflux de Chiïtes du Sud dans un Beyrouth déjà surpeuplé et l'action d'Israël pour amplifier les antagonismes ne peuvent que laminer les modérés et encourager les extrémistes. C'est d'autant plus fâcheux que nous avons fait beaucoup de progrès ces derniers temps. Nous revenons de loin...

- Certains vous donnaient même perdant et partant. Ils vous sommaient de démissionner pour ce quatrième anniversaire de votre prise de fonctions. On voulait vous faire payer cher votre refus d'avaliser le plan intermilices parrainé par la Syrie...

- C'est vrai, nous avons connu une période très difficile et une dure vague de terrorisme. Mais il y a eu aussi une prise de conscience chez les Libanais. Les Syriens, nos premiers voisins, avec lesquels j'ai toujours prôné les meilleures relations, ont mis de l'eau dans leur vin ces derniers temps. Il y a à nouveau un dialogue sérieux en cours avec eux. Ils évaluent mieux la situation ici. Quant à l'accord tripartite que je n'ai pas entériné, les choses ont également évolué. On ne s'accroche plus à la lettre mais à certains aspects de l'esprit de ce texte. Il y a aussi un réel progrès de notre diplomatie, un regain d'intérêt pour le Liban, notamment en URSS, puisque Moscou a pour la première fois accepté de participer au financement de la FINUL. Bref, la bouteille est toujours aux trois quarts vide, mais on commence à se dire qu'elle est remplie pour un quart. Et sur le plan intérieur, nous en sommes à traiter nos affaires de façon plus saine...

accroché aux institutions et à la Constitution démocratique du Liban, rare dans la région. Même si cela semble actuellement une fiction, cette fiction est reconnue par la nation et par l'extérieur. Donc, c'est d'elle qu'il faut partir pour reconstruire. Même quand on me critique sur tous les tons, je reste le président de la République.

« Cibles et victimes »

- Une République menacée de banqueroute ?

- Non. Même si certains chiffres sont cruels. En 1985, les Libanais ont perdu 62 % de leur pouvoir d'achat et le quart de la population adulte est sans emploi. Mais il y a d'autres réalités, beaucoup plus positives. Notre dette extérieure est très faible : 200 millions de dollars, beaucoup moins que nos voisins. La perte de valeur de la livre libanaise a fouaillé les exportations et, avec leur savoir-faire habituel, les Libanais sont en train de trouver des créneaux partout. L'an dernier, la balance des paiements est devenue excédentaire, et en matière d'infrastructure nous en avons fait autant en trois ans qu'au cours des deux mandats précédents. Il faut tout de même le savoir et ne pas laisser étouffer cela par les explosions du terrorisme.

- On craint aujourd'hui à Beyrouth que la France, dans sa lutte antiterroriste, ne malmène ces amis libanais et ne leur fasse payer, en méfiance et tracasseries, des crimes qu'ils condamnent dans leur immense majorité...

- Je n'en crois rien. L'opinion française n'est pas braquée contre nous. Tout comme vous, nous sommes des cibles et des victimes du terrorisme. Vos restrictions sur l'octroi de visas s'appliquent à tous. Et puis il y a tant de liens spirituels, affectifs, humains. Il y a tant de Libanais chez vous. Ce qu'il faut, c'est ne pas donner la moindre prime au terrorisme. Ne pas pactiser, et continuer à vivre avec fermeté et courage dans tous les domaines. Songez que la présidence de la République du Liban - dans cette tourmente - vient de patronner l'édition par un pianiste de chez nous de la première intégrale de Haydn...

Propos recueillis par
PAUL-JEAN FRANCESCHINI.

Entretiens avec le président du Liban

« Il faut dénoncer les États qui soutiennent le terrorisme »

BEYROUTH

de notre envoyé spécial

Le terrorisme a frappé à Paris puis assassiné en plein secteur chrétien l'attaché militaire de France. Les Libanais ont aussitôt réagi, dit l'ambassadeur, M. Christian Graeff, « de façon aussi bouleversante, des deux côtés, l'expression seule variant selon la sensibilité ». Mais qui est en train d'ensanglanter Paris ? Ici — au-delà des frères Abdallah et de leurs plans de vol acrobatiques, — on incrimine les deux grands marionnettistes de la scène libanaise. L'occupant syrien et le perturbateur iranien.

Tandis que tout Beyrouth bruisse d'hypothèses sur ce duo, le président Gemayel célèbre, ce mardi 23 septembre, le quatrième anniversaire de son mandat, dans un déploiement coloré de portraits et d'oriflammes.

Depuis son « non » du 15 janvier à l'accord entre milices patronné par la Syrie, il a affronté courageusement l'adversité. Les Syriens ont fait parler le canon puis les politiciens ont exigé la démission du chef de l'État. Impavide, il a gagné dans cette épreuve une sérénité nouvelle et semble même ragaillardi comme un homme qui a joué son va-tout. Il nous montre avec un sourire, dans son immense bureau, une vitre encore fêlée. Elle rappelle discrètement que sous deux mandats successifs les caves de cette

maison ont été aussi fréquentées que les salons.

Le chef de l'État libanais est tenu à la prudence. Mais ses propos disent assez ses soupçons. Face aux États qui soutiennent le terrorisme, il demande à la France et aux démocraties de ne pas capituler. A ses yeux, le départ de la FINUL du Sud

serait une « abdication » et encouragerait le terrorisme. Pour le Liban, il aurait des conséquences « désastreuses ». Ce coup surviendrait à un moment où le « dialogue national » se noue sur des bases solides, où l'État a su renforcer son armée, et où un consensus se dessine sur les institutions.

PAUL-JEAN FRANCESCHINI.
(Lire la suite page 6.)

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

נכנס

בלמס

חוזם: 9,6147

אל:חמשוד

מ-:פריס,נר:444,תא:240986,זח:1800,זח:זר,סג:ב
נר:8

בלמס/רגול

אל:מעת

דע:אירופה 1 הסברה לעם

מאת:עתונות פריס

השגריר בתקשורת

377 103.3

JOURNAL DU DIMANCHE דהם צרפת נבד הודיע לשגריר ישראל
סופר כי צרפת מוכנה לשתף פעולה עם ישראל בתחום המאבק
בטרור ותהיה מסוגלת לערוך מבצע תגמול לבדה או ביחד
עמה נגד בסיסי מחבלים במזרח(הודיעה מירושלים של
הכתב (RENE GENIN)
(הודיעה בתוך כתבה שנותרתה"ישראל סיפקה לפריס 20
ות של מחבלים"י)

LE MATIN וכן הסוכנות הטלגרפית היהודית ATJ :שגריר
ישראל מציע להקים"סוכנות על"י ללוחמה בטרור תוך
הגברת החלפת המידע ושיתוף פעולה בתחומים אלה-בנוסף
השיתוף הקיים בנאטו

FIGARO MAGAZINE השגריר הישראלי בצרפת מציע שיתוף
פעולה טכנולוגי-כלכלי שיאפשר לערבים לנצל הידע המצוי
בישראל-דבר שיסייע בתהליך השלום במזרח.

תפ: שחח,דהם,שהבט,מנכל,ממנכל,ממד,רס,אמן,קלוורי,מעת,
הסברה,לעמ,טביר,דוץ-יט,דוץ,מזתים,אירא,אירב,לוברני,
ניר/ממרחם,בטמח

נכנס

בלמס

חוזם: 9,5501

אל: המשרד

מ-: פריס, נר: 424, תא: 230986, זח: 2000, דח: זר, טב: ב

נד: א

1033

בלמס/רגיל

אל ממד/ערב 2, אירופה 1, מזחים

מאת לבנון פריס

מראיון שהח הסורי ללה מונד (23.9):

1. אנו מזועזעים מאמצעי התקשורת בצרפת המנסים למצוא זיקה בין סוריה ולמיגרטים בפאריס. יש כאן רצון של כמה קבוצות להרוס את היחסים הידידותיים בין פאריס לדמשק, קיים קונסנזוס פוליטי בפאריס לשמור על היחסים הטובים שנקמו עם סוריה מאז ביקור מיטראן ב-1984 וששיראק מקדם בכיוון בונה וידידותי, זה כמובן מפרע לאלה המחפשים להשחיר פני סוריה והערבים במסגרת הסכסוך הישראלי ערבי.

2. למרות איומי ישראל וארהב והלחץ של כמה מדינות ערביות סרבנו תמיד לרוותר על השטחים הכבושים בידי ישראל ועל זכויות העם הפלסטיני, עמדתנו זו גורמת לשינאה המופגנת עי האמריקאים ישראל וכמה חוגים מערביים הניתנים להשפעה אמריקנית ישראלית.

3. כנון שעמדתנו לא זוכה לתמיכת כל ארצות ערב אך אנו משוכנעים שהיא זוכה לתמיכת המאסות הערביות, לכן המסע בתקשורת נגדנו מכיוון להשחית פנינו בקרב מאסות אלה ובזעזוע הקהל הבינלאומי. המגמה האחרת ממסע זה הוא לעררב בין התנגדות לכובש וטרור, ארהב וישראל ודחפות את צרפת לנקוט בעמדה נגד ההתנגדות הלאומית

משרד החוץ-מחלקת הקשר

הלבנונית וההתנגדות הכלסטינית.

4. עמדת צרפת חירובית כיום יותר מבטור ולא רק ברמה הביטורלית אלא שצרפת כמו טוריה תומכת במדישת יוניפיל עד לגבול הבינלאומי זאת בניגוד לעמדת ישראל. כמו כן לגבי הועידה הבינלאומית אשר ניצית ויוניס בישראל ביקורה קשות.

5. אנו משוכנעים כי אנשי היזבאללה ישנו עמדתם ביחס ליוניפיל אם זו תתפרש עד לגבול כי טענתם כיום היא שיוניפיל מגן בעצם על בטחון ישראל נגד ההתנגדות הלבנונית וכי זכותם להתנגד לכיבוש עד לגבול הבינלאומי, עמדתנו ברורה והיא שאנו מתנגדים להתקפות על אנשי יוניפיל ותומכים בדרך מזכל האום המאשים את ישראל במתח בדרום לבנון.

6. ישראל בסירובה לצאת את דרום לבנון וסוכניה הקיצוניים התובעים הקמת מדינה נוצרית הם הם אשר גרמו להקצנה במחנה הנגדי, אלה הדוגלים באלימות כדי להוציא את ישראל ואלה התובעים הקמת רפובליקה אוטלאמית הם תולדה של הגורמים שציינו לעיל.

עד כאן.

ר.ב.

תפ: שהח, מנבל, ממנבל, קידור, מזתים, ענוג, אירא, שמורק, מעת, הסברה, ר/מרכז, ממז, רט, אמך

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3100

**

נכנס

סודי

**

**

**

אל: המשרד, א, נד: 388, מ: פריס
דח: ר, סג: ס, תא: 220986, רח: 1700

סודי/רגיל

33 רכ 103.3

אל: מנהל ממי"ד

מאת: לבנון, פאריס

המצב בעיראק - לשלך חוזם 1438

להלן מפיליפ רונדו הממלא תפקידים מיוחדים גם מטעם המרכז
לנתיחה וחילוץ בוציף והמרכה לנסוע לעיראק.

1. העברת הסמכויות הכלכליות לרמזאן לא, חוזר, לא נובעות
מלחץ שהופעל על צדאם חוסיין.
בישיבה של מועצת הפיקוד אחרי בינוסה של מפלגת הבעת'י, הציע
חוסיין ביוזמתו להתרחק מהזירה מבלי להגיש התפטרותו כדי לא,
חוזר לא לספק בכך את התביעה האיראנית.
כל חברי המועצה החליטו שחוסיין ימשיך בתפקידו עם כל
סמכויותיו אך תוך כדי שיתוף פעולה מוגבר. מעין תיפקוד
קולגיאלי בין חברי המועצה. במסגרת זו יש לראות כביכול הרחבת
סמכויות רמזאן וכן של קציני צבא בבירים בעיקר שר ההגנה
ח'יראללה.
2. רונדו השמיע הערכה וזה לגבי אי רצונן של המפרציות
בסילוקו של חוסיין בי לדעתו, סילוקו בצורה כל שהיא של נשיא
עיראק לא, חוזר, לא מספק את מהדאן אשר תישאף לובק את עיראק
במהפכה האיסלאמית שלה.

3. באשר לכח עמידתו של הצבא העיראקי במלחמה, סבור רונדו
שבשנה וחצי הקרובים לא, חוזר, לא נשקפת סכנה לחלוסה צבאית
עיראקית. המצב יתחיל להזאיג אחרי שאידאן תקלט את הנשק

0174

CGIT

[illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

המחוקקם שהיא רוכשת כיום בסין ובמקומות אחרים, ובר שיקח לה
קרוב לשנה ומחצתה.
ס.ס.

חפ: שהח, מנככל, ממנככל, ענוג, אירא, ד/מרכו, ממד, דס, אמן

משרד החוץ
14704

RECEIVED
JAN 10 1964
U.S. AIR FORCE
OFFICE OF THE
JOINT CHIEFS OF STAFF
WASHINGTON, D.C.

TO: THE SECRETARY OF DEFENSE, WASHINGTON, D.C.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3096

נכנס

שמו

אל: המשרד, א, נר: 380, מ: פריס
דח: ר, סג: ש, תא: 220986, רח: 1630

נכר 103.3

שמו/רגיל

אל: ממ"ד/ערב 1, אירופה 1, ממ"ד / ערב 2
מאת: לבנון, פאריס

אשיף - תוניסיה

המקור יימוריסיי סיפר שהקמת נוכחות אשיף בתוניסיה עולה בקנה אחד עם רצונו של ערפאת החושש מעיקר מהמצב הפוליטי שיווצר אחרי העלמותו של בורגיבה, וכאור הדחתה של ואסילה משענתו העיקרית. יוציא אנשיו מתוניסיה וישאיר משרד בלבד בתוניס, כנוכחות יחידה של הארגון.

.0.0

תפ: שהח, ממנכל, ממנכל, ענוג, אירא, ר/מדכו, ממד, דם, אמן

1-22-88
H.3
223

Split surfaces in French Mideast policy

FROM COMBINED DISPATCHES

PARIS — Premier Jacques Chirac has shaken the French government's consensus on the Middle East with remarks to an Israeli journalist that point up his disagreement with President Francois Mitterrand on the Israel-Arab conflict.

Mr. Chirac's opposition to creation of a Palestinian state appear to challenge President Mitterrand's primacy in setting French foreign policy. French commentators note that Mr. Chirac wants to run for the presidency.

Mr. Chirac issued a statement from Morocco this weekend, where he has been on vacation, denying he had given a formal interview to journalist Ben Porat, published Friday in the Israeli newspaper Yediot Aharonot. He said he had had a "conversation" with Mr. Porat about a book he was writing. He did not contest the accuracy of the remarks attributed to him.

Mr. Chirac also reopened a controversy with former President Valery Giscard d'Estaing over who

was responsible for selling Iraq a nuclear reactor in 1975. Israel subsequently denounced the deal and destroyed the plant in an air raid in 1981.

According to the newspaper report, Mr. Chirac said he opposed the creation of a Palestinian state and favored instead talks between Israel and Jordan over what kind of homeland to give the Palestinians.

These views contrast with those of Mr. Mitterrand, who in 1982 called for a Palestinian state. Mr. Mitterrand favors an international peace conference rather than the U.S. plan for Israel-Jordan talks.

The newspaper quoted Mr. Chirac as saying, "I do not favor an independent Palestinian state. No one really supports the formula of an independent Palestinian state. It is just rhetoric. The solution should be found in the framework of an accord with Jordan."

Mr. Chirac said he had never met Palestine Liberation Organization leader Yasser Arafat, "unlike many French leaders." He continued, "It is

superfluous to add that this did not happen by chance."

The Israeli newspaper quoted Mr. Chirac as saying the 1975 sale of a nuclear reactor to Iraq was done without his knowledge when he was premier in President Giscard's government. He said the deal was made by President Giscard's right-hand man, Industry Minister Michel d'Ornano.

Mr. Chirac said Premier Raymond Barre signed the controversial nuclear agreement after Mr. Chirac had resigned as premier.

Mr. Chirac said permission for the Palestine Liberation Organization to open an office in Paris was arranged by President Giscard without his knowledge, too.

French commentators noted that if Mr. Mitterrand resigns to run again for president, Mr. Chirac would have to outpoll Mr. Giscard and Mr. Barre in order to run for the presidency against Mr. Mitterrand.

Tom Nuzum, in Paris, contributed to this report.

Southern Yemenis Force A Passenger Jet Down

DJIBOUTI, Aug. 17 (Reuters) — Two Southern Yemeni jet fighters intercepted an Air Djibouti passenger plane over the Red Sea on Saturday and forced it to land in Southern Yemen, official sources in Djibouti said today.

The plane was on a flight from Sana, the capital of Yemen, to Djibouti, in East Africa, the sources said.

Armed guards made the 59 passengers get off at the Aden airport and kept the plane on the ground for four hours while they searched it for opponents of the Southern Yemeni Government and supporters of former President Ali Nasser Mohammed al-Hassani, sources said.

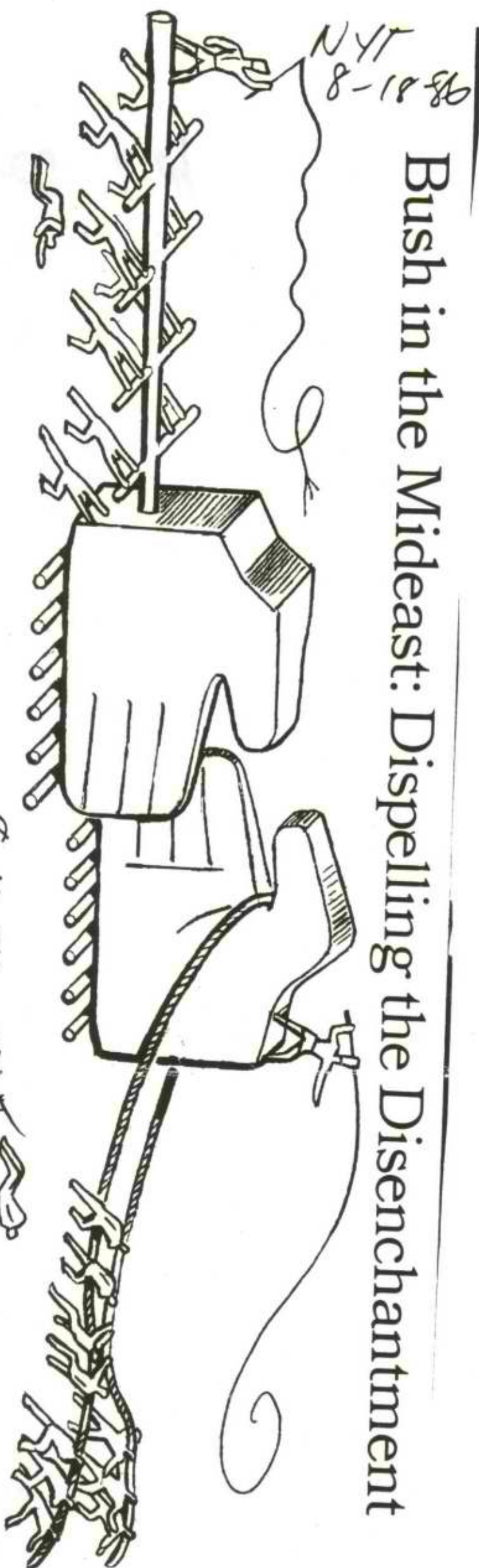
Hussein Kassem Ahmed, an associate of the former President, was aboard the plane.

Mr. Ahmed, who has been shuttling between Sana and Addis Ababa via Djibouti, took off with the rest of the passengers after the Ethiopian pilot refused to leave without him, they added.

Mr. Hassani, who is reported to be living in Addis Ababa, was deposed in a violent revolt in Southern Yemen in January.

8-18-86
NYT

Bush in the Mideast: Dispelling the Disenchantment

משרד החוץ-מחלקת הקשר
בלמס

נכנס

ח'זם: 9/4474

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 345, תא: 190986, זח: 1530, זח: זר, טג: ב
נד: פ

זיכ
מ.ב

בלמס/רגיל

אל: מעת*

דע: אירומה 1 הסברה לע"מ

מאת: שתוכות מאריט

מח"ע במאריט והופעות בכורן.

- השגריר התראיון ברדיו EUROPE 1 בתוכנית יוקרתית
שלה מאזינים רבים.

- בטלוויזיה של אזור ORLEANS שקטעים הועברו לרשת
הארצית של F.R 3.

- ברדיו מונטה רלו.

- בעתון FRANCESOIR

- בשבועון PARIS+MATCH

- ברדיו של עתון LE MATIN שקטעים יפורסמו בגליון
שבת של העתון.

להלן נקודות עקריות שצויינו ע"י השגריר

ניתק הנדשא הפלסטינאי מהפיגועים.

השגריר עמד על הציר איראן-סוריה לוב, ובכל שלושת האזורים

מושרד החוץ - מחלקת המש

הנ"ל יש לצרפת עימותים משלה כמו בצ"א ועם לוב ובלבנון
התמיכה בנוצרים שהוא למורת-רוחם של הסורים. (אמש
במשדר נוסח י"מוקד"י ברשת הראשונה של הטלוויזיה ציינו
דוברים את י"הסתבכויות" צרפת הקשורות בציר טהראן
ומשק טריפולי) - השגריר עוד הזכיר כי כבר לפני שנה
וחצי, בדוריו אירופה ו הזהיר מפני מלחמת עולם שלישית
בנוסח טירוריסטי וכי הכוונה היא לערער את הדימוקרטיות
בעולם החופשי

- אש"פ ביצע בעשר השנים האחרונות כ 600 פיגועים באירופה
מהם 64 בצרפת.

משדרי אש"פ באירופה אוספים מידע.

- לפיגועים בטאול ובגרמניה אין כמובן נגיעה למזה"ת.

- לפני מעולת ח"א האמריקאי בלוב התקיים בטרפולי כינוס
של ראשי הטרור הבינלאומי, ובכינוס זה גובשה מדיניות
ונקבעו יעדים לפח"ע.

- אין זה מקרה שהפיגועים באיסטנבול וקארצי התרחשו
בזמן מטגה ב- HARAR שבה השתתפו קדאפי וערפאת.

- השגריר שיבח את ממשלת ברית על האמצעים שהיא נוקטת
וציין הקונטנסוס הלאומי להאבק בטרור ולא להכנע לו.

טאיטו==

תפ: שהח/מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, שמורק, מעת, הסברה, לעמ, ר/מרכז,
ממד

משרד החוץ-מחלקת הקשר שמו

** נכנס

**

**

**

חוזם: 9,4458

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 347, תא: 190986, דח: 1500, דח: 10, ג: 1

נד: 8

3.3
3.3

שמו/רגיל

אל: ממ"ד/ערב 1, אירופה 1

מאת: לבנון, מאריט

תוניסיה - שלכם נר 963

1. לפי המקור 'מריט' (18.9) אין, חוזר, אין ליחס חשיבות מיוחדת למסומים על פרשיות השחיתות בהן קשור מזלי לדבריו רוב המערכת מושחתת במובחי אמות המידה המוכרים לנו אך אחרי הדחתו של מזלי יש נטייה לנפח תופעה זו.

2. מקורותיו הוא למד שהמצב כיום מדאיג אפילו את מקורביו ביותר של מנהיג תוניסיה. להערכת אותם מקורות קיימות שלוש אפשרויות אחרי הסתלקותו של הישיש.

א. בן עלי יתפוס את השלטון אך ישמור על חזות אזהרת ע"י מינוי דה"מ אזרחי.

ב. קבוצה של קצינים צעירים בדרגות זוטרות יבחרו לנצל לטובתם החלל הפוליטי שיווצר.

ג. אלג'יריה תפעל ליצירת מעין פרוטקטורט על תוניסיה.

3. 'מריט' טוען שהאמריקנים והצרפתים משקיעים מאמצים בטיפוח בן עלי אך חסרונם היום שלא היה אף פעם בתפקיד פיקודי כן שקשה לדעת אם הוא יכול להנהיג את המדינה.

4. לגבי ההערנות אשר הושמעו בארה"ב (נר 292 של אביון)

משרד החוץ - מחלקת הקשר

ההערכה ברציף היא שלבן בורג יבה אין חוזר, אין
סיכויים רבים לתמוס עמדת מפתח מה גם שהוא לא נידון
בנישורים מיוחדים.

חמ: שהח, מנכל, ממנכל, ענרג, אירא, ר/מרכז, ממד, רס, אמך

ВЕРХНИЙ СРЕДНИЙ И НИЖНИЙ СРЕДНИЙ
СРЕДНИЙ СРЕДНИЙ СРЕДНИЙ СРЕДНИЙ
СРЕДНИЙ СРЕДНИЙ

ВЕРХНИЙ СРЕДНИЙ И НИЖНИЙ СРЕДНИЙ

משרד החוץ-מחלקת הקשר
שמור

** נכנס

**

**

**

חוזם: 9,4540

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 358, תא: 190986, תז: 1700, זח: ר, טג: ש
נד: ב

3 יום
מ. נ

רגיל/שמור

אל: אירופה 1, ממי"ד

מאת: לבנון, מאריס

בגישת היכרות של השגריר (17.9) עם DEJAUT שמונה
לאחרונה ראש אגף מז"ת ברצוף במקומו של בונפוס. לחלף
השובות זגימה לשאלות השגריר על ההתפתחויות באזורנו:

א:-המצב הכללי.

1. מבחינים בסימני רגיעה באזורנו אך טבורים שריעה
זו היא שורירית לעומת זאת יש סימנים המעידים על אפשרות
של התדרדרות נוספת במסרץ בחודשים הקרובים. נראה
שמגבלתה של איראן לשווק בחופשיות הנפט שלה יביא
אותה לתגובות חריפות ואף ברוטליות.
2. יש חשש בקרב המפרציות שאיראן עלולה לתקוף אותן
אך אין X אין אינדיקציות מוצקות לכך. על אף העובדה
שהנהיגי המסרץ ממשיכים לגלות התענינות בסוגייה המזת"ית
אין טפק שואגתם העיקרית מופנת לעבר המלחמה במסרץ.
3. באשר לעמדה הסובייטית הנראה שהמהפכה האיסלמית,
הלחץ שהיא יוצרת על המפרציות וההשלכה על המצב בלבנון
לא X לא מרנינים את ליבה של מוסקווה והיא רואה
בכך הפרעה למהלכיה באזור. מוסקווה מודאגת מאפשרות
של תקיפת אוניותיה במסרץ אשר יאלצה אולי להגיב.
4. לברה"מ קשרים טובים על כווית. כמה מפרציות לא

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

חוזר לא רוצות בהתערבות אמריקנית במקרה של התקפה עליהן, כדי לא לגרום תגובה סובייטית לכן נוצר הצב עדין ביחסי ברה"מ עם המפרציות.

ב" - פיסגת אלכסנדריה.

5. דגימה בדרך על הפיסגה הנתפסת בעינייהם כחוליה נוספת במאמצים להביא לרגיעה כדוגמת מפגש איראן. בתשובה לשאלת השגריר על הערכתם לפיסגה ציין דגימה שהמרוש הכשור של הפיסגה הוא נירמול ביחסים. עם זאת נראה להם שהשלטון בקהיר לא חוזר לא השיג כל מטרותיו בתחום הפנים על אף מאמציה להבליט שקידתה בנושא טאבה ונאמנותה לענין הפלסטיני. תקשורת האומות החדשות אשר תקפה בחריפות הפיסגה עלולה לגרום להסתעפויות מה מצד המשטר. מאידך, עשויה מצרים להציג הפיסגה באור חיובי כדי להבליט ההישגים שלה. לכן סבור דגימה שהפיסגה איננה אומנם צעד לאחור אף אין חוזר אין להפריז בחשיבותה.

6. גם ירדן לא חוזר לא תמעיט בחשיבות הפיסגה אך בסופו של דבר הכל יתמקד סביב ענין המשלחת הירדנית פלסטינית לקראת הועדה הבנלאומית. בתקשר זה, הרחיב השגריר ההסבר על השקפתו כיחסי לוועדה הבנלאומית לאמור שהלורו הבנ"ל לא חוזר לא יבוא במקום מו"מ ישיר רכן לגבי הועדה המכינה שהיא שונה תכלית השגור להם שהציעה ברה"מ.

7. דגימה הטעים שמצרים וירדן מוכנות לקבל ההצעה הסובייטית לוועדה מכינה של חמשה הגדולים. אומנם מצרים מעדיפה ועדה בה ישתתפו הצודים אך כאמור מוכנה להסכים להצעה הסובייטית אם מהר מאוד יכרשו הצודים למו"מ ישיר. יתכן וניתן לקרב עמדות ירדן ומצרים אך ברור לכל שאי אפשר להשאיר ברה"מ מחוץ למעגל.

8. השגריר הבהיר לקיום בישראל קונטנטוס שאם ברה"מ לא תגמיש עמדתה ביחס ליהודים הסובייטים ולא תחדש יחסיה הדיפלומטיים אתנו, קשה לראות אותה שותפה פעילה בתהליך. הוא גם הצביע על מבשול נוסף בדמותו של אש"ף כאשר הוא שם הדגש על המקור השלילי של הארגון. דגימה נמנע מלהכנס לפולמוס סביב סובייט אש"ף והוא רק הדגיש כמה פעמים שבכל השיחות שלהם עם מנהיגי ערב הם שומעים שיש צורך בשיתופו של אש"ף בכל תהליך

ՈՐԴՐ ԿԻ ԵՐԱՅԻՆ ԸՆԹԱՅԵՐՈՒ ՍՈՐԵՐՈՒՄ ԸՆԴՈՐՈՒ ՍԵ ԵՐԵՐՈՒ
ԱՎԵՐԻՄ, ԵՐԻ ԿԻ ԿԱՐԵՐ ԲԱՐԵՆ ՕՐԵՐՈՒՄ ԿՅՐ ԵՐԱՐ ԵՆԸ
ԱՎԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐԻՍ ԱՐ ԲՈՐԶԱՐԻՆ:

Ե՛՛՛ ԵՐԵՐ ԻՆՏԵՐՆԵՐԻՆ:

Ե. ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԱՎ ԲՈՐԶԱՆ ԲԵՆԵՐՈՒ ԸՄԲԵՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԱՎ ԲՈՐԶԱՆ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԱՎ ԲՈՐԶԱՆ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ, ԱՐ ԵՐԵ
ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԿԻ ԵՐԵՐ ԿԻ ԵՐԵՐ ԱՎ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԱՎ ԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ, ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԱՎԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԱՐ ԵՐԵՐ, ԵՐԵՐ, ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԱՎ, ԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ:

Զ. ԱՐ ԵՐԵՐ ԿԻ ԵՐԵՐ ԿԻ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐ ԵՐԵՐ
ԱՎ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԱՎԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ, ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐ, ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԿԻ ԵՐԵՐ ԿԻ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԱՎ ԵՐԵ
ԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ:

Է. ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԱՎ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ, ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ, ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ:

Ը. ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԵՐԵՐ
ԿԻ ԵՐԵՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԸՆԴՈՐՈՒ, ԵՐԵՐ ԱՐ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ,
ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԱՎ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ
ԱՎ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ ԸՆԴՈՐՈՒ ԱՎ ԸՆԴՈՐՈՒ

משרד החוץ-מחלקת הקשר

מדינאי

תפ: שהח, מבבל, ממבבל, ענרג, אורא, ורד, קידור, מצרים, מר/מרכז, ממזרם,
אמן, מזאר

BTCLF.

NOT RECORDED IN THE INDEX OF THE RECORDS OF THE
RECORDS OF THE

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

** נכנס

**

**

**

חוזם: 9,4538

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 346, תא: 190986, דח: 1700, דח: 10, ג: 10

נד: 8

3 יר 3 ח

אל: ממ"ד ערב 3, אירומה 1

מאת: לבנון מאריס

רד"ת להלן י"מ מוריס (18.9):

1. שותף להערכה שהמשטר בעדן טרם התבסס, הוא תולה הסיבה לכן באישינות החיבור של אל אטאס אשר לא, חוזר לא מצליח להשליט מרותו על שאר חבריו הבכירים במפלגה.

2. טעויה לוחצת עליו כדי להביא לשינוי המהותי במערכת. הכוונה לבנות המערכת הרד"תית על בסיס שבט ובכך להביא לחיסול המערכת המבוטסת כיום של מנגנון המזכיר-מדינות מרקסיטטיות. בהקשר זה, מבקשים מאל אטאס להכניס אנשי חצר-מרות למפלגה ולשאר המנגנון הממשלתי.

3. לדברי ימוריס, עליו נאצר טרם אמר את המלה האחרונה מאחוריו למעלה מארבעים אלף איש בצפון המדינה, לאחרונה שלחו הסובייטים שדר לעלי נאצר באמצעות מנגסטו שיבוא לימנחה בבולגריה, עלי נאצר לא, חוזר לא, נעתר לפנייה.

4. המצב הכלכלי ברד"ת קשה ובשבוע הבא אמורה לבוא לצדפת משלחת רד"תית כדי לבדוק אפשרות לחתימה על הסכם מיננסי וסיוע צרפתי.

ת: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, ורד, ר/מרכז, ממז, רס, אמן

4477

תאריך : 19.09.86

מושרד החוץ - תחלקת הקשר

נכנס

חוזם: 9, 4477

אל: המשורד

מ: מדינת ישראל, נר: 352, תא: 190986, זח: 1530, דח: מ, טג: ב
נד: ב

ציר 3.3

בלמס/מיד

אל: אסיה

דע: לשכת מנכ"ל, אירופה 1, שג' קטמנדו

מאת: לבנון, נאריס

נפאל

נתקבלה אגרת משגנמאל כאן ובה בקשה שממדישראל תרשיט
סיוע במזון לנפאל לנוכח בצורת קשה.

האגרת בדימ.

לבנון==

תפ: שהח, ממנבל, ממנבל, מדימור, אסיה, ענרג, אירא, דורדי

PTD:77049
PC:PWT
P-CPFDLH;52EAM;08909T,TN:0ZCF,TNZ:4.2
LT:M

At the same time, the

附錄五 附錄六

THE KOREAN AIR FORCE IS A QUALITY

0100: 746774 0100 70

1075

1942-1943. 1944-1945. 1946-1947. 1948-1949. 1950-1951. 1952-1953. 1954-1955. 1956-1957. 1958-1959. 1960-1961. 1962-1963. 1964-1965. 1966-1967. 1968-1969. 1970-1971. 1972-1973. 1974-1975. 1976-1977. 1978-1979. 1980-1981. 1982-1983. 1984-1985. 1986-1987. 1988-1989. 1990-1991. 1992-1993. 1994-1995. 1996-1997. 1998-1999. 2000-2001. 2002-2003. 2004-2005. 2006-2007. 2008-2009. 2010-2011. 2012-2013. 2014-2015. 2016-2017. 2018-2019. 2020-2021. 2022-2023. 2024-2025. 2026-2027. 2028-2029. 2030-2031. 2032-2033. 2034-2035. 2036-2037. 2038-2039. 2040-2041. 2042-2043. 2044-2045. 2046-2047. 2048-2049. 2050-2051. 2052-2053. 2054-2055. 2056-2057. 2058-2059. 2060-2061. 2062-2063. 2064-2065. 2066-2067. 2068-2069. 2070-2071. 2072-2073. 2074-2075. 2076-2077. 2078-2079. 2080-2081. 2082-2083. 2084-2085. 2086-2087. 2088-2089. 2090-2091. 2092-2093. 2094-2095. 2096-2097. 2098-2099. 2100-2101. 2102-2103. 2104-2105. 2106-2107. 2108-2109. 2110-2111. 2112-2113. 2114-2115. 2116-2117. 2118-2119. 2120-2121. 2122-2123. 2124-2125. 2126-2127. 2128-2129. 2130-2131. 2132-2133. 2134-2135. 2136-2137. 2138-2139. 2140-2141. 2142-2143. 2144-2145. 2146-2147. 2148-2149. 2150-2151. 2152-2153. 2154-2155. 2156-2157. 2158-2159. 2160-2161. 2162-2163. 2164-2165. 2166-2167. 2168-2169. 2170-2171. 2172-2173. 2174-2175. 2176-2177. 2178-2179. 2180-2181. 2182-2183. 2184-2185. 2186-2187. 2188-2189. 2190-2191. 2192-2193. 2194-2195. 2196-2197. 2198-2199. 2200-2201. 2202-2203. 2204-2205. 2206-2207. 2208-2209. 2210-2211. 2212-2213. 2214-2215. 2216-2217. 2218-2219. 2220-2221. 2222-2223. 2224-2225. 2226-2227. 2228-2229. 2230-2231. 2232-2233. 2234-2235. 2236-2237. 2238-2239. 2240-2241. 2242-2243. 2244-2245. 2246-2247. 2248-2249. 2250-2251. 2252-2253. 2254-2255. 2256-2257. 2258-2259. 2260-2261. 2262-2263. 2264-2265. 2266-2267. 2268-2269. 2270-2271. 2272-2273. 2274-2275. 2276-2277. 2278-2279. 2280-2281. 2282-2283. 2284-2285. 2286-2287. 2288-2289. 2290-2291. 2292-2293. 2294-2295. 2296-2297. 2298-2299. 2300-2301. 2302-2303. 2304-2305. 2306-2307. 2308-2309. 2310-2311. 2312-2313. 2314-2315. 2316-2317. 2318-2319. 2320-2321. 2322-2323. 2324-2325. 2326-2327. 2328-2329. 2330-2331. 2332-2333. 2334-2335. 2336-2337. 2338-2339. 2340-2341. 2342-2343. 2344-2345. 2346-2347. 2348-2349. 2350-2351. 2352-2353. 2354-2355. 2356-2357. 2358-2359. 2360-2361. 2362-2363. 2364-2365. 2366-2367. 2368-2369. 2370-2371. 2372-2373. 2374-2375. 2376-2377. 2378-2379. 2380-2381. 2382-2383. 2384-2385. 2386-2387. 2388-2389. 2390-2391. 2392-2393. 2394-2395. 2396-2397. 2398-2399. 2400-2401. 2402-2403. 2404-2405. 2406-2407. 2408-2409. 2410-2411. 2412-2413. 2414-2415. 2416-2417. 2418-2419. 2420-2421. 2422-2423. 2424-2425. 2426-2427. 2428-2429. 2430-2431. 2432-2433. 2434-2435. 2436-2437. 2438-2439. 2440-2441. 2442-2443. 2444-2445. 2446-2447. 2448-2449. 2450-2451. 2452-2453. 2454-2455. 2456-2457. 2458-2459. 2460-2461. 2462-2463. 2464-2465. 2466-2467. 2468-2469. 2470-2471. 2472-2473. 2474-2475. 2476-2477. 2478-2479. 2480-2481. 2482-2483. 2484-2485. 2486-2487. 2488-2489. 2490-2491. 2492-2493. 2494-2495. 2496-2497. 2498-2499. 2500-2501. 2502-2503. 2504-2505. 2506-2507. 2508-2509. 2510-2511. 2512-2513. 2514-2515. 2516-2517. 2518-2519. 2520-2521. 2522-2523. 2524-2525. 2526-2527. 2528-2529. 2530-2531. 2532-2533. 2534-2535. 2536-2537. 2538-2539. 2540-2541. 2542-2543. 2544-2545. 2546-2547. 2548-2549. 2550-2551. 2552-2553. 2554-2555. 2556-2557. 2558-2559. 2560-2561. 2562-2563. 2564-2565. 2566-2567. 2568-2569. 2570-2571. 2572-2573. 2574-2575. 2576-2577. 2578-2579. 2580-2581. 2582-2583. 2584-2585. 2586-2587. 2588-2589. 2590-2591. 2592-2593. 2594-2595. 2596-2597. 2598-2599. 2600-2601. 2602-2603. 2604-2605. 2606-2607. 2608-2609. 2610-2611. 2612-2613. 2614-2615. 2616-2617. 2618-2619. 2620-2621. 2622-2623. 2624-2625. 2626-2627. 2628-2629. 2630-2631. 2632-2633. 2634-2635. 2636-2637. 2638-2639. 2640-2641. 2642-2643. 2644-2645. 2646-2647. 2648-2649. 2650-2651. 2652-2653. 2654-2655. 2656-2657. 2658-2659. 2660-2661. 2662-2663. 2664-2665. 2666-2667. 2668-2669. 2670-2671. 2672-2673. 2674-2675. 2676-2677. 2678-2679. 2680-2681. 2682-2683. 2684-2685. 26

ВНЕШНЕ-ЭКОНОМ.

Σελίδα 10

[illegible]

14

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

הפייסנית כלפי איראן וכיום ניצבות ביחד לימינה של עיראק.
שייח אל צבאח, סגן רוהים כוויית המבקר בפאריס, התייחס אתמול
בשיחותיו ברציף לחששות הכבדים שהושמעו במפגש האחרון של ארצות
מועצת השיתוף, ובקש תמיכה מערבית בעיראק. ברציף סבורים שהוא
מדבר בשם כל ארצות המפרץ על אף שהוא לא ציין זאת מפורשות.
לאור כל הנ"ל סבור בן שיחי שבשלב הנוכחי ואפילו תפתח
איראן במתקפתה הנרחבת, אין א אין לצפות לנצחון ברור של צד כל
שהוא ובכל מקרה עדיין מאמינים ברציף בכושר עמידתה הצבאי של
עיראק.
לבנון==

חפ: שהח, מנככ, ממנככ, ענוג, אירא, ד/מרכז, ממד, רם, אמן

משרד החוץ - מחלקת הקשר
תאריך: 22.10.74
מס' תיק: 1000
מס' דף: 1000

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2291

נכנס

שמור

אל: המשרד, נר: 282, מ: פריס
דח: ר, סג: ש, תא: 150986, רח: 1700

ל
נ
מ

שמור/רגיל

אל מנהל אסיה

מאת הציר פריס

הממונה הווייטנמי בפריס.

בקבלת הפנים של SAN MARINO (12/9) הציגו לי הממונה על
שגרירות ווייטנם הסוציאליסטית היועץ THANH SON. הווייטנמי קלט
היטב לאומיותי ועפ"י פתח בשיחה שנמשכה עד שנאלצתי אני
להפסיקה, כי המשכתי משם לארוע אחר.

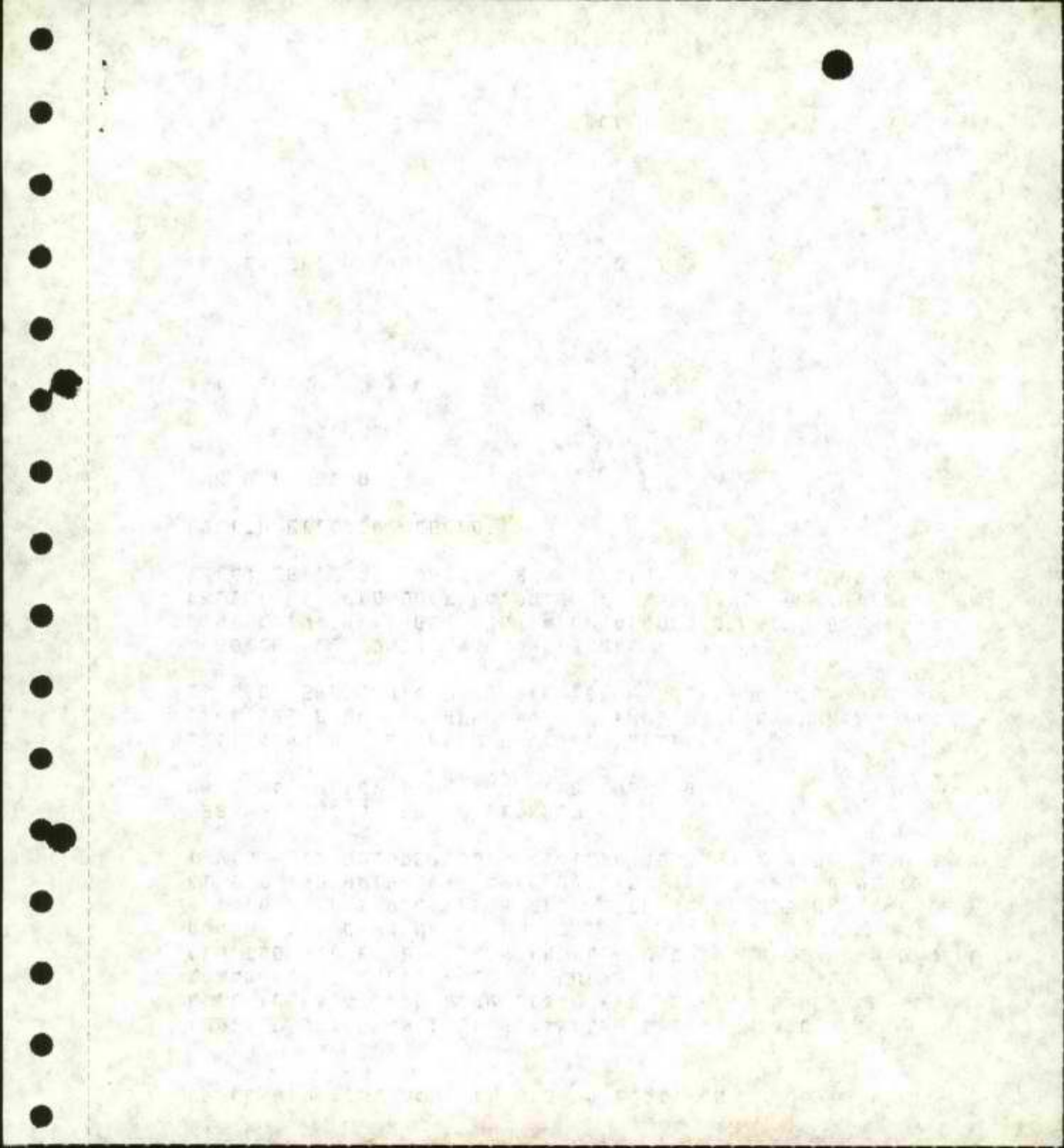
הווייטנמי פתח באחולים שהשלום ישרור בקרוב במדינת ישראל ובאזור
כולו התייחס אל פסגת פרס-מבורק ואמר שמקווה שהמפגש ישפיע
חיובית על תהליך השלום. חיוקתיו בתקוותו.

השיב על שאלותי ואמר שלא שירת במדינות ערב, אולם ייעבריינ JE
(SUIS PASSE) בעירק ובמצרים.

וייטנם אינה מקיימת יחסים מועדפים עם צרפת, אלא מה שהיה מגדיר
כחסיים ייחיסטוריימי לאור העבר בין שתי המדינות. הבהיר
שוייטנם אינה נוסרת לצרפת בגין העבר, המבט מופנה קדימה והם
עמלים לבנות את העתיד.

מבחינתם אין גם הבדל משמעותי בין הממשלה הסוציאליסטית לבין
ממשלת שירק. הערות קשות במיוחד השמיע לעבר סין העממית. הדגיש
חזר והדגש שוייטנם היתה כבושה בידי הסינים במשך אלף שנה
והסינים מעולם לא וותרו על שאיפתם להכניע וייטנם שוב.

המ-כך איש שיחי-שלחו בוייטנם את הקמבודים להלחם בה מדרום

משרד החוץ-מחלקת הקשר

והפעילו כוועדיין מפעילים זלחץ ישיר לאורך הגבול הצפוני. על
שאלתי הספציפית השיב, שאין ולא היה הבדל משמעותי בין סין
בהנהגת מאו לבין סין בהנהגתה 'הליברלית' הנוכחית.
תשובותיו על סין נאמרו בנימה המשקפת שנאה תהומית, שהוכירה לי
... קריאתו הפסטיית של קארל מארקס אל 'הפורלסרים של כל
העולם להתאחד'.

DO THANH הוא גבר באמצע שנות החמישים נמכו קומה בסוף
שער.
פלמור.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, פרימור, אסיה, ענוג, אירא

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

2298

0131

71 泊湖

幸幸
 幸幸
 幸幸

מל: המשכר, נר: 283, מ: פריס
נח: ר, סג: ט, תא: 150986, נח: 1700

שמואל/רגיל

מל סמך ערב 1-1709 פה 1

11115 תאז

תוניסיה ולוב.

מצהרים עם גרמניה דמח צפון אפריקה ברציף 15.9
א.תוניסיה.

1. המצב הפנימי מתדרדר במהירות וברציף אינם מבינים לאן פניו של בורג'יה. המסקנה אליה הגיעו לאור ההתפתחויות האחרונות לרבות הדחתו של מולי והרחקתה של ואסילה היא שהתנהגותו של בורג'יה אינה רציונלית ויתכן מאד שהחלטותיו לא נובעות יותר משיקול מעמיק אלא עפי מצב רוח.

2. רוהמי ספאר מצטיין אמנם בתחום הכלכלי אך אינו דמות המבחינה את דעתה וכמובן אינו מסוגל להוביל את תוניסיה. הצבא נחלש וברציף לא צופים מצב בו יטול הצבא את השלטון לידיה, ארהב מזרימה כסף וסיוע לצבא תוניסיה וגם צרפת עושה זאת, כאשר ברור להם שזה טפול ארעי והמבחן האמיתי יהיה עם הסתלקותו של בורק'יה. האמריקאים משקיעים מאמצים בטפוחו של בן עלי שר הפנים.

3. במקרה של הסתלקותו, מעריכים בדציף שיווצר מצב של חוסר ודאות ויציבות אך לא א לא עד כדי התמוטטות.

גראסה הבהיר בצורה החד משמעית שצדפת הודיעה לתוניס שבמקרה ויהיה חלל פוליטי ולוב תתפתה להתערב צבאית בתוניסיה, צדפת שתלח כוח יבשתי וימי לעזרתה. גראסה הסוּיף שגם אלגיריה הבטיחה זאת לתוניסיה.

3. לוב.

4. השמועות על MALAISE בלוב מוגזמות להערכת גראסה. הפקוח על האישים המרכזים ועל הצבא בה חמורים שקשה לתכנן מהלך מבלי שיה יודע לאנשי קדפי. למשל, כל רכב צבאי הרוצה לצאת ממחנה צבאי הוא מלווה עי קומיסר והדלק המוקצב לו הוא לכמה קלומטרים בלבד. ההקצבה על הדלק למשוסים היא גם כן מוגבלת ויה מה שהסביר מדוע אף משוס לובי לא המריא כדי להתנגד להפצצה האמריקאנית.

להערכתו של גרסה הסתלקותו הפיזית של קדפי אפשרית כיום אך ורק עי אחד ממקורביו.

חפ: שהח, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, ממד, ענוג, אירא, רס, אמן

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2283

**

נכנס

שמו

**

**

**

אל: המשרד, נר: 232, מ: פריס
דח: ר, סג: ש, תא: 120986, רח: 1800

שמו/דגיל

103.3 33

אל ממד-ערב 1, ממד איסוף

מאת לבנון פריס

אלגיריה

שגזרפת באלגיריה דווחה לרציף כי רווחות שמועות עקשניות על
מצב בריאותו של שאדלי ההולך ומתדרדר וכי הוא חולה מאד. ככל
הנראה סרטן.
הצרפתים בקשו לקבל מהבלגים פרטים על תיקו הרפואי של שאדלי
אחרי הנתוח שעבר בבריטל לפני חדשים אחדים. הבלגים טרם נענו
לפניה הצרפתית.

תפ: שהח, ממנכל, ממנכל, ענוג, אירא, ר/מרכו, ממד, רם, אמן

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1809

נכנס

בלמים

אל: המשרד, נר: 240, מ: פריס
דח: ד, סג: ש, ב, תא: 120986, רח: 1600

לרב
מ.נ.

שמואל/רגיל

אל:מח לבנון ממד-ערב 2

מאת:לבנון פריס

המצב בלבנון-משיחה עם ARAUD מהמרכז לניתוח וחירוי ברציף
(11/9)

1. הצרפתים שואפים עידוד ממאמציו של סמיר ג'עג'יע לאחד המחנה
הנוצרי אחרי שהתגבר על נסיון המרד שהיה לאחרונה. מסקנתם היא
שהמצב במחנה זה משתפר ונראה שמנהיג הכחל משפר המערך הצבאי
שלו ופועל להקמתה בפועל של תשתית מדינתית נוצרית

2. לפני שבועות אחדים הגיש הוטיקאן נייר בו הצעה לפתרון המשבר
הלבנוני אותו נייר שעובד אז עי הנוצרים והוגש לכס הקדוש
הוחרז אליהם ולאחר עדכון הוא הוגש באמור לסורים עי הוטיקאן
ובשמו הנציג האפוסטולי בדמשק נתקבל עי פקיד זוטר במטה הסורי
אשר דחה לחלוטין הנייר הנוצרי. הצרפתים אמורים לשמוע
מארכיבישוף ספייר פרטים על כך בעת ביקורו באוקטובר כאן.

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,ענוג,אירא,קידר,מוזתים,ר/מרכז,ממד,
רס,אמן

1. The first part of the report is a general
description of the project and its objectives.
2. The second part is a detailed description of the
methodology used in the study.
3. The third part is a description of the results
of the study.

4. The fourth part is a discussion of the results
and their implications.
5. The fifth part is a conclusion and a list of
references.

6. The sixth part is a list of appendices.
7. The seventh part is a list of figures and
tables.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1320

נכנס

בלמים

אל: המשרד, נר: 41, מ: פריס
דח: ד, סג: ב, תא: 100986, רח: 1800

בלמס/רגיל

קרב צ.מא

אל: מעית אירופה 1

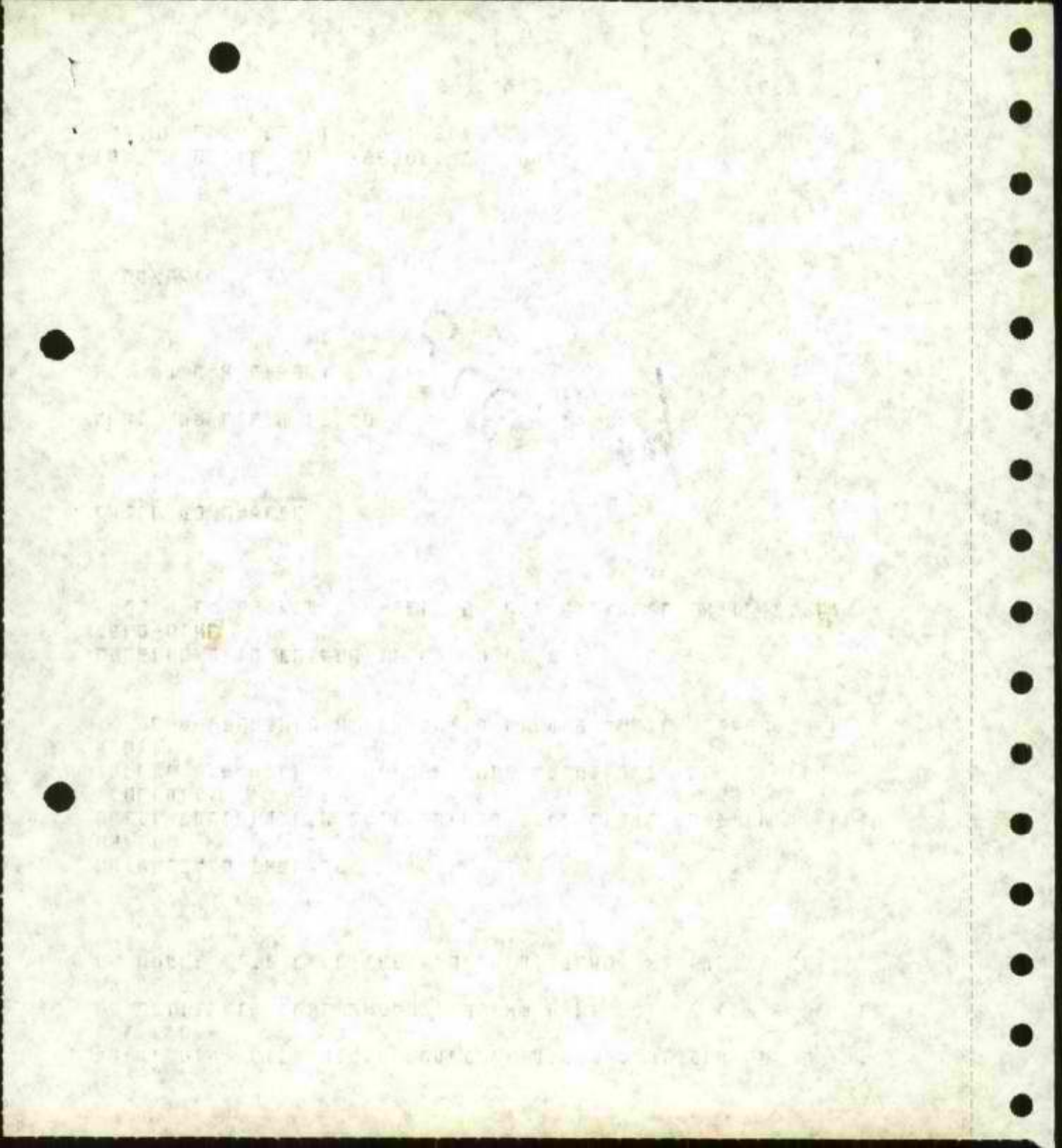
מאת: השגרירות פ-ריס

ראיון עם השגריר

בעקבות גל הפיגועים האחרונים, העניק השגריר ראיון בלעדי
לפרס-סואר המתפרסם היום בהבלטה בו הוא אומר בין היתר.

1. בראש ובראשונה חייבת להיות מודעות לטרור. בישראל אחרי
שראינו שהטרור הוא ענין של חיים או מות למוסדותינו הדמוקרטיים
ולחירותנו, הגבנו בתקיפות רבה בלי ויתורים ובלי כניעה לסחטנות, במקביל
חפשנו את המחבלים באשר הם.

2. המערב ניצב כיום בפני נסיונות לטרור יציבותו בצורה
אמצעית. אם המדובר בג'יהאד האסלאמי או אסיף או כל ארגון אחד הרי כולם
נירונים מאותו מוח ורוב ממשלות המערב יודעות שיש מדינות המאחסנות,

מעודדות
מדינות ומדריכות קבוצות טרור אותן קבוצות המכות היום את
המערב
ובמיוחד את צרפת.

3. סוריה, לוב איראן הן מדינות מסיתות. המדרבנות ומפעילות
קבוצות
טרור, דברי שידאק ושר המשפטים שלובנדון מצביעים על סגנון
פרגמטי
ומציאותי המצביע על מודעות לא רק של הסכנה אלא של הכוונה
לטרור
את החברה המערבית.

4. המסקנה העיקרית היא שאין מקום לויתודים וגם לא להסכמים
שכביכול יצילו את החברה. צריך לפעול בשני מישורים המלים
והתגובה.
יש לעבות שיתוף הפעולה בתחום החלפת מידע בין מדינות המערב,
באשר לפעולה אין להסתפק בגינויים מילוליים יש אמצעים לתגובה,
צריך
פעולה מקיפה שתשפיע על אותן הארצות המאכסנות בתוכן א בקרבן
את הטרור. אין זאת יותר משימה המטלת בלעדית על ישראל. על כל
המערב
ביחד להתגונן. נכון שישראל היתה חלוצה בתחום זה אך כיום יש
מקום
לפעולה מתואמת, המדובר בקיומו של המערב כי לאמיתו של דבר
הטרור
פוסח על ברהים.

5. ישראל מוכנה להתחלק עם המערב בנסיונה העשיר שרכשה במחיר
דמים
וכן כל אמצעי הלחימה שברשותה נגד הטרור כי אנחנו והמערב
באותה סירה.
עד כאן.

שגרירות =

=====

תפ: שהח, מנוכל, ממנוכל, ענוג, אידא, שמורק, מעת, הסברה, ד/מרכו,
ממד

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

10 ספטמבר 1986

מס' 244

אל; אירופה 1
מאת; השגרירות, פאריס

הנדון; ראיון עם שה"ח ריימון

ציר 3 מא

מצ"ב הראיון שהעניק שה"ח ריימון ליומון לה-מונד,

בברכה
י, לבנון

העתק; ממ'ד-ביג'ל 1

Diplomatie

... l'inculpation en URSS de Nicholas Daniloff

... estime
... pour rien »

... d'établir un lien entre l'affaire
... de Guennadi Zacharov, le
... de l'ONU détenu et inculpé
... Etats-Unis. « Il ne faut pas
... relations soviéto-américaines les
... relativement insignifiant de
... a ajouté le porte-parole.

... avec suspicion par ses collègues amé-
... ricains. Le quotidien oublie de men-
... tionner que vingt-neuf d'entre eux

Washington : la détention d'un Américain innocent est un « scandale »

Huit jours après l'arrestation de M. Nicholas Daniloff, le correspondant à Moscou de *US News and World Report*, et vingt-quatre heures après son inculpation pour espionnage, M. Reagan a rompu, lundi 8 septembre, le prudent silence qu'il s'était jusqu'à présent imposé sur cette affaire.

« La prolongation de la détention en URSS d'un Américain innocent constitue un scandale », a déclaré M. Reagan à Denver (Colo-

... rant à quel point pourraient être
... sérieuses les conséquences sur nos
... relations si Nick Daniloff n'était
... pas mis en liberté », a poursuivi le
... président américain, avant d'ajouter :
... « J'en appelle aux autorités
... soviétiques pour qu'elles agissent
... avec responsabilité et rapidement
... afin que nos pays puissent (...)
... résoudre des problèmes existants au
... lieu d'en créer de nouveaux ». Si ce
... n'était pas le cas, a conclu M. Reagan
... sous les applaudissements, « il
... n'y aura aucun moyen d'empêcher
... cet incident de devenir un obstacle
... majeur dans nos relations ».

Auparavant, le président américain avait affirmé qu'il n'y aurait pas d'échange de M. Daniloff contre « un de leurs espions pris la main dans le sac ». Mais cette fermeté de façade est largement contredite par l'empressement avec lequel la Maison Blanche souligne officiellement la volonté de M. Reagan d'éviter une véritable épreuve de force sur cette affaire ; par l'absence de toute menace précise de représailles dans la déclaration présidentielle, enfin par la confusion qui règne en ce moment à ce sujet dans les milieux dirigeants.

Tandis que certains responsables déclarent que l'offre de compromis faite la semaine dernière tient toujours (la libération de M. Daniloff contre la liberté provisoire du fonctionnaire de l'ONU arrêté à New-York), d'autres disent exactement le contraire. Notamment le porte-parole du département d'Etat, M. Bernard Kalb, qui a par ailleurs

« catégoriquement » démenti, lundi, les nouvelles accusations des *Izvestia* sur les « liens étroits » entre M. Daniloff et la CIA.

Cette dernière escalade soviétique a semblé prendre autant de court les responsables américains que l'inculpation, la veille, de M. Daniloff. Aussi bien le Congrès, de retour de vacances lundi, s'est rué en rangs serrés sur ce dossier. Le Sénat s'appretait à voter, ce mardi, à l'unanimité une résolution qualifiant l'inculpation du journaliste américain de « claire violation des règles acceptées de la loi internationale et des libertés civiles ». Les démocrates sont là en première ligne : ainsi leur chef de file, le sénateur Robert Byrd, a estimé que l'arrestation de M. Daniloff portait « le sceau de l'ère de Joseph Staline plutôt que celui d'une direction moscovite nouveau genre, soucieuse de son image et affamée de relations publiques ».

On parle d'une possible réduction du nombre des diplomates soviétiques en poste à Washington ou à New-York, ou encore de la limitation des échanges culturels, à peine repris. En attendant, le Kremlin réussit la démonstration qu'il n'est pas seul demandeur dans la recherche d'un accord sur la réduction des armements. M. Reagan l'est aussi, et Moscou le contraint à le manifester. Encore quelque temps pourtant, et le président américain pourrait bien claquer la porte, avec l'approbation des électeurs.

BERNARD GUETTA.

ont écrit il y a quelques jours à M. Gorbatchev pour demander la libération de leur confrère.

DOMINIQUE DHOMBRES.

rado), où il était venu soutenir un candidat républicain au Sénat. « Nous avons clairement exprimé notre position par plusieurs canaux, et l'Union soviétique sait mainte-

VENTE EXCLUSIVE CHEZ JEAN DE BONNOT

1840
1902

Il a fallu quatre-vingts ans pour qu'Emile Zola soit habillé de cuir fin et d'or véritable, comme il le mérite.

Quatre-vingts ans, en effet, pour que le prestigieux auteur de *l'Assommoir* et de *la Terre* entre dans les bibliothèques avec l'habit d'un livre d'art, illustré à toutes les pages par des documents garantis de l'époque. Et pourtant, nous nous apercevons aujourd'hui seulement de l'esprit moderne, intuitif et puissant de cet homme dont la plume a fait trembler toute une société.

Il osait dire tout ce que l'on doit taire

A 28 ans, Zola décide d'égaliser et peut-être de dépasser Balzac, mais cette fois, en mettant sa plume au service de l'homme. C'est à 28 ans qu'il bâtit l'arbre généalogique des Rougon-Macquart : 1200 personnages d'un réalisme hallucinant, issus de toutes les classes sociales et forcés de se côtoyer.

Un siècle sans pitié, vu par un observateur féroce

L'auteur nous conduit de la haute noce au plus bas de l'échelle sociale. On devient

Pour la première fois, les
Rougon-Macquart
d'**Emile Zola**
en édition d'art reliée plein cuir,
décor à l'or véritable. Illustrations
de l'époque à toutes les pages.

Les Rougon-Macquart : 1200
personnages d'un réalisme hallucinant
pétris d'amour, de haine, de vanité,
d'angoisse, de noblesse et d'espoir.

ami et complice de ses personnages, qu'ils soient banquiers ou valets de ferme, courtisanes ou riches bourgeois.

Dans cette immense famille des Rougon-Macquart, nous suivons la foudroyante ascension des uns ou le tragique destin des autres. Leurs passions sont mises à nu et exprimées avec une féroce inégalité.

De cette noire peinture, naît une beauté sauvage dont la force surprend, scandalise, enthousiasme ou indigné. Elle ne laisse jamais indifférent. Les lecteurs s'attachent à ses romans dès leur parution.

Les Rougon-Macquart :
22 ans d'enquête et de travail

Emile Zola avait commencé à écrire cette épopée à 31 ans, elle

sera achevée quand il aura 53 ans : 22 ans passés avec ses personnages et leur progéniture, leurs frères et sœurs, cousins, oncles, tantes, femmes et maîtresses. Près d'un quart de siècle s'est écoulé pour l'écrivain dans la compagnie de cette immense famille conçue par sa géniale imagination.

Livres d'art, prix éditeur

Depuis longtemps je voulais éditer cette grande fresque des Rougon-Macquart, mais je souhaitais une décoration exceptionnelle que je puisse garantir d'époque. C'est ainsi que j'ai cherché, moi-même, chez les marchands de gravures et antiquaires, des illustrations et des décors exécutés du temps de Zola, même les rues, les magasins, les tavernes. L'habillement devait être d'époque. Je vou-

lais que des chefs-d'œuvre comme *l'Assommoir*, *Germinal*, *Nana*, *la Terre*, *la Bête humaine*, soient tous pétris de l'ambiance réelle.

Aujourd'hui, je suis fier de pouvoir dire que cette collection est digne de notre effort, celui de nos compositeurs, de nos artistes, metteurs en page, de nos vieux compagnons imprimeurs. Tout a été pensé comme à l'époque de Zola.

Je suis content de notre ouvrage : 20 volumes, reliés en cuir véritable, couleur violet-crêpuscule, coupé d'une seule pièce, orné sur les plats et le dos. Le titre et la tranche supérieure sont décorés à l'or fin. Il a fallu 60 centimètres carrés de feuille d'or véritable titrée 22 carats. Le papier est ce vergé bibliophile que je fais fabriquer à la "forme ronde". Notre filigrane le rend inimitable.

Finition soignée : dos arrondi, mors marqués, signet et tranche files tressées.

Format : in-octavo, 14 x 21 cm.

Livres garantis « à vie »

Je soutiens qu'il vaut mieux avoir peu de livres mais les choisir avec goût, car les beaux livres donnent à l'amateur des satisfactions inégalables.

Combien de fois n'avons-nous trouvé plaisir à prendre en main un vieux livre de notre père ou de notre grand-père et à sentir le charme qui s'en dégage ! Mes livres prennent de la valeur chaque année, car l'or véritable et le cuir embellissent avec le temps.

C'est pourquoi je crois être le seul éditeur prêt à racheter tous ses ouvrages pour le même prix et à n'importe quel moment.

Jean de Bonnot

CADEAU

Les souscripteurs qui renverront leur bulletin de réservation dans la semaine recevront, avec le tome premier, une gravure originale représentant Emile Zola. Cette estampe, de 14 x 21 cm, est une véritable petite œuvre d'art, numérotée et signée par l'artiste.

Jean de Bonnot

Laissez-moi
examiner
ce livre sans
engagement.

bon à renvoyer

Jean de Bonnot
7, fg Saint-Honoré
75392 Paris Cedex 08

Veuillez m'envoyer, pour un prêt gratuit de dix jours, le 1er des vingt volumes des Rougon-Macquart, « l'Assommoir », auquel vous joindrez mon cadeau. Si ce volume ne me convient pas, je vous le renverrai dans son emballage d'origine, dans les dix jours, sans rien vous devoir, mais je conserverai de toute façon la gravure que vous m'offrez. Si je décide de la garder, je vous réglerai le montant de 169 F (+ 10,70 F de frais de port) et recevrai les 19 autres tomes de la collection au rythme d'un par mois, aux mêmes conditions.

NOM _____

PRÉNOM _____

ADRESSE COMPLÈTE _____

CODE POSTAL _____

VILLE _____

SIGNATURE _____

Un entretien avec le ministre des affaires étrangères

« Le nouveau style politique de l'URSS ne nous dispense pas d'être vigilants »

estime M. Jean-Bernard Raimond

Le Monde a publié dans ses éditions datées 9 septembre, la première partie d'un entretien avec M. Jean-Bernard Raimond. Le ministre des affaires étrangères faisait le point sur les attentats terroristes et les derniers développements de la situation au Proche-Orient. On trouvera ci-dessous la seconde partie de cet entretien, où M. Raimond évoque l'état des relations Est-Ouest et passe en revue différents aspects de la diplomatie française.

« M. Chirac ira-t-il bientôt à Moscou ? »

— A ma connaissance, la date n'est pas arrêtée, mais il ira à Moscou.

— Pensez-vous qu'un sommet soviéto-américain aura lieu avant la fin de l'année ?

— Avant la fin de l'année, je ne sais, mais il y a un très fort désir des deux côtés que ce sommet ait lieu. Ce qui devrait d'ailleurs permettre qu'il ait de la substance.

— Vous pensez à un accord sur les FNI, les euromissiles ?

— Peut-être, mais il faudrait être clair, la négociation pour dire sous quelle forme un tel type d'accord pourrait intervenir. Cela étant, il est vrai que les Soviétiques ont toujours dit qu'il s'agissait d'un champ de discussion isolé du reste, sans lien avec d'autres négociations. Ils devraient donc être prêts à un accord séparé. Les Américains nous ont donné toutes garanties sur le fait que leur position serait une position globale, et qu'ils ne prendraient pas en compte les forces tierces.

— Un accord sur les FNI ne vous inquiète pas ?

— Compte tenu de ce que nous ont dit les Américains, cela ne nous inquiète pas pour l'instant, mais c'est évidemment une question très délicate, qui peut poser des problèmes pour l'Europe. Les Soviétiques, quant à eux, ont toujours tendance à impliquer les forces tierces.

La force française de dissuasion

— Quels moyens la France aurait-elle de refuser une prise en compte de ses forces ?

— Personne ne peut nous empêcher de moderniser notre force de dissuasion. C'est une question de volonté politique. Aussi longtemps qu'un désarmement substantiel des grandes puissances ne sera pas intervenu dans le domaine stratégique, nous n'aurons aucune raison de ne pas maintenir notre volonté politique dans ce secteur fondamental.

— Et de la conférence de Stockholm sur le désarmement en Europe, attendez-vous quelque chose ?

— Oui. Nous avions pressenti à Moscou qu'il y avait une ouverture soviétique, et, depuis, l'URSS a accepté l'idée d'inspections aériennes. Il y a encore des discussions sur les modalités de ces inspections. La conférence se terminera le 19 septembre, et il y a une bonne chance d'arriver à un accord. Même s'il s'agit d'un accord qui porte sur un domaine limité, qui ne touche pas aux intérêts vitaux des uns et des autres, ce serait significatif.

— Cela vous paraît révélateur d'un nouveau style soviétique ?

— Oui, mais ce n'est pas une raison pour cesser d'être vigilant, c'est un point auquel je tiens beaucoup. Je tiens, en effet, beaucoup à la distinction entre l'analyse qu'on fait des nouveaux dirigeants soviétiques et qui chez moi est positive, du point de vue de la volonté de changement, aussi bien sur le plan intérieur que sur le plan extérieur, et celle des consé-

quences qu'on doit en tirer. Il faut que les Soviétiques comprennent qu'il y a des intérêts occidentaux, qu'il y a une conception occidentale du compromis, qu'ils doivent assimiler. Mais il faut leur parler franchement, et les écouter attentivement parce qu'ils ont des choses à dire. Je tiens beaucoup à cette distinction.

Une nouvelle génération de dirigeants

— Si vous deviez citer les indices qui vous paraissent encourageants d'un changement de style ou de forme depuis six mois, lesquels citeriez-vous ?

— J'en citerais plusieurs. En premier lieu, ce qu'on appelle le style, mais qui va plus loin. C'est d'abord le fait qu'un homme comme M. Gorbatchev, lorsqu'il est à l'étranger, est capable d'accepter une conférence de presse conjointe avec le président de la République et d'employer un langage pratiquement non idéologique. Cela a été le cas aussi à la fin du sommet de Genève. En revanche, il est vrai que, lorsqu'il a parlé devant le vingt-septième congrès, et qu'il a lu pendant six heures un rapport, ce dernier contenait tout un fleuve idéologique.

— Je relève en second lieu qu'il a choisi de s'entourer d'hommes appartenant à une nouvelle génération, ce qui ne veut pas dire simplement des hommes plus jeunes, mais des hommes qui n'ont pas la même formation, qui sont ouverts sur le monde extérieur.

— Je note en troisième lieu une volonté de changement du système économique et social, qui s'opère avec la plus grande prudence ; dans deux ou trois ans, les dirigeants actuels auront à choisir, et ce sera alors un choix difficile qui touchera à la nature du système. Le pourront-ils ? Le voudront-ils ? C'est une autre affaire.

— Croyez-vous qu'il soit possible de toucher à la nature du système ? M. Gorbatchev n'est pas suicidaire, il se souvient de ce qui est arrivé à Khrouchtchev.

— En toute honnêteté intellectuelle, je ne peux pas répondre pour M. Gorbatchev. Quand il se sera passé deux ou trois ans, son équipe et lui auront fait des analyses, ils auront subi des échecs. Ils auront alors à choisir entre ne rien toucher à ce système et s'enfoncer dans la stagnation économique et sociale ou bien faire un saut, difficile à contrôler, mais qui leur permettrait d'avoir cette efficacité technologique, économique et sociale qui manque à l'Union soviétique. Moi, par tempérament, je ne crois pas que les sociétés soient éternellement stables. Elles évoluent. Je ne sais pas si, pour l'Union soviétique, ce sera un saut qualitatif brutal ou s'ils trouveront un processus harmonieux.

— Vous qui avez vécu là-bas, vous pensez que le système est compatible avec le critère de la compétence, de l'efficacité ?

— Pour l'instant, les dirigeants touchent à la périphérie du système, mais pas à sa nature même. Or c'est la nature du système qui s'oppose à son efficacité. C'est donc à elle qu'il faudrait toucher pour le rendre pluraliste.

L'Europe et la politique agricole

— Et qu'ils se suicident politiquement ?

— Pas forcément. Ils peuvent choisir entre deux risques. Ils auraient avantage, à mon sens, à faire un choix audacieux.

— L'Afghanistan ? Le président, quand il était à Moscou, a été, comme vous d'ailleurs, surpris par la dureté du ton. Y a-t-il eu du nouveau depuis ?

— Les Soviétiques souhaitent procéder à des retraits de troupes, mais les choix qu'ils pourront faire en Afghanistan, à mon avis, seront déterminés par la conviction qu'ils auront de la stabilité du régime instauré. Ils prendront peut-être des initiatives de retrait de troupes ou autres, mais ils seront très vigilants sur la solidité du système.

— La nomination — d'ailleurs tardive — de M. Bosson comme

ministre délégué aux affaires européennes va-t-elle vous conduire à vous dégager de ce domaine de l'action gouvernementale ?

— Je suis tout à fait heureux d'avoir un ministre délégué auprès de moi. C'était indispensable, notamment en raison des nombreuses réunions européennes auxquelles il m'était matériellement impossible de participer. J'ai toujours pris part aux réunions du conseil « affaires générales », mais je n'avais pas le temps par exemple d'aller au conseil « marché intérieur ». Je n'ai pas eu le temps encore, et je le regrette, de me rendre au Parlement européen. M. Bosson, pour sa part, pourra y aller régulièrement.

— La ratification de l'acte unique ? On a l'impression qu'aucun pays concerné n'est aujourd'hui pressé de consulter son Parlement, exception faite du Danemark.

— Je soumettrai bientôt l'acte unique au conseil des ministres ; si ce n'est pas le prochain, ce sera le suivant. La procédure de ratification devrait se passer normalement à l'automne.

— Il n'y a pas de problème entre le président de la République et le premier ministre, notamment à propos de la politique agricole commune ?

— Il peut y avoir entre eux des nuances mais tout le monde est bien d'accord sur la nécessité de préserver la politique agricole commune. C'est non seulement l'intérêt de la France mais aussi celui de la Communauté de rester exportatrice de produits agro-alimentaires. Il y a des problèmes très difficiles à résoudre, notamment budgétaires. Il y a aussi celui des négociations commerciales. Même si nous avons déjà résolu un certain nombre de questions qui nous opposaient aux Américains, le problème le plus important est celui des négociations multilatérales de Punta-del-Este, et l'Europe est isolée du fait des questions agricoles.

— Pour en revenir aux échéances budgétaires, on a quand même l'impression que pour Mitterrand il y a un secteur sacré, auquel il ne faudra absolument pas toucher, celui de la PAC, alors que pour l'Elysée des secteurs comme ceux de la recherche, du développement de la technologie sont tout aussi prioritaires.

— Je pense que ce sont des affaires que nous aborderons pragmatiquement au fur et à mesure, et que les nuances qui peuvent exister s'atténueront.

— Ce sont plus que des nuances.

— Face aux échéances pratiques, ce ne seront plus que des nuances.

Les relations franco-allemandes

— Une autre pomme de discorde avait été l'élargissement. On ne songe plus, aujourd'hui, à le renégocier ?

— En effet, cela a été dit clairement. Les problèmes se posent maintenant au-delà de l'élargissement. Ils se posent par exemple à propos des pays tiers méditerranéens et là il y a des problèmes avec les Espagnols qui bloquent les négociations. M. Bosson et son homologue espagnol s'en entretiendront précisément dans les tout prochains jours.

— On a l'impression que les relations franco-allemandes, tout en restant en principe excellentes, traversent une période décevante.

— Je crois qu'elles sont tellement importantes, tellement nécessaires que les difficultés seront surmontées. Je pense notamment que la rencontre qu'a le chancelier Kohl avec le premier ministre ce 9 septembre permettra de progresser, notamment dans la solution des problèmes communautaires.

— Mais elle est très brève, cette rencontre, puisqu'elle ne dure que le temps d'un dîner.

— Elle aura peut-être aussi très dense. Il peut se passer beaucoup de choses dans un dîner de travail.

— On a l'impression aujourd'hui qu'une des conditions pour que la cohabitation fonc-

tionne, c'est qu'il n'y ait pas de grande initiative diplomatique française. L'idée serait : pour que ça marche, profil bas.

— Je n'en suis pas si sûr. Par exemple, l'idée de normaliser nos relations avec Téhéran a été une initiative importante, qui était tout à fait nouvelle.

— Pas entièrement ; elle avait été amorcée par le précédent gouvernement.

— C'était sur des bases très différentes, très ponctuelles.

Notre initiative est incontestablement fondée sur une autre conception. Maintenant, une bonne politique étrangère, ce n'est pas forcément une politique est technicolor, avec des « coups ». C'est une politique cohérente. Or j'ai l'impression depuis cinq mois, sans aucune présomption, de mettre en œuvre une politique cohérente menée de façon continue.

— Même sur le Proche-Orient ?

— Oui, ainsi la FINUL. Dès le mois d'avril, nous avions demandé que son mandat ne soit pas reconduit pour six mois et que nous soyons déchargés de la logistique.

— Pour en rester au Proche-Orient, est-ce très cohérent de voir le premier ministre établir un parallèle entre le problème palestinien et celui de la Corréze, quitte à vous contraindre ensuite à « ramer » pour rétablir la situation ? Est-ce très cohérent de l'entendre affirmer que le premier ministre australien est « très stupide », quitte ensuite à ce que nos diplomates expliquent le contraire ?

— Pour ce qui est de la première question, M. Chirac considère que les propos qui lui ont été prêtés ne sont pas les siens. Recevoir à leur demande MM. Essid, Souss et Kaddoumi ne faisait donc aucune difficulté. Et puis on connaît bien les vues de M. Chirac sur le monde arabe, l'Irak. Alors mettre cela en balance avec les propos qui ont été rapportés ! D'ailleurs les dirigeants arabes ne se sont pas posés tant de problèmes.

La Nouvelle-Zélande et l'Australie

— Et le cas de M. Hawke, le premier ministre australien ?

— Parlons d'abord de la Nouvelle-Zélande. On n'en parle pas parce que notre contentieux avec elle est réglé. Mais, auparavant, on parlait beaucoup du capitaine Prieur et du commandant Mafart. C'est un problème qui nous a donné beaucoup de travail. Nous avons cherché, fondamentalement, à rétablir la confiance avec M. Lange, quels que soient les propos qu'il a pu ou peut tenir.

— Les Néo-Zélandais ne sont quand même pas Israéliens.

— Je ne fais pas de comparaison avec les Israéliens. Je dis simplement que, quand nous sommes arrivés, cette affaire n'était pas résolue. Pour ce qui est de l'Australie, je suis également persuadé que nous réussirons à entretenir des rapports de confiance. Il y a cependant des problèmes avec l'Australie comme avec la Nouvelle-Zélande, des problèmes beaucoup plus graves que ceux auxquels vous faites allusion. C'est leur attitude à l'égard du nucléaire. J'espère qu'un jour nos amis australiens et néo-zélandais comprendront qu'on ne peut en même temps faire appel à la dissuasion nucléaire dans la défense occidentale et soutenir des mouvements antinucléaires. C'est un problème dont il faudra parler dans le cadre de nos relations d'amitié avec la Nouvelle-Zélande comme avec l'Australie.

— Le premier ministre considère que le ministère des affaires étrangères, au cours des dernières années, n'a peut-être pas porté une attention suffisante aux problèmes du Pacifique sud et que notre aide et notre présence dans la zone ont été insuffisantes. C'est ce que nous allons nous attacher à corriger.

Propos recueillis par JACQUES AMALRIC et BERNARD BRIGOULEIX

Le Mon

E N° 12943 - 4,50 F

Fondateur : Hubert Beuve-Méry

Directeur : André Fontaine

Réprobation générale après les attentats d'Istanbul et de Karachi

« La coopération européenne antiterroriste doit être poursuivie systématiquement »

nous déclare M. Jean-Bernard Raimond

Alors que les enquêtes se poursuivent sur les tueries de Karachi et d'Istanbul, aucune piste décisive - sinon proche-orientale - n'apparaît clairement aux polices concernées. A Washington et à Jérusalem, on reparle du groupe Abou Nidal, qui a des camps d'entraînement dans la Bekaa libanaise, sous contrôle syrien, et en Libye.

Les bilans des deux attentats se montent à vingt-trois morts (dont deux terroristes) pour Istanbul et, semble-t-il, à

dix-huit morts pour Karachi. Selon la presse turque notamment, plusieurs terroristes ayant participé au massacre de la synagogue auraient réussi à s'enfuir.

Les deux attentats, qui ont soulevé une réprobation unanime, ont encore accru les inquiétudes des gouvernements occidentaux.

M. Jean-Bernard Raimond, ministre des affaires étrangères, se prononce pour un renforcement de la coopération européenne contre le terrorisme.

« Les attentats de Karachi et d'Istanbul, venant après tant d'autres, ne laissent-ils pas les démocraties relativement désarmées face au défi terroriste ?

- Les attentats tragiques, et entre autres ceux qui ont eu lieu vendredi et samedi à Karachi et à Istanbul, appellent la condamnation la plus vigoureuse, et montrent une nouvelle fois que le monde actuel doit faire face à la montée chaque jour plus préoccupante d'un terrorisme qui n'hésite pas à avoir recours à tous les moyens.

« Dans ces deux cas, il s'agit de pays situés aux confins du Proche et du Moyen-Orient, au contact direct des conflits qui déchirent cette zone, de pays tournés vers l'Occident. A Karachi, l'avion visé était américain.

« En ce qui concerne les démocraties européennes, nous savons qu'elles sont encore plus vulnérables, en raison même du fait qu'elles protègent les droits de l'homme ; qu'elles ont le souci de la vie humaine, ce qui se traduit dans leurs institutions, notam-

ment judiciaires qu'elles ont des traditions d'ouverture, d'accueil et de liberté.

« Face à ce défi, les démocraties ne sont cependant pas dépourvues de moyens, car l'attachement aux valeurs que je viens de mentionner n'exclut pas la fermeté et le courage de la part des gouvernements comme des populations. Le souci de la liberté n'exclut pas une politique de sécurité fondée sur le contrôle. Le souci de l'accueil n'est pas contradictoire avec une surveillance plus stricte aux frontières. Un renforcement de la coopération européenne contre le terrorisme international est déjà engagé, et il doit être poursuivi avec persévérance et de manière systématique.

- Pensez-vous qu'il y ait un lien direct entre les différents actes de terrorisme, manqués ou non, dont des Français ont été victimes (ou ont failli l'être, dans le cas de l'affaire du RER) ces derniers jours, en France ou au Liban, les nouvelles menaces pesant sur les otages, etc ?

- Je ne le crois pas du tout. Je ne crois pas qu'il faille globaliser tous ces événements. Si l'on prend l'affaire de la FINUL, par exemple, on voit qu'elle a été déclenchée le 11 et le 12 août par un incident grave, mais inévitable pour une force de maintien de la paix, au cours d'un contrôle, qui a provoqué l'enchaînement que l'on connaît, et le déclenchement d'accusations contre la FINUL de la part d'extrémistes chiites. Il en résulte une modification par rapport à la situation antérieure : une partie des forces locales ont demandé le retrait de la FINUL, ou cherché à le provoquer.

« L'attentat du RER relève de toute évidence du terrorisme, mais il n'y a pas, à mon avis, de lien direct entre ce terrorisme et ce qui peut se passer ailleurs. En revanche, le document du Djihad est lié à l'affaire des otages.

Propos recueillis par
JACQUES AMALRIC
et BERNARD BRIGOUTEIX

(Lire la suite page 4.)

L'attaque de la synagogue

ATT veut aid

Débats

Economie du féminisme a

*L'idéologie du rendement rabaisse
autres que celles du travail*

par JACQUES BICHOT (*)

aux éditions Economica, sur « la division du travail entre hommes et femmes », Catherine Sofer l'exprime clairement : « Il existe effectivement, en moyenne, une différence dans la stabilité respective des hommes et des femmes vis-à-vis du travail. »

La « prime de risque »

Autrement dit, les femmes prennent des congés de maternité, des congés pour soigner leurs enfants malades, et certaines d'entre elles se retirent provisoirement du marché du travail pour exercer leurs fonctions maternelles. Quand une entreprise embauche, et quand elle investit dans la formation « sur le tas » de ses nouveaux salariés, elle tient compte de ces inconvénients et de la possibilité de se retrouver privée de quelqu'un sur qui elle comptait. Elle a donc une certaine réticence à embaucher des femmes, et elle s'efforce, quand elle le fait, de prélever une « prime de risque » en versant un salaire moins élevé.

Les femmes qui investissent beaucoup dans leur vie professionnelle sont donc désavantagées, par rapport à leurs collègues masculins, par leur appartenance au « deuxième sexe », tant que le comportement moyen des individus qui le composent reste mar-

(*) Economiste et militant familial.

nettement nataliste
nt européen, inquiète
hot est préoccupé par
oyer». De son côté,
e l'attrait du travail
e des solutions plus

européenne ?

allemands,
qui ?

lial qui garantissent le libre choix
de l'individu ». Entendre enfin pro-
noncer les mots libre et individu !

Qui votera, cet automne, contre ces dix propositions natalistes ? Seuls les députés verts allemands semblent y être fermement décidés ainsi que, peut-être, les écologistes belges. Il n'y a pas de députés féministes au Parlement européen. On y trouve par contre un grand nombre de représentants du PS, parti à l'intérieur duquel se rencontrent un grand nombre de natalistes acharnés, mais aussi d'authentiques féministes comme Mme Y. Roudy et G. Halimi. Quel sera le choix du PS ? Votera-t-il au côté des Verts allemands ? Est-ce trop espérer ?

En tout cas, ce scrutin sera la pierre de touche qui permettra à tous ceux qui ont une sensibilité féministe ou écologiste de juger globalement ce parti.

Il existe une forte tendance à exalter le travail professionnel de la femme et à minimiser parallèlement sa fonction maternelle. La pression sociale, en la matière, est assez forte pour dévaloriser, parfois même culpabiliser, les femmes qui restent au foyer pour s'occuper de leur famille. A la fois idéologie et groupe de pression, ce courant constitue ce que nous appellerons, par commodité, le féminisme anti-maternel.

Les conséquences sont assez souvent évoquées. On sait par exemple que, en proposant comme modèle universel la femme qui « s'investit » à fond dans sa vie professionnelle, on fait baisser le désir d'enfants, et, par voie de conséquence, la fécondité, dont le taux évolue de 0,3 à 0,5 point en dessous. Par contre, les causes de succès de ce courant, et plus particulièrement les causes économiques, sont rarement analysées.

Pourtant, la théorie économique fournit sur ce sujet des explications simples. Chacun est au courant de la discrimination dont les femmes font l'objet sur le marché du travail : à la sortie de la formation initiale, les jeunes filles trouvent moins facilement un emploi que les jeunes gens : à tout âge, les salaires féminins sont inférieurs à leurs homologues masculins. Et les économistes savent pourquoi : l'explication principale réside dans ce qu'ils appellent la « discrimination statistique ». Dans son ouvrage, sorti

Le rôle du père

préconiser non seulement le partage des tâches ménagères
mais celui des travaux professionnels

par FLORENCE HUGODOT-ZELLER (*)

aux yeux : parmi celles-ci, deux sont propres aux femmes et deux concernent l'évolution générale des sociétés occidentales.

Les deux réalités spécifiquement féminines sont :

- l'attrait irréversible du travail professionnel, même lorsqu'il n'est

Les deux réalités plus générales sont :

- L'évolution des conceptions de la famille depuis trente ans, ainsi que le souligne très justement Pierre Surault (1), et notamment de l'idée que s'en font les femmes, qui ont aujourd'hui d'autres moyens d'assurer leur existence matérielle que la

Pourquoi pas, lorsque les enfants sont petits, un travail à deux tiers ou trois cinquièmes de temps pour le mari et la femme plutôt que, toujours, le mi-temps pour madame ? Et pourquoi pas, en compensation, une retraite reportée ?

Est-il utopique de rêver, dans la foulée, d'un système associé de rémunération du travail et de prévoyance qui permettrait une répartition des revenus dans la vie d'un

Diplomatie

Un entretien avec M. Jean-Bernard Raimond

(Suite de la première page.)

• On peut s'interroger sur la question de savoir s'il y a un lien entre ce document et les conversations que nous menons depuis cinq mois déjà pour obtenir leur libération. Ces conversations se développent normalement, bien que très lentement. Nous faisons tout ce que nous pouvons, et je ne vois pas de rapport direct entre l'état actuel de ces conversations et le document du Djihad.

• Ce dernier comporte un certain nombre de revendications spécifiques qui ne nous concernent pas forcément. Dans celles qui nous intéressent directement, il y a l'affaire des deux Irakiens, et ce qui en est dit ne correspond pas à la réalité telle que nous la connaissons. Il y a quelques semaines, ces deux Irakiens se sont présentés librement à l'ambassade de France, pour y obtenir leur visa, qui leur a été accordé. L'ambassadeur leur a demandé quand ils envisageaient de retourner en France, et ils ont répondu qu'ils le feraient au moment de la rentrée universitaire, puisque ce sont des étudiants. Ils viennent de le confirmer au cours d'un entretien avec notre chargé d'affaires à Bagdad.

• Des étudiants, vraiment ? On a beaucoup dit que l'un d'entre eux au moins était en fait proche des milieux officiels irakiens, chargé d'infiltrer l'opposition...

• Des étudiants, oui. Vous savez, il y a beaucoup de pays qui ont des étudiants de trente-cinq ans ! En tout cas, ils ont donné comme raison de leur retour leur désir de reprendre à Paris leurs études universitaires, ajoutant qu'ils étaient libres de leurs mouvements. Nous l'avons annoncé, après avoir fait faire des vérifications. Quant au reste du document du Djihad, il comporte évidemment des menaces, mais en même temps il exprime l'espoir de progrès dans les conversations qui se poursuivent par ailleurs.

• Mais le gouvernement n'a-t-il pas ressenti comme une douche froide, comme une cassure brutale, la multiplication des derniers événements, après une période où la libération de deux premiers otages avait suscité certaines espérances, et marqué un premier succès ?

• Il y a eu une difficulté au mois d'août dans nos conversations avec l'Iran, difficulté qui a été très contrôlée. Je partage pleinement l'émotion des familles dans cette dramatique affaire ; cette émotion n'a pas modifié mon comportement. Ces conversations ne se déroulent pas comme un marchandage. Par égard pour les familles, qui sont d'une discipline exemplaire, je leur donne de temps à autre des informations ; mais je ne puis malheureusement vous en dire plus à ce stade, pour ne pas compliquer davantage les choses.

Les relations franco-iraniennes et la question des otages

• Où en sont les négociations financières avec l'Iran ?

• Elles ont beaucoup avancé. Nous sommes maintenant proches d'un accord partiel, et nous poursuivons les négociations d'ensemble. Elles portent notamment, je le rappelle, sur un prêt important de l'Iran au CEA, pour un milliard de dollars. Il y a aussi des créances françaises, liées à Eurodif, ou à des sociétés commerciales qui ont pâti de la révolution iranienne. Nous avons fait un certain nombre de concessions, comme il était normal dans des négociations de cette nature. Il reste des difficultés à surmonter, mais nous progressons et nous pourrions même aboutir assez vite.

• Un prochain rendez-vous a-t-il déjà été fixé ?

• Pour l'instant, j'attends la réponse du gouvernement iranien à une démarche que j'ai faite le 21 août dernier.

• Peut-on toujours dire qu'il n'y aura pas signature d'un accord sur la dette avant la libération des otages ?

• Il ne faut pas présenter les choses ainsi. Voici ce que je puis dire : une part, lorsque nous avons décidé de normaliser nos rapports avec l'Iran, sur les plans politique, économique, culturel, c'était une politique en soi, étant bien entendu pour tout le monde, en particulier pour les Irakiens, que cette volonté de normaliser les rapports ne remettait en cause ni notre politique dans la région, dans le monde arabe en général, ni notre amitié avec Bagdad. D'autre part, il est évident, bien que le gouvernement iranien ne soit pas responsable de la détention des otages, qu'il exerce sur les ravisseurs une influence. Dans ces conditions, une normalisation complète, comportant notamment un échange d'ambassadeurs, voire ma visite à Téhéran, ne pourra avoir lieu tant que ces Français seront détenus par leurs ravisseurs.

• Quand on est au gouvernement et que l'on se trouve confronté à un drame de cette nature, on peut évidemment choisir de ne pas en tenir compte et d'abandonner les otages à leur sort ; on peut aussi, et c'est ce que nous faisons, tout mettre en

œuvre pour obtenir leur libération. Mais cela ne signifie pas que la politique de la France devienne alors, en quelque sorte, l'otage des otages. C'est ce que nous avons bien expliqué à tous nos interlocuteurs de la région.

• C'est une des priorités, pour vous, la libération des otages ?

• Non, si vous entendez par là que l'orientation de notre politique pourrait dépendre de la libération des otages. Il est cependant évident que certaines phases de notre politique — comme la normalisation des relations avec l'Iran, que j'évoquais à l'instant — ne pourront être achevées que lorsque nos compatriotes auront été libérés. Il est évident aussi que nous recherchons cette libération, la considérant comme une priorité sur le plan humain. Ce que je veux dire, c'est que nous ne rechercherons pas cette libération à n'importe quel prix. Sûrement pas.

« La situation au sud du Liban est inacceptable »

• Dans vos négociations avec l'Iran, allez-vous prendre en compte l'action de Téhéran, par hezbollahs interposés, pour faire partir le contingent français du Liban, et si possible la FINUL tout entière ?

• Nous traitons chaque problème en lui-même. Il y a le problème de la normalisation avec l'Iran. Il y a celui des otages. Il y a celui de la FINUL, qu'il faut traiter, notamment, avec les Nations unies, tout en prenant en compte tous les éléments — y compris l'attitude du gouvernement de

Téhéran, avec lequel nous sommes incontestablement en opposition à propos de la FINUL.

• C'est un euphémisme... Téhéran a bien donné le feu vert aux hezbollahs pour harceler le contingent français ? Il y a des déclarations à ce sujet...

• En effet, et c'est pourquoi nous allons en parler avec les Iraniens à l'occasion d'une prochaine conversation. Nous verrons alors jusqu'où ils sont engagés dans cette attitude. Mais cela ne signifie pas que ce problème se répercute sur le reste.

• Qu'attendez-vous de votre démarche auprès des Nations unies ?

• En mars 1978 a été créée la FINUL. La France a décidé d'y participer. Actuellement, la situation au sud du Liban n'est pas acceptable. La FINUL n'a pas les moyens de remplir sa mission, qui dans les faits n'est plus depuis longtemps celle qui lui était impartie par la résolution 425 des Nations unies, qui était de faire en sorte qu'Israël regagne son territoire, de permettre au gouvernement libanais de restaurer son autorité sur le sud du Liban dans sa totalité, et d'y ramener la paix et la sécurité. Cette mission avait été complétée, en 1982, par une mission humanitaire d'apaisement ; mais, même cette mission réduite, la FINUL n'est plus en mesure de la remplir aujourd'hui, puisque ses soldats — et pas seulement les Français, d'ailleurs — sont devenus des cibles, ce qui est inacceptable.

• Cependant puisqu'il s'agit d'une force des Nations unies, c'est au Conseil de sécurité, c'est-à-dire à la communauté internationale, qu'il appartient de prendre ses responsabilités. Je souhaitais que la mission de l'ONU aille sur place le plus rapidement possible. Dès que j'ai appris que les militaires français venaient d'être tués, j'ai demandé la saisine du Conseil de sécurité, après avoir vérifié que c'était bien l'avis du premier ministre, et informé le président de la République. J'en ai aussi parlé à M. Vorontsov, premier vice-ministre soviétique des affaires étrangères, lors de son tout récent passage à Paris, pour qu'il appuie notre demande auprès du Conseil de Sécurité, dont le président actuel est l'ambassadeur Soviétique auprès des Nations unies.

• Mais quel genre de mesures peut-on prendre, sinon un repli de la FINUL sur elle-même ?

• Si la communauté internationale est incapable, huit ans après la création de la FINUL, de lui donner la possibilité d'exercer sa mission sans que ses contingents soient des

victimes désignées, alors il faudra bien en tirer les conséquences. Il faudra le faire internationalement, car je vois mal comment la France, membre permanent du Conseil de sécurité, participant à une force internationale, pourrait se retirer unilatéralement.

• Mais n'y a-t-il pas, tout de même, une sorte de naïveté tardive dans la façon dont la France découvre aujourd'hui que ses soldats sont, effectivement, devenus des cibles — ce qui est malheureusement assez banal pour des soldats — et que la guerre tue ?

• Il ne faut pas confondre deux choses très différentes. Il est certain que, dans le cas d'une force d'intervention du type de la FINUL, il est difficilement évitable que des soldats soient tués ou blessés au cours d'incidents qui peuvent se produire sur le terrain. Mais cela n'a rien à voir avec une situation où des soldats sont tués ou blessés délibérément par des gens qui remettent en cause le principe même de leur mission.

• La France va-t-elle demander au Conseil de sécurité de redéfinir le mandat de la FINUL, ou simplement de préciser quelques consignes ?

• Nous avons demandé qu'il y ait une séance de réflexion au Conseil de sécurité pour examiner s'il fallait modifier ce mandat, renforcer les moyens de la FINUL ou bien prendre d'autres mesures, et nous avons laissé entendre que, si, au terme de cette réflexion, il n'apparaissait pas possible de remédier à la situation, il faudrait en tirer les conséquences. Je ne peux aller plus loin pour l'instant, compte tenu du fait que notre engagement à un caractère international.

Harmonie entre Matignon, l'Elysée et le Quai d'Orsay

• « Tirer toutes les conséquences », en l'occurrence, cela ne veut-il pas dire exactement le contraire de ce que le président de la République a déclaré tout récemment ?

• Le président de la République a évoqué, à la fin de ses déclarations, publiées le 4 septembre, la nécessité de « garanties » pour que la FINUL poursuive sa mission. Disons qu'il y a harmonie entre Matignon et l'Elysée et le Quai d'Orsay pour traiter ce problème à fond, dans son contexte international.

• M. Vorontsov, en évoquant sa visite à Paris, a laissé entendre que la France était favorable à la proposition soviétique sur le Proche-Orient, comportant la convocation d'une conférence et, dans l'immédiat, d'une sorte de comité préparatoire. Votre position est-elle aussi nette ?

• Sur cette affaire, il s'est développé récemment une ambiguïté. J'ai même entendu parler quelque part d'une « initiative franco-soviétique ». Les choses, pourtant, devraient être claires : la France n'est pas défavorable à une proposition visant à réunir une conférence internationale sur le Proche-Orient avec la participation de tous les membres permanents du Conseil de sécurité, mais elle sait que la mise en œuvre d'un tel projet devra surmonter de nombreux obstacles. Ne serait-ce qu'en raison du fait que certaines parties intéressées (et pas seulement Israël) préfèrent avoir d'abord des contacts directs.

• Pour évoquer le cas d'un autre de vos visiteurs récents, le général Vernon Walters, celui-ci n'a-t-il vraiment rien demandé à la France lorsqu'il est venu à Paris ?

• Non. Il est venu faire le point sur la situation en Méditerranée, et sur les mesures qui ont été prises en Europe, notamment dans le cadre communautaire, pour lutter contre le terrorisme. Il ne m'a pas semblé déçu par les Européens sur ce point. Il a parlé aussi du Tchad... Vous savez quelle est notre position.

• C'est celle de M. Giraud ?

• Je pense que celle de M. Giraud est la même que la mienne, c'est-à-dire que nous sommes intervenus au Tchad à la demande du gouvernement tchadien pour arrêter une intervention étrangère, et nous avons maintenu sur place un dispositif destiné à l'aider en cas de besoin. Nous sommes pour la réunification politique du Tchad, où pour l'instant, la situation est stabilisée. Mais nous restons très vigilants, parce qu'il peut y avoir des infiltrations libyennes.

• Le général Walters vous a-t-il parlé des projets terroristes qui sont, selon les Américains, ceux de M. Kadhafi ?

• Il n'a pas cité de projet précis. Mais il est clair qu'on s'attendait, à Washington, à une reprise d'actions terroristes.

Propos recueillis par
JACQUES AMALRIC
et BERNARD BRIGOUTEIX

DEMAIN : les déclarations
de M. Raimond
sur les relations Est-Ouest
et sur l'Europe.

Réprobation générale après les a

Les drames de Karachi et d'Istanbul se sont suivis de si près que les réactions, parfois, ne les distinguent pas.

Le pape, dans un discours prononcé dimanche dans les Alpes italiennes, a dit son « angoisse » devant des « événements aussi horribles et presque incroyables », exhortant à tout faire pour « mettre un terme à la spirale sans fin de la haine et du terrorisme ».

Samedi, l'OLP avait, à Tunis, évoqué conjointement les deux drames et condamné les responsables. « Nous sommes contre les meurtres d'innocents, même si ce sont des juifs, où que ce soit, dans les synagogues, les mosquées ou les avions », avait déclaré, à Tunis, Abou Iyad, « numéro deux » de l'organisation palestinienne.

Le premier ministre iranien, M. Moussavi, rapproche lui aussi les deux opérations pour les imputer aux Etats-Unis, qui « sont les véritables terroristes » et « continueront à mener ce genre d'actions pour réprimer les forces révolutionnaires dans le monde, créer un climat favorable à une attaque contre la Libye et à l'extension du terrorisme d'Etat ».

Les ministres des affaires étrangères des Douze, réunis samedi, près de Londres, ont décidé, selon M. Andreotti, de mettre en com-

mun les résultats de leurs enquêtes et de condamner « les crimes » de Karachi.

Le massacre perpétré dans la synagogue de Karachi a été condamné de toutes parts en des termes d'émotion devant un lâche attentat. Le pape, à l'indignation devant un « acte criminel », a été primé par M. Papandréou, premier ministre grec, par une « condamnation d'une action criminelle par des provocateurs fanatisés », de la Ligue pour la défense des innocents. La synagogue était une « base de l'agence officielle Jana proclame aucune hostilité envers les citoyens juifs ». Le massacre est « en accord avec des attentats visant à condamner « avec la plus grande é

En France, le MRAP stigmatise la LICRA, Renouveau juif et SOS juifs. Le 9 septembre, un martyr juif, rue Geoffroy-Lasnier, a été assassiné par des « Etats instigateurs ».

Les juifs de la Corne d'or : une communauté bienvenue

ISTANBUL
Correspondance

« Et lorsque ceux qu'hier tout paraissait maudire,
Entrèrent dans Stamboul, misérables et nus,
Pour la première fois on put entendre dire :
Vous êtes des proscrits, soyez les bienvenus. »

Ce poème, publié dans un journal juif de Smyrne en 1892, à l'occasion du quatrième centenaire de l'arrivée dans l'empire ottoman des juifs expulsés d'Espagne par Isabelle la Catholique, reflète encore aujourd'hui l'état d'esprit de la communauté juive en Turquie.

Treize synagogues, des écoles, près de 25 000 membres dont 20 000 à Istanbul ; un journal, des participations dans certains grands groupes économiques du pays ; la parfaite intégration de la communauté juive explique peut-être en partie le traumatisme ressenti devant l'inconcevable — ainsi que certaines imprudences qui ont pu y contribuer.

Dès la période qui suivit son installation dans l'empire, la communauté juive ibérique dut tirer de sa position dans les domaines de la culture, du commerce et même de la politique des raisons de confiance : en témoigne la figure marquante de cette période, celle du Portugais Joseph Nassi qui s'installa à Constantinople sous le règne de Soliman le Magnifique avant de devenir le banquier et le conseiller de son fils Selim II.

Supplantés à partir du XVIIIe siècle par les Grecs et les

Arméniens dans les secteurs-clés de l'économie, les juifs sont dans une situation beaucoup plus sombre lorsque l'alliance israélite universelle entreprend, à partir de la fin du XIXe siècle, la modernisation d'une communauté jusque-là très traditionaliste. Un effort particulier fut fait pour les langues : le « ladino », la langue judéo-espagnole, isolait les juifs, et le développement de l'enseignement du français leur permit de participer plus directement à la vie économique du pays. Parallèlement à cette « francisation », priorité était donnée à l'enseignement du turc dans les écoles, et sa diffusion était assurée par des périodiques en turc imprimés en caractères hébreux. De cet espace culturel juif ottoman se détachent les noms d'Elias Canetti et d'Albert Cohen.

Le souvenir de Salonique

Salonique... la ville est aujourd'hui grecque et pourtant c'est elle qui symbolise le mieux les liens des juifs à la Turquie républicaine. Parmi les quatre-vingt-dix mille juifs qu'elle comptait en 1908, certains furent très actifs dans le mouvement Jeune Turc qui s'y formait. Lorsque les nazis déportèrent en 1943 la quasi-totalité de la population juive de la ville, les ordres de Hitler précisaient « sauf ceux qui bénéficient de la nationalité turque ». Ankara se montra à cette occasion fort généreuse dans l'attribution de ses passeports.

Des soixante mille membres que comptait la communauté en

1945, un peu plus de la moitié a émigré après guerre vers l'Europe, les Etats-Unis et Israël, pour des raisons essentiellement économiques, au dire de M. Haim Kohen, conseiller honoraire du rabbinat. Ce mouvement semble maintenant terminé. Composée essentiellement d'industriels, commerçants et membres des professions libérales, la communauté aujourd'hui, dans son ensemble, prospère.

Un groupe de jeunes a repris, en 1984, le mensuel *Shalom*, fondé en 1947 et qui compte trois mille abonnés. Lors de sa fondation, pour 80 %, le journal était rédigé en judéo-espagnol et pour 20 %, en turc : c'est l'inverse aujourd'hui. « Mais nous ne voulons pas abandonner notre originalité linguistique. » La préoccupation du rédacteur en chef rejoint celle des jeunes musiciens qui, depuis quelques années, font revivre la musique sépharade, plus authentique, sinon aussi populaire, que les créations de Dario Moreno, juif de Smyrne, ou de Ray Ventura, dont la famille est originaire d'Istanbul.

Quand ils sont installés provisoirement à l'étranger, les intellectuels juifs d'Istanbul mettent leurs compétences au service d'une meilleure connaissance des deux cultures : ainsi, à Paris, Nora Sheni, historienne de l'empire ottoman, ou Luiz Menasse, dont la mise en scène des *Mille et Une Nuits* vues par les travailleuses immigrées de Marseille, a tenu l'affiche à Istanbul pendant six mois cette année.

MICHEL FARRÈRE.

« Une insulte à l'Islam »

(Suite de la première page.)

Ce témoin a affirmé à la télévision turque, samedi soir, que les attaquants n'étaient que deux et qu'ils sont morts victimes de leurs propres armes.

La version des faits rapportée par plusieurs quotidiens turcs est fort différente. Selon *Cumhuriyet* (libéral de gauche), les assaillants auraient été au nombre de quatre et se seraient présentés à l'entrée de la synagogue avec des appareils de photo en bandoulière, comme des touristes. Deux d'entre eux auraient réussi, à l'issue de l'assaut, à s'enfuir

RFA

Attentat contre le siège du contre-espionnage

Bonn (AFP, Reuter). — Un attentat à la voiture piégée contre le siège du contre-espionnage ouest-allemand à Cologne a fait, le lundi 8 septembre au matin, un blessé, un automobiliste, ainsi que des « dégâts matériels considérables ». La bombe a explosé à 3 h 42 dans une rue qui longe le bâtiment de l'Office général de protection de la Constitution, à une cinquantaine de mètres environ de l'édifice lui-même. Spécialisé dans la chasse aux espions en République fédérale, l'Office de protection de la Constitution est également chargé de la surveillance des groupes extrémistes.

Aucune revendication n'avait encore été formulée lundi. Le 25 juillet dernier, un attentat similaire à Friedrichshafen, dans le sud de la RFA, avait, sans faire de blessés, ravagé les locaux de la firme aéronautique Dornier. La police avait alors retrouvé sur les lieux une lettre de quatre pages signée d'une « Unité combattante de la fraction armée rouge ».

avant l'arrivée de la police. Un autre quotidien, *Hurriyet*, parle, lui, de cinq assaillants.

Quant au porte-parole de la communauté juive turque, M. Jack Vaisid, avocat à Istanbul, il a déclaré dimanche matin au cours d'une conférence de presse improvisée dans les locaux du conseil de la synagogue : « Nous faisons toute confiance à l'enquête de sécurité en cours ». Il a néanmoins ajouté que tous les détails de l'affaire avaient été donnés par les journaux turcs. Déclaration ambiguë faite sous le portrait d'Atatürk, comme dans tous les bâtiments officiels du pays. Visiblement, les autorités d'Ankara ne tiennent pas à accréditer l'idée qu'elles auraient pu laisser échapper des membres du commando, et font tout pour imposer la version officielle, celle d'une action suicide n'impliquant que les deux terroristes retrouvés morts.

Dès que ces événements tragiques ont été connus, les plus hautes autorités de l'Etat se sont manifestées : dans la soirée de samedi, le ministre de l'Intérieur s'est rendu sur les lieux. Le premier ministre, M. Turgut Ozal, a déclaré de son côté : « Nous ne pouvons accepter une telle action contre des gens rassemblés dans la maison de Dieu. La Turquie qui, depuis des siècles, a accueilli des juifs opprimés aux jours les plus noirs de leur histoire, maudit les auteurs de ce crime ignoble. » Le président de la République, le général Evren, a, lui, déclaré dans un message télévisé : « Toute la nation éprouve devant cette action une profonde répulsion (...). Il faut, pour éviter la répétition de tels actes, parvenir à une unité d'action antiterroriste au niveau international. »

A Ankara, un cabinet de crise s'était immédiatement réuni et, dès samedi soir, une rencontre avait eu lieu entre les envoyés du Mossad (service secret israélien) et des res-

ponsables du MIT (service secret turc). C'est sans doute en tenant compte des résultats de cette rencontre que, dimanche matin, le premier ministre déclarait dans l'avion qui l'emmenait dans l'est du pays : « La Libye n'est pas impliquée dans cette affaire qui pourrait concerner le Liban ».

Les mots les plus durs pour condamner ce massacre

C'est peu dire que la réprobation est générale dans tout le pays. La grande presse, y compris les journaux plutôt favorables aux intégristes islamiques et défenseurs de la cause palestinienne, ont trouvé les mots les plus durs pour condamner ce massacre. Partout, on insiste sur le fait que les victimes sont des citoyens turcs. Le mot employé pour les désigner est d'ailleurs caractéristique : « *Musevi* », c'est-à-dire citoyens de religion mosaïque.

L'homme de la rue est surtout sensible au fait que c'est un lieu de culte, des hommes en prière qui ont été attaqués. Ce vieux menuisier, par exemple, qui habite dans la rue de la synagogue, qui achète son bois depuis des lustres à un marchand juif, considère que le carnage de samedi « est une insulte à l'Islam ». Tous ces simples gens qui vivaient en harmonie avec les « *musevi* » de leur quartier n'ont qu'un seul mot pour désigner ce drame : « *sacrilège* ! ». Pour eux, pas de doute non plus sur les auteurs de la tuerie : « *des Arabes* ». Ils excluent totalement que cet acte ait pu être commis par des Turcs et personne ne songe ici à suivre la piste indiquée par le représentant en Turquie de l'OLP, Abou Siraz, qui voit dans cet attentat « la main du Mossad ».

« Jusque-là, nous nous sommes toujours sentis en sécurité dans ce pays », dit M. Vaisid, conseiller du grand rabbin d'Istanbul : « Jamais nous n'avons été menacés. Il n'y a

חוזם: 1898/9

אל: המשרד

מ-: מריס, כר: 132, תא: 080986, זח: 1800, דח: ר, טג: ב

נד: @

377

103.3

בלמע/רגיל

אל: אירוסה 1, מזתים מאור

מאת: לבנון מריס

ביקור עליו כהלבי-מכתבנו 222 מ-18 ביולי

נודה על התיחסותכם לגבי ביקורו של הנל.

תפ: אירא, מזתים, מאור

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607

100

6.2.11

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
100
6.2.11

משרד החוץ-מחלקת הקשר

300

נכנס

בלמים

אל: המשרד, נר: 98, מ: פריס
דח: ר, סג: ב, תא: 050986, רח: 1700

3 יום מ.ז.מ.

בכמס/רגיל

אל ארופה 1 מעת

מאת השגרירות

דברי ערפת על 242

1. התקשרת הכתובה והאלקטרונית בוטתה בנדרות שנק סביב דבריו של ערפת בהודאה ולא הפסיקה מלדווח על כך בהרחבה כאשר המוטו העקרי היה שערפת מכיר בהחלטה 242 וכי יש כאן צעד משמעותי בתהליך השלום.
2. כדי להפריך טעון זה ולהעמיד את הדברים על דיוקם, הופיע הבקר השגריר ברשת השנייה של הטלביזיה וברדיו הממלכתי והדגיש שלמעשה אין כאן כל חדש בדברי ערפת הממשיך לכוון הפתרון על בסיס כל החלטות האו"ם.
- מאז 1973 לערבים יש רב אוטומטי באומי וכל ההחלטות שנתקבלו בפורום זה ביוזמת אש"ף התעלמו מקיומה של ישראל כך שגם כאשר עלולה להשתמע מדבריו הכרה, במסגרת הסדר כללי, הרי אין בכך שום חידוש. השגריר הצביע על הקשר הישיר בין אש"ף לסדר ונתן הדוגמה שמאז סגירת משרדי ארגון זה ברבת עמון, ירדו פעולות הסדר בישראל במחצית, על כן, שכל השגריר כל אפשרות לדו שיח עם אש"ף ועל כך קיים קונסנזוס בישראל.
3. דברי השגריר שודרו בכל מהדורות החדשות של הבקר והצהרים, של הרשת השנייה. בנוסף דוא"ר השגריר בתחנת הרדיו ACP לכ-120 תחנות רדיו פרטיות ברחבי צרפת, ברדיו סולידרטי 11 RTL.

חפ: שהח, שהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, דס, אמן, אירא, אירב, מעת, הסברה

אל: המשרד, נר: 105, מ: פריס
 דח: ד, סג: ב, תא: 050986, זח: 1900

303.7

בלמים/דגיל

מעת ארופה 1

מאת השגרירות

להלן תמצית דברי השגריר בראיונות לתקשורת מהיום למולויזיה
 ותחנות רדיו שונות:

RIEN DE NOUVEAU DANS LES PROPOS D'ARAFAT.
 YASSER ARAFAT EST LE CHAMPION DES EQUIVOQUES ET DES
 DECLARATIONS
 CONTRADICTOIRES.

IL PLACE SON ACCEPTATION DE LA RESOLUTION 242 AU
 CONDITIONNEL.
 IL DIT ET SE CONTREDIT QU'IL EST AMENE A ACCEPTER LA 242
 DANS
 LE CADRE D'UN REGLEMENT GLOBAL FONDE SUR TOUTES
 RESOLUTIONS
 DES NATIONS UNIS.

OR DEPUIS 1973, L'ASSEMBLEE GENERALE DE L'ONU EST DOMINEE
 PAR
 ARAFAT ET PAR LE BLOC ARABE. TOUT EN ACCUEILLANT ARAFAT A
 SA
 TRIBUNE AVEC UN PISTOLET A SA MAIN, DE MULTIPLES
 RESOLUTIONS
 SONT VOTEES QUI VONT DANS LE SENS DE LA NEGATION DE
 L'EXISTENCE

נושד החוץ-מחלקת הקשר

DE L'ETAT HEBREU.

CETTE ASSEMBLEE DEPOURVUE DE TOUTE AUTORITE MORALE AHEME
ACCORDE

A ARAFAT ET SON ORGANISATION LE DROIT DE LUTTER PAR TOUT
LES

MOYENS, ET DONC LEGITILHE LE TERRORISME.

MAIS IL FAUT SE DEMANDER QU'EST CE QUE REPRESENTA ARAFAT
AUJOURD'

HUI? IL CONTROLE MOINS D'UNE FACTION SUR LES HUIT QUI
COMPOSENT

L'OLP. IL N'EST PAS MOINS SUIVI PAR SES PROCHES DES RANGS
DU

FATA'H QU'IL PRETEND POURTANT CONTROLER.

LA DERNIERE DECLARATION DE FAROUK KADOUMI, SECONDE DE L'OLP
QUI

EST MALHEUREUSEMENT ACCUEILLI DANS CERTAINES CHANCELLERIES
OCCI

DENTALES, PRESENTE LE DROIT A L'EXISTENCE D'ISRAEL COMME
UN

MYTHE.

IL Y A UN RAPPORT DIRECT ENTRE LE TERRORISME ET ARAFAT. LA
REUCVE

EN EST QUE DEPUIS LA FERMETURE DES BUREAUX DE L'OLP A
AMMAN,

LES ACTIONS TERRORISTES COMMISES CONTRE ISRAEL ONT DIMINUE
DE

MOITIE.

TOUT MOUVEMENT TERRORISTE N'EST PAS UN INTERLOCUTEUR
VALABLE.

ARAFAT N'EST PAS UN INTERLOCUTEUR VALABLE.

IL EXISTE EN ISRAEL UN CONSENSUS NATIONAL A CET EGARD. M

תפ: שהח, מונכל, ממנוכל, ענונג, אירא, אירג, שמורק, מעת, הסדרה,

ד/מרכו, ממד

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בלמס

נכנס

חוזס: 1207/9

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 85, תא: 040986, חז: 2000, דח: ר, טג: 1

נד: 8

31.9.86

בלמס/רגיל

אל מעת' ארופה 1

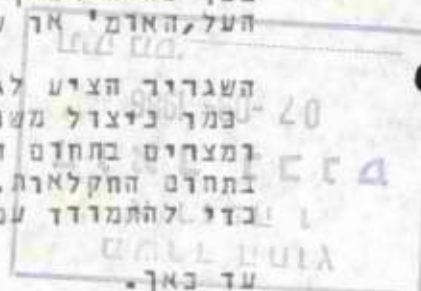
מאת השגרירות

בלמס

ראיון עם השגריר.

בראיון המתפרסם ב"פארימאטשי" התיוחס השגריר לשבירת הטאבו שהיה קיים סביב פגישות אפשריות עם מנהיגי ישראל וציין שמשוהו זז באזורנו והמביא לעליית קרנה של ישראל בזירה העולמית. על כן חייבות ארצות ערב להעריך מחדש יחסן אלינו. עז כה, הוסיף השגריר, היתה הגישה מטעית בכך שהיה רצון לכפות פתרונות פוליטיים הן על מעצמות העל, האומ' אר' על ועודה בינלאומית.

השגריר הציע לגשת לפתרונות מעשיים בתחום הכלכלי והטכנולוגי במסגרת ניצול משותף של המים, מדיניות משולש לירדן, ישראל ומצרים בתחום החשמל וכך ניצול הידע הרב של ישראל בתחום החקלאות. זו הזמנה לבעלי רצון טוב, ערבים בישראלים כדי להתמודד עם הבעיה האמיתית שהיא הנחשלות.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, ענדג, אירא, שמורק, מעת, הסברה

יד' באב התשמ"ו
19 באוגוסט 1986

309

לרב מ.ז.

אל: מר נ. טואיטו, פריס
מאת: מנהל אירופה ו

הנדון: מוסף "מעריב" מוקדש לצרפת

רצ"ב המוסף "גבר לענין" של "מעריב" מ-18 דנא. בודאי
תשימו לב במיוחד לראיון עם השגריר פיאה.

ב ב ר כ ה,

יואל אלון

אין

THE END OF THE
OF THE END OF THE
END

THE END OF THE
OF THE END OF THE

306 2.14

THE END OF THE
OF THE END OF THE
END

THE END OF THE
OF THE END OF THE
END

THE END OF THE

306

THE END OF THE

משרד החוץ-מחלקת הקשר
שמור

נכנס **

**

**

**

חוזם: 1462, 8

אל: המשרד

מ-פריס, נר: 69, תא: 080886, חז: 1500, דח: מ, טג: ש
נד: 8

שמור/מידוי

אל: אירופה 1

דע: ממדי

מאת: הציר פריס

ירדן - שיחות אימרון.

טגן מנהל אגף אפריקה - מזית בוצין LUZET אמר לי
(7/8) שלפי הדיווחים שקיבלו מרבית עמון המלך חוסיין
הגיב באי - נוחות רבה על יוזמת חסן השני להזמין רועים
פרט לאימרון. הסיבה לכך, הסביר, היא באמונת המלך חוסיין
שכל יוזמה לקדם הסדר במזהית הנעשית שלא באמצעותו
אך מהזקת את עראפת ואשיפ. המלך חוסיין קיווה להתקדם
בדרך שהלן בה, של דיפלומטיה שקטה וחטויה והנה כי
תפיסתו זאת הוכחה מכה קשה באימרון. ע"י פומביות המפגש
אי מעורבותו בדבר.

תפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, ר/מרכז, ממד, רס, אמרן

משרד החוץ-מחלקת הקשר

6399

1111

בלמים

אל: המשרד, נד: 14, מ: פריס
דח: ר, סג: ב, תא: 010886, רח: 1730

313

1

בלמים/רגיל

ל: מעת'

דע: אירופה 1 + הסברה + לעים

מאת: עתונות, פאריס

LIBERATION - 2 חיילים, אחד מהם קצין הוצא להורג בטוניס.
המשטר מודאג מהתפשטות הקיצונית האיסלמית בקרב הצבא. 4 נידונו
בהעדרה ל-25 שנות עבודת פרך. המשפט נגע ל-26 קנאים דתיים
שערכו פשיטות על תחנות משטרה בטוניסיה על מנת להשיג נשק.

LE MATIN - מסמכים הנחשפים לאחרונה מוכיחים שוב כי קורט
וולדהיים לא היה רק קצין יושר בצבא הנאצי, שכבש את אזור
הבלקאנים כי אם שמר על מסמכים סודיים של המשטר הנאצי וזו
הובחה לאמינותו בעיני המשטר הנאצי.

LE MATIN - שר ישראלי מוכן לדון עם אשיף. השר וייצמן מוכן
לנהל מו"ם עם ערפאת אם הנ"ל יסכים לקבל החלטות 242 ו-338 של
מועצ'ב.

TRIBUNE - ישראל תשתתף במלחמת גלי הרדיו שמנהלות בינהן
וויינגטון ומוסקבה. בישראל תופעל תחנת "קול אמריקה"
בהשקעה של 400 מיליון דולר.

NOUVEL OBSERVATEUR - תוכנית השלום של פרס. 10 נקודות של
התוכנית. דעת הקהל בישראל מתחילה אף היא לזוז לעבר עמדה
פשרנית.

EXPRESS - ישראל לאחר הלים איפראן. לאחר הפגישה בין חסן
הסני, פרס צובר נקודות בקרב הבוחרים ומאלץ את שמיר לעשות
ויתורים קלים.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

סא"ט 100

תפ: שהח, דהמ, שהבט, מובל, ממובל, סמובל, ממד, רס, אמן, קלנודי,
מעח, הסברה, לעמ, סביר, דוצ-יס, דוצ, אירא, אירב

אל: המשרד, נר: 300, מ: פריס
דח: ר, סג: ש, תא: 220786, רח: 1600

שמור/רגיל

אל: ממדי/ערב 3

מאת: לבנון פריס

עיראק-להלן מיימורים יי-18/7

1. הידיעות בדבר חסימה בתוך הצבא ונסיון הפיכה נגד צדאם חוסיין חסרות בסיס השליטה של חוסיין על המערכת עדיין חזקה כן שקשה ליוזם מהלך כזה. קצינים בכירים מבקשים לשנות הטקטיקה במלחמה נגד איראן ולא א לא להשאיר היוזמה בידיה. רוצים לפעול וליוזם אך צדאם חוסיין נחוש בדעתו למנוע ככל האפשר שפיכות דמים מיותרת. חוסיין סבור שהשכול אשר פקד כמעט כל משפחה בעיראק והמצב הכללי הקשה מהווים נשל די כבד על האובלוסיה כדי לדרוש ממנה עוד חללים למען הישגים מוגבלים כמו למשל כיבושה מחדש של פאז.

2. בכנס האחרון של המפלגה נכנס לפיקוד ההפיכה הגוף המצומצם דר' בובראק. האיש חונך בברדס אך איננו קומוניסט וגם לא רו-סובייטי מובהק. דרגתו הצבאית גנרל ומוצאו מאזור מקרית לדעת מורים מינויו של האיש כאחראי על במחון פנים מבשרת הידוק השליטה הממלכתית של המערכת כולה כדי למנוע הפתעות.

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ד/מרכז, רס, אמן, ענוג, אירא, ממד

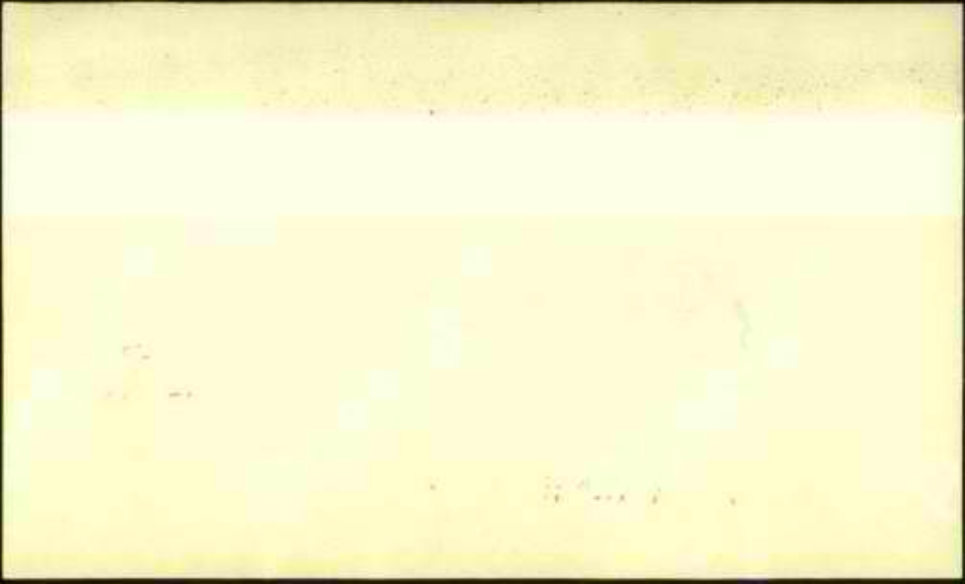
EcG 2.101

ks.3 2,3

(1000) 1000

~~Handwritten notes in Hebrew script, crossed out with a diagonal line.~~

153

AMBASSADE D'ISRAËL

פאריס, יא' תמוז תשמ"ו

18 יולי 1986

מש-222

שגרירות ישראל

אל; אירופה 1.

מאת; השגרירות פאריס,

Peace for children; הנדון;

עלי פהלבי, בן אחיו של השאה המנוח, ביקש ליראות את השגריר, הוא בא לפגישה עם מנהל לשכתו שהוא איראני בהאי, פהלבי פתח במילות חמות על ישראל, בה ביקר לפני 15 שנה, וציין שהוא בא לשוחח עם השגריר, לא על נושאים פוליטיים, סיפר שהוא הקים אירגון בארה"ב בשם 'שלום לילדים' שמטרתו להציל את אותם ילדים הנשלחים למלחמה, בכל מקום בעולם ולא רק באיראן. הוא פועל באמצעות התקשורת כדי להוקיע תופעה זו ולגייס את דעת הקהל נגדה. בכוונתו לערוך סיור סביב העולם אך לפני כן בדעתו לבקר בישראל וללכת בעיקבות ישו, כוונתו של פהלבי, לבוא ארצה בלידות מנהל לשכתו וצוות עיתונאים ואנשי טלוויזיה ולצעוד ברגל מנצרת לכיוון ירושלים ובכך למקד תשומת הלב העולמית למאבק שלו למען הילדים הנשלחים לחזית, אין בדעתו לתקוף שמית אף מדינה אלא להתייחס לתופעה כאל תופעה פסולה,

השגריר בירך על הרעיון בציינו שישראל מדינה פתוחה, דמוקרטית המקבילה פני כל מי שרוצה לבקר בה, עם זאת עליו להעביר בקשתו ארצה ויתן תשובה לכשזו תגיע,

במהלך השיחה אשר התפתחה התברר שפהלבי מתכוון לערוך את הביקור בסתיו, חודש אוקטובר, הוצע לו לנצל את אירועי חג המולד, כדי לגייס יותר תשומת לב והוא היסכים לכך, כאמור מדובר בו, בעוזרו ובארבעה אנשי סוכנות 'סיגמה' לתקשורת, אנא התייחסותכם, לנוחיותכם מצ'ב פרסום על האיש ואירגונו,

ברכה
יצחק לבנון

מדינת ישראל

לשכת השגריר

העתקים: השגריר

מזתיים

מא"ר,

Le neveu du Chah
lance une campagne mondiale.

LE PRINCE ALI PAHLAVI

« NON AUX ENFANTS SOLDATS ! »

par Marianne Lohse

Des enfants-cibles, décimés, estropiés, violés, fous, abouliques ou féroce-ment acharnés à survivre. Des enfants-soldats aussi, enrôlés de gré ou de force, terroristes à huit ans, démineurs à dix, commandos à treize : la guerre (près de quarante conflits armés ravagent une majorité de pays du tiers monde, à population très jeune) en tue, chaque année, plus que n'importe quelle maladie. L'O.M.S. commence à s'en émouvoir. Comme l'O.N.U. s'en était émue, en 1959, en proclamant des « droits de l'enfant » quotidiennement bafoués.

Un homme veut les protéger, ces enfants, de tout engagement prématuré, en se situant en amont des massacres, en discréditant publiquement « ceux qui les poussent en avant, à leur place » : le prince Ali Pahlavi, l'un des pères de « Peace for Children » (paix pour les enfants). Un utopiste, généreux certes, mais d'emblée voué à l'échec ? « Les anti esclavagistes eux aussi passaient pour des utopistes », rétorque Ali Pahlavi. Le prince, neveu du chah d'Iran, a créé cette fondation en prenant la relève, explique-t-il, de l'Iranienne Iran Dokht. Pas seulement parce qu'il a tremblé pour ses propres fils et vu partir sur le front irakien trop de jeunes recrues fanatisées. Mais parce que rien ne lui semble plus hideux que ce proxénétisme guerrier répandu aux quatre coins de la planète. Totalement investi dans cette nouvelle mission, Ali Pahlavi

ne manque ni de fougue ni de persuasion. « Agir, pour moi, c'est sensibiliser l'opinion lors d'un prochain tour du monde organisé avec le soutien du Figaro-Magazine, collecter des fonds pour créer, en Europe, des centres d'accueil pour enfants récupérables. Comme ceux détenus près de Bagdad, au camp Ramadhi, et dont personne ne veut : 1250 jeunes Iraniens rescapés des champs de bataille. Pour Téhéran, leur retour est inadmissible. Officiellement, ils sont morts, en martyrs. Mon but final ? Raviver, bien sûr, la fameuse déclaration de 1959. »

Vaste entreprise ! Tous les propagandistes vous le diront : au nom d'une cause « juste » les enfants ne rêvent que de massacrer l'ennemi. Le goût de l'action, le courage, la loyauté, la passion du jeu sont chez eux des ressorts puissants. Et depuis toujours, puissamment exploités.

Mais les manipulateurs d'enfants n'ont pas toujours le dessus et la chute des Khmers rouges donne à Ali Pahlavi de bonnes raisons d'espérer.

Curieux parcours que celui de cet homme jeune (il a trente-huit ans), séduisant, élevé dans les meilleures écoles européennes et dont on avait pu penser, un temps, qu'il succéderait au chah. Il naît à Paris de l'union d'un frère de l'empereur qui avait combattu aux côtés de De Lattre et, Leclerc et d'une Française, catholique de surcroît. Il a sept ans lorsque, en Iran, son père, pilote chevronné, meurt aux commandes de

son avion. « Du jour au lendemain, je me retrouvais prince héritier ! » Marié alors à Soraya, le chah n'a pas de fils. On prend son éducation en main, on l'envoie en Suisse, au Rosay. On tolère, enfin, que sa mère l'y rejoigne. Tous deux fuguent et se réfugient à Paris. Scandale à la cour. Les choses s'arrangent, cependant : Farah, épousée entre-temps, a donné naissance à Reza. A Téhéran, Ali est l'élève des jésuites du collège Saint-Louis. Après une année de grande dissipation, il s'engage dans les Bérêts verts de l'armée impériale, traverse une crise de mysticisme, découvre le Coran. Et épouse Sonja, une ravissante Suissesse.

Le voici à vingt-trois ans qui prêche et ouvre sur ses terres un bureau d'entraide. Le chah n'apprécie guère. D'autant que ses voisins, grands propriétaires, l'accusent d'être communiste. Enfermé à la prison d'Evin, Ali subit dix-sept jours d'interrogatoires serrés. Ce qui, inévitablement, lui attire la sympathie des mollahs. Lorsque la famille impériale part en exil, lui reste. Il se croit protégé. Mais bientôt, il sent l'étau se resserrer. Il doit fuir, in extremis. « Quatre fois j'ai été emprisonné pour de courtes périodes. Dont une fois avec une petite fille de huit ans, probablement rafiée dans une manifestation d'enfants... »

A Téhéran, Ali et Sonja s'inquiètent pour leurs fils, Davoud, surtout, Houd et Younès (13 ans, 12 ans et 9 ans 1/2 aujourd'hui) :

« Davoud, alors âgé de huit ans, apprenait le maniement d'armes à l'école et pouvait fort bien être emmené par un de ces camions qui passaient régulièrement cueillir des écoliers pour en faire des combattants... J'ai vu le neveu d'un de mes amis revenir, à quatorze ans, le dos purulent, criblé d'éclats de mortier et attendre, avec impatience, de rejoindre l'enfer du Khuzistan. J'ai vu bien des femmes souffrir en silence. Et quelques autres, ignobles, pousser leurs fils à secourir la patrie en danger. En pensant, sans doute, à la confortable pension de « mère de martyr ». C'est horrible de dire cela, mais c'est une composante de la réalité. »

Freidoune Sahebjam, membre lui aussi de « Peace for Children » et auteur de *Je n'ai plus de larmes pour pleurer* (Grasset), raconte le sacrifice de ces gamins tombés dans les déserts du Khuzistan, les clés du paradis accrochées au cou, un verset du Coran épinglé sur la poitrine. « L'enfant-soldat qui revient, ajoute le prince, si jamais il revient, est autre et ne respecte plus ses aînés. Rien de tel pour faire exploser la cellule familiale, les communistes l'ont très bien compris. Aujourd'hui, il vit à Paris, assez simplement, observant de loin ces nouveaux mollahs formés en Allemagne de l'Est : « Cela semble fou. Comme il semble fou d'avoir enrôlé 120 000 jeunes Iraniens de neuf à quinze ans. La moitié sont morts... Et cela continue. Dans mon pays comme ailleurs. La minorité la plus opprimée du monde. »

משרד החוץ-מחלקת הקשר

4276

** נכנס

שמו

**
**
**

אל: המשרד, נד: 251, מ: פריס
דח: ד, סג: ש, תא: 170786, וח: 1700

3.3

שמו/דחוף

אל אירופה 1, ממד /עדבב, מותימי.
מאת לבנון פריס

פגישת השגריר עם בונפוס (16.7)

1. הפגישה התקיימה ערב נסיעתו של בונפוס, ראש אגף מוח לתוניסיה יחד עם שהחי' ובכדי לסכם ביקורו של סגן נשיא סוריה חדאם. להלן תשובותיו של בונפוס, לשאלות השגריר בתחומים הבאים:

ביקור חדאם.

2. אחרי התחמקויותיו במשך שלוש שנים של חדאם לממש הזמנתו לבוא ולבקר בצרפת ואחרי ביקורו של שהח שדאע אשתקד, הפיקו הצרפתים לשאול את חדאם מתי הוא רוצה לבוא. לפתע לפני שבועיים הוכרז חדאם הזמנה זו וביקש לממש הביקור דוא עבשיו. לסורים בעיות קשות בלבנון ויתכן מאד שאחרי שגור משקיפים למערב ביירות, חדאם מחפש בביקורו באן, ליצור מצב בו יוכל לומר שהביאו השקפתם לגבי כניסת חייליהם המחודשת לביירות בפני הצרפתים וכי לא א לא הייתה התנגדות מצד צרפת.

3. לחדאם היו שיחות בארבע עיניים עם מיסרן ועם שירק. בשיחות המורחבות עמו הידבה להרצות על המצב בלבנון, צייר תמונה שסוריה איננה מתערבת ביוזמתה אלא הלבנונים הם אלה המועיקים אותה, לדבריו, הן אמין והן שמעון ביקשו התערבותם כמובן מלבד המוסלמים שאף הם בקשו זאת.

כניסתם לביירות באה כדי לעזור לפליסטינים ואין לראות בכך שום

1. DETERMINE THE NATURE OF THE SUBJECT MATTER OF THE DOCUMENT AND THE
REASON FOR THE DOCUMENT BEING SUBMITTED TO THE COURT. THE COURT
SHOULD BE INFORMED OF THE NATURE OF THE SUBJECT MATTER OF THE DOCUMENT AND THE
REASON FOR THE DOCUMENT BEING SUBMITTED TO THE COURT.

INDEX PAGE

[illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

חדשוש משום שגם קודם לכן היו חיילים סורים בבירות, מה גם שאחרי כניסת המשקיפים, הוטב בהמצב בחלק המערבי, בו הם נמצאים. התרשמו שכן חדאם חיפש לזכות באהדתה של צרפת לבניסתם המחודשת לביירות אך בונפוס לא א לא אמר מה היתה התשובה שנתנו לחדאם.

הסכסוך המזרחי.

4. חדאם היתחם לסכסוך המזרחי והצביע על אי נכונותה האמיתית של ישראל למצוא פתרון לסכסוך. הוא הביע התנגדות מוחלטת לכל הסכם נפרד עמנו, שלל את קיימפ דייוויד ולימד סנגוריה על הועידה הבנלאומית, שבה ההצעה הסובייטית בנדון והוסיף שלדעתו זו הדרך הטובה ביותר כדי להתקדם במציאת פתרון.

הפליסטינים.

5. הסוגיה היו הועלתה בשיחות עם שירק, חדאם הצביע על ההבדל הקיים בין הפתח לשאר הארגונים בתוך אשפי, לדידו מתוך שמונת הארגונים המרכיבים את אשפי שש וחצינמחצית פתח לדבריו זהם נגד ערפת, הוסיף שערפת צבר לעצמו הרבה כסף ולאחרונה כרת אף ברית עם הנוצרים בלבנון, בעבור כל אלה, אמר חדם יש לסלק אותו מאשפי הנשאר בעיניהם ארגון פליסטיני מייצג ובעל כוח ומשקל, הדושם שחדאם השאיר בסוגיה זו שאין מנוס מאשר הסתלקותו של ערפת מראשות אשפי מבלי לציין במי הם היו רוצים כיוורש.

6. ההתייחסות של חדם לחוסין היתה קשה ביותר. חדאם שלל כל פיוס אפשרי עם צאדם הנתפס כעריץ אשר פתח במלחמה וגרם לאלפי הדוגים. הסתלקותו חיונית כדי להגיע לשלום עם אירן, בהקשר אחדון זה, הצביעו הצרפתים על בדידותה של אירן בזירה הבינלי וחדאם השיב שנכון שיחסיה עם ארהב, ברהמי' והמערב ל לא טובים אבל העובדה היא שאירן מנהלת מלחמה ויוצא שהיא גם מנצחת בה יחסים בילטרליים.

7. בונפוס הסתפק במשפט קצר בציינו שיהיו יחסים כלכליים טובים יותר עם סוריה בעתיד.

ביקור מוברך בפריס.

8. בקורו של מוברך נתפס על דקע הקשיים הגלגליים במצרים, מוברך

מספא להניח להקדים את הדו המאמר הבינלאומי מדלי למלך אסר

[illegible][illegible]

THE ABOVE INFORMATION WAS OBTAINED FROM THE FILES OF THE FBI AND IS BEING FURNISHED TO YOU FOR YOUR INFORMATION. IT IS REQUESTED THAT YOU KEEP THIS INFORMATION CONFIDENTIAL AND NOT DISCLOSE IT TO ANY OTHER PERSONS. IF YOU HAVE ANY QUESTIONS OR NEED FURTHER INFORMATION, PLEASE CONTACT THE FBI AT (202) 452-5000.

524 400 200 100 0

[illegible][illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תביעותיה לשינויים בכלכליים במצרים, הוא בא לארופה כדי לחפש תמיכה בכך, לגבי בקורו בצרפת, סביר שיבקש פרישה מחודשת של חובותיו לצרפת.
ביקור מיטרן במוסקווה.

9. לדברי בונפוס, הסובייטים אמרו שהם עידנו עמדתם בנוגע לוועידה הבינל, במקום התביעה לקיומה הם מציעים עכשיו קיום ועידה מבינה לקראת הבנלי, מיטרן אמר שיה מעניין והצביע על הפתיחות הסובייטית וכי יבדקו הצעתם ללא מחוייבות כלשהי.

10. בונפוס כדרכו בקודש התחיל לכמד סנגוריה על ההצעה הסובייטית והביע דעתו הפרטית שיש מקום לבדוק ברצינות ההצעה הזאת, כדי שמגמתו זו של פונפוס לא א לא תעשה לה כנפיים יצא השגריר בשלילת הדעיון בחריפות ובתקיפות, בהצביעו על כי ועידה כזו לא רק תחזיר אותנו שנים אחורה, אלא תוביל שוב למלחמה טרגית וכל דיוניה יהיו סרק, איננו בתקופה הקולונילית כדי שהמעצמות תכתבנה פתרון אלא צריך לעודד המומי הישיר. חזר על הצעת ראש הממשלה ונכונותנו לליווי בינלאומי, שהיא בטוי החלטי מובהק לפתיחות מצידנו.

בונפוס נראה כמהרהר עמוקות והשיב, אבל צריך לעשות מהשהוא לבנון.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, קידר, מזתים, ר/מרכו, ממד, רם, אמן

[illegible][illegible][illegible]

פריס, ט' בתמוז תשמ"ו

שמור

16 ביולי 1986

מש-211

ישראל חתום
 [Signature]
 [Initials]

3
 ms-3

אל: מנהל הסברה

מאת: הסברה, פריס

הנדון: דו"ח הסברה שבועי

כללי

סוף שבוע ארוך עם חגיגות ה-14 ביולי, עיסוק במשבר פנימי בין הנשיא לממשלה, יציאות המוניות לחופשות, וכו'...., ובצל כל זה, בהבלטה יחסית, דיווחים לפי הגירסה הישראלית על התקרית עם המחבלים ובהמשך "עברו" ההפצצות הישראליות מבלי להשאיר שום רושם שלילי. זאת כנראה בגלל היותן סמוכות לדווחים על מעשי טרור בספרד, פורטוגל ור"פג. בעד הערבי לכאורה, רשמה סוריה נקודות לזכותה עם ביקור סגן נשיא סוריה, חדאס, בצרפת. הביקור לא הובלט במיוחד, אבל כל אמצעי התיקשורת חזרו והדגישו את התיקוות שסוריה עשויה להביא לשחרור בני הערובה הצרפתים בלבנון.

באותה נימה נמשכו גם הדיווחים על מעשי סוריה בבירות (עושה סדר וזה טוב וכו'). מאידך מורגשת אי-נוחות מקלות העונש שהוטל על מחבל לבנוני, אותו מבקשים לשחרר חוטפי הצרפתים בלבנון. בני שיחנו ראו בכך השפלה לצרפת, ולמערכת המישפטית שלה (האיש מואשם גם בעמידה בראש האירגון שרצח בפריס את הדיפלומט הישראלי יעקב בר סימן טוב ז"ל).

אבל מבחינת הטווח הארוך, אין ספק שמוסיפה להיווצר הצטברות הסברתית, הקושרת בתת ההכרה את המונח "טרור" למילה "ערבי".

סה"כ, יתכן ואנו מרוויחים מבחינה הסברתית אבל אבל מבחינת אילוצי התנהגות צרפת בשטח, שוב אין ספק שקובע "האינטרס" הצרפתי. במילים אחרות, גם אם הסברתנו, עקרונית, משיגה את יעדיה, אין הדבר מוצא ביטוי מוחשי בשפת המעשה בטווח המידי. בינתיים מציינים אמצעי התיקשורת למעצבי דעת הקהל, לבקשות הגורמים הרשמיים "לא להרגיז את הערבים", גם אם, כדבריהם, הם יודעים את ה"אמת".

- 2 -

פעילות
בגלל החג באמצע והחופשות, לא אירגנו פעילות מיוחדת,
הכנו מעטפות הסברה, טיפלנו באירגון הקרנת הסרט על אנטבה,
והיקדשנו
את רוב זמננו להרחבת תוכנית הפעילות במיסגרת "חודש הסברה" בדרום צרפת.

בברכה,

יוסף עמיהוד
ציר יועץ

העתק: סמנכ"ל אמית"ק- ד"ר ד. שמורק

הסברה הפקה
הסברת תכנים
הסברה מרחבי
אירופה 1 ✓

פאריס חוזרת לירושלים

15.7.86

לימים הסורים פנו מכירת לבנון וצנחנים צרפתיים חזרו לשרת בכוח הרכ"ל אומי בביירות, בעקבות חיסולו של הנשיא סאברה ושתילה. מעורבותה של ישראל בלבנון זכתה לביקורת חריפה בצרפת ורבים תלו בישראל את האשם במותם של חיילים צרפתיים בביירות. לא היתה זו אווירה נוחה לראשית פעולתו של שגריר חדש בירושלים, אך למרות העדר דקדוק מורחב תוכנן בקריירה הדיפלומטית שלו, קפץ השגריר ריפון למים הקרים ונחץ רצות רבה וננועס הליכות חסות במימיו העכורים של האזור, דוח ועדת-כהן בעניין סאברה ושתילה שירפון חתם על האוירה בפאריס, כאשר דוח זה הוכיח את איתנות הרמקראי טיה הישראלית ואת הערכים המוסריים, המדריכים את פעולת צה"ל ושעל ברכיהם מתחנך הנוער בישראל.

גם הממשל בישראל סייע במאורע לשיפור האווירה. ראשיהם של שירותי בריחה, חתר בעקבות להידוק הקשרים עם פאריס ויצחק שמיר - הן בתפקידו כשר-חוצץ ואחר-כך כראש ממשלה - עשה מאמץ מתמיד להעמיק ולבסס קשרים אלה. אך השינוי הכולל ביותר חל כאשר שמעון פרס כונן את ממשלת האחדות הלאומית בספטמבר 1984. מאמצע שנות ה-80, כאשר פרס הקים, בשליחותו של בן-גוריון, את הברית עם ממשלתו הסוציאליסטית של גי מולה, נראה פרס כ-מר צרפת הישראלי.

השגריר ריפון חש מיד בשינוי האווירה והוא תירגם אותה למסגרת דיפלומטית מגובשת. צרפת שותפה בהתייעצויות בנושאים מדיניים ושרים ישראליים שאפו לחדש את שיתוף-הפעולה בתחומי המדע והעמיק את הקשרים בנושאי תרבות.

אם ארה"ב היתה ותיקתו, כינור ראשון במדיניות החוץ הישראלית - ראג פרס לעדכן את מיטראן בכל ההתפתחויות באזורנו ודלתות משרד החוץ הישראלי היו פתוחות לרווחה לפני השגריר ריפון ועוזריו. כך, למשל, שמע מיטראן מפי פרס על השינוי שחל בעמדותיו ביחס למטריה בינלאומית, שתלווה את המומ"מ עם ירדן ועם מנהיגים פלשתינאים בתחומי מורה להסכמה אפשרית של המלך חוסיין לוותר על ערפאת ועל אישים המזוהים עם אש"ף. מיטראן, מצידו, סייע למאמץ הישראלי באפריקה והוא דן בכניסתה של ישראל גם עם ראשי פולין וכריה"מ. בארבע שנות כהונתו של השגריר ריפון בישראל ביקרו בארץ אישים צרפתיים שונים, כולל הנשיא לשעבר ז'אקס קארואי, ראש הממשלה לשעבר ריימונד באר ולוראן פאביי וס וראשיהם של הנוכחי, ז'אק שיראק, ביקורים אלה העמיקו את יחסי שתי המדינות ומיסדו את שיתוף-הפעולה בתחומי המדיניות, הכלכלה, המדע והתרבות.

במורשים האחרונים התרחב שיתוף-הפעולה זה גם בתחום הלוחמה בטרור. אומנם, אין זה ישראל, כי ישראל וצרפת לא ראו, ואינן רואות עדיין, בעין בנושא הפלשתיני. כאשר קרא מיטראן להקמת "מולדת לפלשתינים", היו רבים שראו בכך מעין הכרה בזכות קיומה של מדינה פלשתינית עצמאית. מורת-רוחה של ישראל גברה כאשר צרפת העלימה עין מפעילותם של ארגוני המחבלים הפלשתיניים בפאריס. אך בשנתיים האחרונות הכירה גם צרפת בשינויים שחלו באזור כתוצאה מהיחלשות הצבאית של אש"ף ומירידת קרנו האישית של ערפאת כוירה הבין-ערכית והבין-לאומית. ואילו בעקבות חטיפת הספינה "אכילה לאו" ובקיער מאז ההפצה האמריקנית על טריפולי ובנגאוי ב-15 באפריל השנה - השתלבה צרפת בצורה פעילה יותר במאמץ הכלל-מערבי נגד ארגוני המחבלים.

אלה התרחבו והעמיקו בארבע שנות כהונתו של השגריר הנוכחי, ז'אק ריפון, המפנה בסוף השבוע את כסאו לשגריר החדש, אלאן פיירה. אמש, בשעה שלחצו את יריהם של מאות האורחים, שכאו לכרכם לרגל חג המהיפכה הצרפתית, יכולים היו השגריר ריפון ורעייתו מארי-פול להתכרך במידת ההערכה האישית, שזכו לה בירושלים ובכנות הירידות, שישראלים כה רבים רוחשים לצרפת.

ריפון ורעייתו הגיעו לישראל באוקטובר 1982, בשלהי מלחמת לבנון ובתקופה של מתיחות מסויימת ביחסי שתי המדינות. צה"ל עמד אז בשערי ביירות, המחבלים הפלשתיניים והחרי

חילופים הנעשים השבוע בשגרירות צרפת בישראל כאים בתקופה, שיחסי ישראל-צרפת נכנסו לשלב שיגרת של ירידות ושיתוף-פעולה. לא חר תקופה ארוכה של שפל, שהחלה למחרת העצמאות האלוירית ביולי 1962, חידש הנשיא מיטראן את מסורת הידידות עם ישראל והרחיב את שיתוף-הפעולה שלו עם ישראל בתחומים רבים.

שינוי זה החל כבר בימי כהונתו של השגריר הצרפתי הקודם, מארק בונז'ור, המכהן עתה כמזכיר למנכ"ל משרד החוץ בפאריס, והוא מצא את ביטוי המובהק בעת ביקור הנשיא מיטראן בירושלים באביב 1981. אך קשרים

לראשונה - נציג אש"ף הוזמן. ע"י הנשיא מיטראן לאירוע רשמי

גם ראש הממשלה של צרפת, ז'אק שיראק, הוזמן לראשונה לסעודת ערב את נציג המחבלים

מאת תמר גולן, סופרת, מעריב, בפאריס

בסעם הראשונה מזה עשר שנים הוזמן נציג אש"ף בפאריס למסיבת-הגן הרשמית אשר נערכה אתמול בארמון האליזה לרגל יום החג הלאומי של צרפת.

איבריהם סוס בא אתמול למסיבה בה השתתפו חמשת אלפים אורחים, כשהוא מלווה ברעייתו הצרפתייה. נציג אש"ף גילה כי הוא עצמו הופתע כאשר הגיעה אליו ההזמנה הרשמית, עליה חתם הנשיא פרנסואה מיטראן, ואמר כי אינו יודע אם פירוש הדבר שינוי מדיניות צרפת או שמא זו רק מחווה אישית.

עוד התברר כי איבריהם סוס הוזמן גם למעורבות ערב חגיגת אותה עורך הערב ראש הממשלה ז'אק שיראק לכבוד השגרירים של מדינות ערב בצרפת. יש חשיבות פוליטית לעובדה שנציג אש"ף הוזמן הן על-ידי הנשיא הסוציאליסטי והן על-ידי ראשיהם משלה הימני.

למעריב נודע כי בימים האחרונים ביקרו בצרפת, באורח פרטי, מספר אישים בכירים מצרפת אש"ף, ביניהם פארוק קאדומי, קדומי, ראש המחלקה המדינית של הארגון, התקבל לפני שבועות אחרים על ידי שר החוץ הצרפתי, ז'אן ברנאר ריימון. בתקופת הממשל הסוציאליסטי זכה קאדומי אומנם להתקבל במשרד החוץ אך לא בדרג מיניסטראלי. אם היבחרו לתפקיד ראש הממשלה, הצהיר ז'אק שיראק פעמים אחדות כי לא יחול כל שינוי ביחסי צרפת וישראל. הוא אף ציין כי מעולם לא נפגש עם יאסר ערפאת. אולם עתה נראה כי חלה תזוזה מסויימת.

שמה של ישראל הוזכר אתמול פעמים אחדות בכלי התקשורת ובפי פרסנים צכאיים, בהקשר למצב המרכזי שנערך בשדרות האליזה. כוחות השריון עמדו במרכז המצעד. מאז 1949 לא השתתפו מספר כה גדול של סנקים ורכב מסורין במצעד ה-14 ביולי, ופרסנים הסבירו כי בעקבות מלחמת יום הכיפורים התבררה חשיבותם של כוחות השריון, לאחר מספר שנים בהן הפחיתו התאוריות האסטרטגיות מחשיבותם.

מיטראן: לא אחתום על הצו המבטל הלאמת בנקים

נשיא צרפת, פרנסואה מיטראן, הכריז אתמול כי יסרב לחתום על צו שהוציאה הממשלה השמרנית, הבא לבטל את הלאמתם של 65 בנקים, חברות ביטוח ומפעלי תעשייה גדולים ולהעבירם לידיים פרטיות.

מיטראן אמר בראיון בטלוויזיה אמר כי מצפונו לא יאפשר לו לחתום על הצו בישיבת הממשלה מחר, משום שאינו כולל את תקנות הוזהרות הררושות שמוסדות ותעשיות החיוניים לעצמאותה הלאומית של צרפת לא יפלו לידיים זרות כאשר תבוטל הלאמתם.

עם זאת אמר מיטראן כי יחתום על הצו, אך כצעד רב, אם ההחלטה על ביטול ההלאמה תתקבל בהליכים המלאים של האסיפה הלאומית ותתקבל את אישור הרוב הפרלמנטארי שם.

החלטתו של מיטראן בעניין צו זה גוררת את המשכר הגדול הראשון בשיטת ה-מגורים המשותפים, כלומר חלוקת השלטון בין הסוציאליסטים והשמרנים. צויו, כי הסוציאליסטים הלאומיים שורה ארוכה של מפעלים וחברות, והשמרנים התחייבו לבטל הלאמות אלה.

(א.פ. רויטר)

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5712

נבנס

דף 1 מתוך 1
עוֹתֵק 20 מֵתוֹךְ 22 סוּדִי בִּיּוֹתֵר

אל: המשרד, נר: 224, מ: פריס
וח: ר, סג: מ, תא: 110686, וח: 2000

זרע זאן

סודי-ביותר רגיל

אל: ממייד

מאת: השגריר, פריס

מפגישה באליזה עם DEGROSSOUVRE (11/6):

והגרוסובר סיפר שמאז עליה שיראק לשלטון, ניתק דיפצאט אל אמאד

את מעיין עם האליזה, כולל עם והגרוסובר עצמו, והתמקד

בחינוכים אחרי משיניון. ליגלג שהדבר מתאים מאד לאפיו של

דיפצאט השדוי עתה בסכסוך חמור עם אחיו חפאז.

לדעתו, הנשיא אמאד, שהקפיד בעבר על שמירת קשר והשארות דלת

לשובו של דיפצאט לזירה, חדל מלהתייחס לאחיו והוא מתמקד עתה

בטיפוח בנו בתחליף ובכורש אפשרי.

==7910

נפ: שהח, מנכל, ממנכל, ר/מרכו, רס, אמן, ענוג

100 21

מושרד החוץ-מחלקת הקשר
בלמס

נכנס

חוזם: 1477/7

אל: המשרד

מ:- מריט, נר: 171, תא: 110786, זח: 1730, זח: מ, סג: ב

נד: 8

בלמס/מיד

אל: אירופה 1

דע: מזא"ר, בינ"ל 1/ממ"ד

מאת: הציר, מאריס

הנשיא מיטראן במוסקבה - תהליך השלום במזה"ת

1. במסיבת העיתונאים שערך בסיום הביקור (10.7), אמר מיטראן - לפי גרסת לה-מונז - שגילה "מתיחות" מסוימת אצל הסובייטים ופרש זאת ע"י כך שמוסקבה, אמילו שמתמידה בתכניתה בעניין הורעידה הבינ"ל, היא אינה שוללת עוד התערבות בצורה זאת או אחרת, של מועבי"ט. הסביר שבהתאם לכך החברות הקבועות של מועבי"ט תוכלנה באופן מרטי להשתתף ברועזה מכינה שמתפקידה יהיה לכונן הורעידה הבינלאומית. על חידוש יחסי ברה"מ ישראל אמר מיטראן שיישום הדבר בהחלט אינו צפוי למחר, אמילו שגורבצ'וב אינו מוציא זאת מכלל אפשרות (MN) ECARTE PAS CETTE EVENTUALITE

לפי גרסת לה-מונז אמר מיטראן, שצרכת בעד (SOUHAITE) כינוסו של פורום בינלאומי. לרבות בשיתוף החברות הקבועות של מועבי"ט, כדי לדון על השלום באזור זה של העולם. מזכ"ל הממלגה הקומוניסטית - הוסיף מיטראן - הביע, אחרי שהדבר בכך, גישתו החיובית (לוועידה הזאת. הוא מבקש (SOUHAITE)

להקדימה ע"י כינוסה של ועדה מורכבת ע"י חברי מועבי"ט. מיטראן קבע כי זהו חידוש, מכיוון שבפורום הבינ"ל עצמו ישתתפו גם מדינות האזור הנוגעות בדבר.

מושרד החוץ-כחלקת הקשר

2. עוד מן התקשורת שמיטראן וגורבצ'וב זכו בענייני הטרור
(זובר משה'ח הסובייטי אישר זאת וציין שהנושא ייוון
בצנורות משרדי החוץ) וזכויות האדם. שה'ח שברגוזה
קבל ליוזיו רשימה של מאתיים רפיוזניקים מהם 11 מקרים
מיוחדים (לפי גירסה אחת הרשימה כוללת ארבע מאות
שמות).

פלמור==

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,סמנכל,ממו,רס,אמן,מזאר,אירא,
אירב

משרד החוץ-מחלקת הקשר

נכנס **

**

**

**

חוזם: 7/1491

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 178, תא: 110786, זח: 1700, דח: כ, טג: ש

נר: 8

מזר/רגיל

אל: ממ'ד / ערב 2 / אירופה 1 / ורד / יוצא לשה"ח

מאת: לבנון / מאריס

ירון-אש"פ

זרע 3.3

להלן מ- ~~ARAUD~~ מהמרכז לניתוח וחידוש ברצין (11.7)

1. המלך חוסיין שוגה בגישתו כלפי אש"פ וההתנגדות החזיתית כה פתח בימים האחרונים לא X לא תביא לחידוק מעמדו בשטחים.

2. נכון שאש"פ נחלש מאוד וכי בעקבות זה אין משקלו היום כמקודם, אך טרם קם לו תחליף ועל כן אין להתעלם ממנו כליל. התייחסתי לכך בהקשר לידיעות על האפשרות של פגישה בין שה"ח ריימון לערפאת בעת בקורו הקרוב בתוניסיה.

3. במרכז לניתוח וחידוש הגיעו למסקנה שיש אומנם מקום לטפל את הנכבדים בשטחים אך אלה לא X לא יכולים להיות משקל בגד לאש"פ משום שעם הקמתה של התבחלות חדשה אחת, הם יאבדו את אמינותם כלפי שאר האוכלוסיה. גורם נוסף בעוברי המלך חוסיין הוא הצעירים שנולדו אחרי 67, אלה לא X לא מכירים את ירון ומיתחו במרוצת הזמן, עוינות כלפי השילטון ההאשמי, לכן סבורים ברצין שמהלכו של המלך שכל הנראה זוכה לברכת ארה"ב, ישראל, אנגליה ואף סוריה יבוא להתלכדות פנימית בתוך אש"פ ואף אולי חידוק מה במעמד ערפאת.

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ממז,רס,אמן,אירא,אירב,
שטח יט,מתאסשטח יט

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור

** נכנס

**

**

**

חוזם: 7,1492

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 177, תא: 110786, זח: 1700, זח: מ, טג: ש

נד: 8

שמור/מידו

אל: אירונה 1, ממ'ד/ערב 2

מאת: לבנון, מאריס

טוריה-צרפת.

1. סגן נשיא טוריה ושה'ח, חד'אס אמור לפגוש בעת ביקורו בשבוע הבא כאן את רה'מ שיראק (ביום ד' 16 בשעה 1200) ואח עמיתו ריימון.

2. ברציף לא א לא ידוע להם על נושאים מיוחדים שבדעת חד'אס להעלות, אן הערכתם, לאור ההתייחסות שבאה מדמשק, לאמור חד'אס ייעלה נושאים חשובים' במאריס, היא שחד'אס יציג בפני הצרפתים תוכנית טוריה לפתרון בעיות לבנון.

נראה שהטורים שאמו עיזוד מהצהרתו של רה'מ שיראק בנוגע להסכם דמשק אשר בעקבותיה בא גל מחאות של נוצרים-לבנונים כדי לנסות ולעגן בתודעה הצרפתית שבלי טוריה אין א אין פיתרון לבנון. יתכן מאוד וחד'אס יזמין להץ צרפתי על המרוכנים כדי שאלה ירנכו עמותם כלפי הסכם דמשק, בהקשר זה, סימר לי ARANT מהמרכז לניתוח וחיזוי ברציף שהותיקן התאכזב עמוקות מהנייר הלבנוני - נוצרי שהוצג לו והוא התזיר אותו לאטריארן.

3. נושא אחר העשוי להידון בשיחות חד'אס הוא הפרוטוקול הפננטי הביולטרלי לטוריה ולצרפת שתוקמו כג בסוף 1986

משרד החוץ-מחלקת הקשר

במוכן, הפרוטוקול הפנימי טוריה שוק משותף שיפוג
אף הוא בסוף שנה זו.

4. מכל מקום המדיניות הצרפתית כלפי אזורים כפי שהגדירה
ARAND

מונחת ע"י החלטתו של רוח"מ שיראק להביא לשחרור בני
הערובה הצרפתים. לכן במקביל להתקרבות אל איראן צפויה
התקרבות מקבילה לטוריה כשני הגורמים העקריים העשויים
למשש שחרור בני הערובה. לבנון.

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ממד,רט,אמן,אירא,אירב

הקרב של דניאל

דניאל מיטראן אינה מסתפקת בתפקידה הייצוגיים כאשת נשיא צרפת

בעיקר ניקרונאה - השפיעו על ההחלטות המדיניות שלו. האם את

מאת רות מרשאל
Newsweek

מיוחד ל"הארץ" 10.7.86

דניאל מיטראן, אשתו בת ה-61 של נשיא צרפת פרנסיס מיראן, היא ככל הנראה הרעה המיליטנטית ביותר מבחינה פוליטית של ראש מדינה בעולם בול עתה. מיטראן, סקילה ותקיפה במסלולת הסוציאליסטית, מנהלת את פעילותה של קרן למען זכויות האדם. קרן החירות דניאל מיטראן - צרפת, להלן קטעים מראיון איתה.

שאלה: את הישגים במעמד לפניות אישיות למנהלים בעולם בצרפת וזכויות האדם. האם לדעתך זה שימוש לגיטימי במעמדך?

תשובה: את לא עושה תפקיד כפי שאת לובשת שמלה אדום הוא תמיד גבר או אישה הרוצים לדבר על דברים הקרובים ללבם. את לא יכולה לרסן את עצמך ולומר, "עכשיו אני אשת נשיא". אסור לי לעשות את זה. אני חייבת לעשות את זה. אני אישה, אני חיה, אני חורגת, לא הייתי יכולה פשוט לקחת את המסרונות שלי ולהתבונן כיצד צומחת החסה שלי. (אכלו זה נהדר כאשר אדם מנתב לעצמו דרך, אכן, יש לי מצפון המתיב לי מה אני יכולה ומה לא. אני חושבת שאני מנצלת לרעה את מעמדי בצורה כלשהי.

כאשר את עוסקת בבעיות רגילות האם את מודרת תחילה על הנרש עם הנשיא?

כמובן, אני משוחחת על דברים אלה קודם כל עם בעלי. לפעמים יש מרכיבים במצב שאיני מודעת להם. אני מקדשת רשות, לא, אני מנסה לא לעשות צעד מטעה או מכיר. אפילו כאשר אדם רוצה לנער אנשים במקום, הנימוס מחייב קבלת אורחים ואדיבות אינן מונעות ממיישדו למצוא את הומו והמוקם הנכונים לומר "הייתי רוצה ש..."

אומרים עליך שאת שמאלית בצורה מיליטנטית יותר מבעלך, ואומרים שישנן שתי החוקים בנרש של אמריקה הלטינית -

הרשת שדעותיך השפיעו על אלה של

אני תוהה איך הייתי צריכה להיות כדי להיות מיליטנטית יותר מבעלך כל חייו של פרנסואה הקרש לאמנותיה ממסר לחירות. למקדטת נגד ריכוזי איני צריכה להשפיע עליי. פוליטיקה היתה חלק השני של חיינו יחד. אנשים אינם חיים יחד במשך כמעט 42 שנה בלי להשפיע זה על זה.

נראה שאת מתמקדת יותר בנושאי זכויות אדם בעולם השני ליישי מאשר בקשיים פנימיים בצרפת. כגון עוני וסמים. האם זה בחרה מכוונת?

אי אפשר להיות מעורבת בכל, זה לא נאמת נכון שאני עוסקת בשיאלות פנימיות צרפתיות. לחירות פנים רבות: יש גם חירות שנוגעת בעם הצרפתי - החירות לגלות יוטה. הקמתי את ההתאחדות "מס"ה משותפת" כדי לעזור לאנשים, בעיקר צעירים, שמצאו עצמם מנות קים ומבודדים. לאחר מכן נקטה הממשלה (הסוציאליסטית, הממשלה הקודמת) אמצעים כמו (מתן) סיוע להקמת עסקים חדשים ולצעירים מובטלים. ואט אט הגומחה שניסנו למלא אכן הלכה וקטנה מכיוון שהממשלה עשתה את עבודתה הטובה.

אומרים שאת זמנת שגרירים וזים למשרד כדי לדבר על זכויות אדם. בעת כששמעלתו הימנית

של ראש הממשלה זאק שיראק היא בשלטון. האם את עדיין חשה עצמך חששית לנקוט יוזמה כזאת?

איש רבים וזים הבאים לצרפת מנקשים להיפגש, אתה מאו והכי חיות לפרלמנט בקרס נפגשות עם הרבה הרבה מאור אנשים. הקרן שלך קמה בדיוק כאשר המפלגה הסוציאליסטית איבדה את הרוב שלה בפרלמנט. במרס, האם צירוף המקרים הזה הוא מקרי?

הקרן נמצאת בשלבי התפתחות מאז 1982. תחילה הקמתי כמה ארגונים שטיפלו בשאלות של חירות, זכויות אדם וסיוע לפרור

קטים של פיתוח בעולם השלישי. עברנו במשותף עם התאחדויות וקבוצות אחרות. יום אחד אמרתי לעצמתי "לא אהיה אשתו של נשיא כל חייו. אני רוצה שהפעילות שכבר בוצעו על ידי כל אותם ארגונים יתמירו וימשכו". הסכמות ושל ילדי הצעירים בארגונים באו לצרפת ואמרו לי "תראה, אנחנו מודקנות, אנחנו עדיין מחפשות את הילדים האלה שנלקחו ואולי אומצו. אם לא נמצא אותם, נמות בידיעה שהם משפחה שלנו הגיעה לסופה. בידיעה שיש לנו נכדים אישים שאף פעם לא יידעו מי הם ושאלף פעם לא יידעו שיש להם סבתות. חיינו רוצות להשאיר נכס של חומר גנטי, כך שאם יום אחד יגלה ילד שהוא

מאומץ הוא יוכל לאתר מגין באי מיר הצטרפתי אליה. בתחילה מצאתי לזה מחשב. ואחר כך את הצורך הדרוש להפעיל מעין בנק כזה, כך שותלולים האלה יוכלו לאתר את מקורותיהם.

את נראית, כמי שאינה חשה בטח במחשבותיה החברתיות שוררת בתל תוכה עם בחירת בעלך לנשיאות לפני חמש שנים. אומרים שאת משכורתך הרשמית את מוציאה על סיוע ולא על שמלות. איך את רואה את תפקידה המסורתי של הגברת הראשונה כדוגמא ומופת של אופנה צרפתי?

אף פעם לא הרגשתי שלא בנות, מכיוון שאף פעם לא ניסיתי להחליק לתוך מצב נתון. הייתי מצב מסוים ורציתי לדעת כיצד אוכל להפיק ממנו תועלת, ולא להיפר. תחילה נפגשתי עם אופיס נאם. הם איפשרו לי ללמוד להכיר את מקצועם. להעריך את שאיפת השלמות שלהם ואת כשרונם, ואחר כך מרחתי את עצמי בידיהם. היו לי ררישות מסוימות, זה נכון, אך נתתי בהם את אמוני. אני אכן מקבלת תקציב קטן, אך בדיוק משתמשת בו. קיים מעין הסכם בין האופנים ובניי. הם מעצבים כעבורי שמלות, אני יכולה ללבוש אותן רק פעם או פעמיים ואז אני מחזירה אותן. כך שאני משתמשת בתקציב הזה לדבר רים אחרים.

קולות הקרב של המסד הקטן

לשרטט את קווי הצעת החוק החדשה שלו. החבר שביין כל שאר התמורות במעמד הפיקוח, המיומן והחופש המקצועי, טמן הממשל את הפתע ההפתיעות: העברתה של הרשת הממלכתית הראשונה, סה אף הוותיקה ביותר והנצפית ביותר בצרפת, לידיים פרטיות.

הרעיון של "שחרור" הטלוויזיה באמצעות העברתה לידיים פרטיות ניסר אמנם באוויר משך תקופה ארוכה. אבל ההנחה היתה שיהיה זה פתרון לכעיותה המאורמסיומית של הרשת האזרחית, הנחשבת זה שנים לכן החולה במשפחה הטלוויזיונית הצרפתית. מבחינה פוליטית מימית, מנקודתראות של הממשל החדש, יש בהעברתה של הרשת הממלכתית לידיים פרטיות כמה וכמה מעלות: כחצי תרסר משרקים וכתריס שרנים מן השורה הראשון נה של הרשת נחשבים. בצדק ואן שלא בצדק, גיס חמישי של השמאל: משיבוא בעליהבית החדש, מאמינים עתה בצמרת. יעשה הוא את המלאכה הבלתיסימפטית של נטרולם. מבחינה מסחרית גרידא, מציגה היוזמה שאלות חסרות תקי דים מסוג: מה שווי השוק של רשת טלוויזיה על מקצוענית צורה, יוקרתה וארכיוניה כיצד לאמוד את ערכה של העסקה?

על פי הצעת החוק התלויה ועומדת, יחולקו המניות בין המפי עיל הישר של הרשת (50 אחוזים) ובין אלה מכין העובדים שיחפצו לקנות מניות, והשאר - כ-40 אחוז - יימכרו לקהל הרחב. הממשל מציג את הרעיון ככחית "העברת המרקע אל כיסו הפרטי של הצופה". האמיתות מאחורי האמירות הציבוריות מסובכות, כמובן, הרבה יותר וכל השחקנים בורה - הפוליטי, הכלכלית והתקשורתית - מגביהים בשכונות האחרונים את הטונים ונערכים לשלכיו המכריעים של המאבק.

ההצעה למכור את הטלוויזיה הצרפתית עלולה להתגלות כמאבק המר ביותר בתולדות הממשל החדש

חשור מהרבה בחינות, הכריזה או הממשלה הסוציאליסטית של מיטראן פאביוס על "ניפוז היסטורי של המנופול".

סוף להפקרות

במהלך שלושת החודשים שקדמו לקליפיות (במס) - ובתמרוני אמוק הפקטיים וטכנולוגיים שעל גבול הניחוח - הוקמו בחטף שתי רשתות טלוויזיה פרטיות: רשת "לצעירים" המשרתת באורח בלעדי מוסיקה, ו"לה סנק" ("החמישית"), הנראית ער היום כתבשיל של מרשמים מסחריים מדרגה שנייה ושלישית.

לפני כשלושה חודשים התייצבו בפתי השליטים החדשים: ממשלת הימיןמרכו, זו הכהירה כבר בימיה הראשונים שכונתה לשים קץ למה שכונתה "ההפקרות באוויר". ראש הממשלה זאק שיראק איים כבר לפני הבחירות לבטל את זכויו השיוור של תרשתות החדשות שהוענק, לרבריו, על רקע מניפולציות פוליטיות. אך לאחר הבחירות מיתן שיראק את הטון. ביטול זכויות השיוור, מכל מקום, איננו פיוט כלל מבחינה משפטית מסחרית גרידא.

השר החדש לענייני תרבות ות קשורת פרנסואה ליאטאר הודיע על הכנת רפורמתעל ליברלית, שתנתק אחת ולתמיד את כלי התקשורת האלקטרוניים מן הטכור של מרכזי הכוח הפוליטיים. משך כחודשים עיברו בהדרגה הרשתות הצעת הרפורמה. השמועות התרוצצו בקצב פרוץ. משעלה לבסוף ליאטאר על דוכן האסיפה הלאומית כדי

פרצו באחת החוצה לאחר ה"מרחץ" של 1981, שבו עלה לשלטון השמאל של מיטראן. מאז ועד היום לא פסק מחול הרפורמות, הרתי רפורמות והדרפורמות. שקט של ממש לא השתרר למעשה מעולם במסדרונות השיוור, מצד אחד גללה המערכת ותפחתה שלוש רשתות טלוויזיה ממלכתיות (שתיים כללארציות ושלישית אזורית) ורשת רדיו ממלכתית ענקית, עם עשרות תחנות מקומיות, רשת תותביניים "מתמחות" ומעקר, שר דורים מסועף אל מעבר לים: מצד שני, קמו ונפלו מנגנוניסוכן למיר ניהם מתכונות שונות של "ועד מנהל", שנועדו להציב מחיצה מוסכמת וממוסדת בין מרכזי הכוח הפוליטיים לבין המערכות והאולי פנים. מצד שלישי, הרפורמות של השנתיים-שלוש האחרונות החלו לני גוס במנופול של האומה (כולומר של הממשל) על גלי האתר.

תחילה "שחרור" גלי הרדיו תוך שנתיים קמו בצרפת לא פחות מ-2000 תחנות שידור מקומיות, כון כאלה הנהנות משיעורי האונה בסדרגורל של מיליונים. אחר כך החלה לשדר תחנת טלוויזיה פרטית מסחרית ראשונה, למנויים בלבד, שזכתה להצלחה איכותית ומסחרית. עד כאן דומה היה שהתמורות מייצגות צערי מידמה בריאים. לפני קצת פחות משנה, משחללו לצלצל באוויר פעמוני הבחירות המתקרבות לפרלמנט, הסתיים עידן הרפורמות השלוותייחסית: החל מן הסתיו שעבר, נהפכה ההתמודדות על רמותה של התקשורת הלאומית לזירה פרועה בהחלט: במכצעבוק, לזירה פרועה בהחלט: במכצעבוק,

מאת יואב טוקר

הארץ 10.7.86

פרק חדש הולך וגורם בשכונות אלה ברברי הימים של מערכות היח סים שלטון-שידור. סדרת המערך כונים הכלת-גמורים של ממשלות מול מרקעים, ריכוזיות פוליטית מול מקרופנים, מתעכבת עתה לחגוג תקדים בעייתי בהחלט, ודווקא על ארמה צרפתית. על הפרק עומה, כמעט הראשונה, תמרון המיועד להעביר רשת טלוויזיה ממלכתית "רשת אקס" הוותיקה והיוקרתית ביותר, לידיים פרטיות.

העובדה שבנות העימותים-יחיד דושים הללו ממוקמת דווקא בורה הצרפתית מעוררת מחשבות. הנה לפנינו דמוקרטיה מערבית גדולה, שלא שימשה בהקשר זה מעולם דגם-מופת קיצוני, לא לכאן ולא לכאן: מסס, השיוור, הצרפתי, לא התכלט מעולם באוטונומיות לרר גמא: מאידך גיסא, לא היתה זו מעולם - גם ברצועה הפחותה - מפוארים (הרבים) - מערכת שידור נדרסת, "רשמית עד הסוף". כשי לשים שנה רצופות של שלטון ימין-מרכז ריכוזי איכלסו את בתי השיוור במידה ניכרת של וזעזועים שקטים ושקטים-פחות. כל תסכוליה ותסככיה המורחקים של המערכת

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1175

0101

בלמים

אל: המשרד, נר: 59, מ: פריס
דח: ר, סג: ב, תא: 030786, זח: 1700

בלמים/רגיל

אל: ממיד/ערב 2, אירופה 1

מאת: לבנון, פאריס

ירדן

3 יוני 1986

להלן נקודות עיקריות מראיון הנסיך חסן ללה-פגארד (2.7)

1. הדאגה העיקרית היא התיישרותה האסטרטגית של ישראל עם ארה"ב, אם המוססים האמריקנים אשר הפציצו בלוב היו ממריאים מישראל במקום אנגליה, ההתיישדות האסטרטגית הייתה מקבל מימד בזה שהשתלבותה של ישראל במזה"ת הייתה נהפכת לבלתי מקובלת.

2. מדאיג אותנו הסכם הסחר החופשי וכן ההסכמים לייצור מתואם של ציוד צבאי בעל איכות טכנולוגית גבוהה, המאמצים להפוך את

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ישראל למעין
חברה שותפה בשוק המשותף, מוסיפים לדאגה זו, כל אלה מרחיקים
ישראל מהאיחוד לכיוון המערב.

3. חסן סבור שהן ביחס למלחמת המפרץ והן לסיכסוך הערבי-ישראלי
ניצנים כיום בפני שעת אמת כי האיום מופנה ישירות לזהות
הקולקטיבית של הערבים. חסן חושש מהתהוות פסיפס אתני ודתי בלבנון שיהפוך
את הישראליים לראשון בן שווים של המיעוטים באיחוד. הבלקניזציה של
לבנון תפגום בזהות הערבית וסוריה מודעת לכך.

4. ביחס לתוכנית מרשל למהיית ציין חסן שהרעיון המקורי אינו
של רוהים פרט אלא ירדן היא שהעלתה אותו בשנות ה-20.
מור לראות שישראל היא שמתיחסת לגורם הכלכלי באיחוד בשעה
שמעולם לא ניסתה להשתלב בו. עד כאן.

הראיון המלא ישלח בדיפ.

לבנון.

תפ: שהח, רהט, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רם, אמן, אירא,
אירב, מעת, הסורה

ש.מ.ר.

דניאל סנאדג'ה

אל: מחלקת אוקיאנייה
מאת: השגרירות, פאריס

חנדון: קלדוניה החדשה

להלן משיחה עם Daniël Snadja (26.6) על המצב בקלדוניה החדשה.

לאחר ביקורו של ברנרד פונס, אשר הצרפתי תאחראי על המושבות ואיש מפלגת R.P.R., הרושם המתקבל בקרב הקנאקים הוא שלא יהיה שוט שינוי מהותי בין התכנית המוצעת ע"י ממשלת שיראק החדשה לבין תכניתו של פיזאני, לאמור עצמאות תוך שותפות. לדברי סמדג'ה, פונס התבטא בפני הסנטור Lafleur שאף הוא טח- R.P.R. בעת הביקור שערך לאחרונה באי, שהשוני המהותי יתבטא בטרמינולוגיה אך לא במעשים. ולמעשה, מספר סמדג'ה, החיים במחוזות השונים מתנהלים כסדרם. בשלושת המחוזות שבידי העצמאיים, הוקמו לאחרונה חברות משותפות לקנאקים והטינחל המקומי במגמה ליצור מעין כלכלה קנאקית שתוכל טחר, לשאת בנטל הדרך הפוליטית שיבחרו. מגמה זו עולה למעשה בקנה אחד עם תכניתו של פיזאני, ובעצם העובדה שעד כה לא חלו שינויים מהותיים בסטטוס של תאי, הקנאקים שואבים עדוד רב. הלך הרוח בקרב הקנאקים באי הוא של צרפת אין למעשה ברירה, חוץ מאשר יישום העצמאות תוך שותפות. בטלים אחרות, האלטרנטיבה הקיימת לתכנית זו היא עצמאות מוחלטת של קלדוניה וניתוק מצרפת. לדעת אנשי המקום, פאריס תעדיף את חרע במיעוטו, ולכן גם הממשל החדש ישאף ללכת לקראת מתן אוטונומיה לאי, תוך חישארותו קשור לצרפת. בין כה וכה יזכו הקנאקים במידה רבה על עצמאות, וזה מה שהם מחפשים.

סמדג'ה שאלני על עצמו ועל התכניות למנותו קונסול כבוד. אמרתי לו שאין אלמנטים חדשים, וכי הנושא כולו בלימוד. הוטפתי מדברים כאלה לוקחים, בדרך כלל, הרבה זמן.

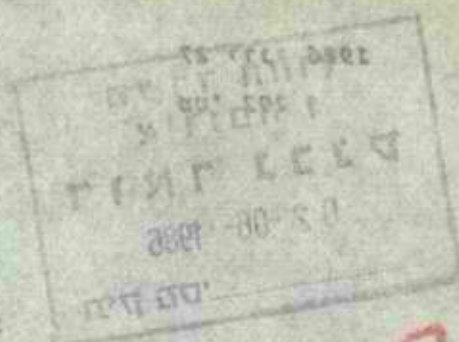
בברכה
י. לבנון

העתק: השגריר/הציר
אירופה 1

3 2 1 0

ЖЕ: АНДРА ЖЕЧАСЛО
ОНА: ПАЛЕСКА, ОХРО

NAME:

[illegible]

Свои услуги не оказывайте, для наших клиентов не работаем. Мы работаем только с клиентами, которые платят за наши услуги. Мы работаем только с клиентами, которые платят за наши услуги. Мы работаем только с клиентами, которые платят за наши услуги.

RECEIVED BY THE DIRECTOR, FBI, WASHINGTON, D.C. 20535
JAN 10 1964

[illegible][illegible]

OUTER WINDS OF THE GREAT SOUTHERN OCEAN. THE WINDS OF THE
NORTH OCEAN, THE GREAT SOUTHERN OCEAN, THE GREAT SOUTHERN OCEAN, THE GREAT SOUTHERN OCEAN,
THE GREAT SOUTHERN OCEAN.

000001: 0000000000000000
 000002: 0000000000000000

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

אל: המשרד, נר: 368, מ: פריס
 דח: ר, נ: ט, תא: 200666, וח: 1330

לוי ז.מ

שמו/דגיר

אל: ממדי/ערב, 2, ממדי/ערב, 3

מאת: לבנון, פריס

סודיה - עיראק

עפ"י הדיווחים אשר הגיעו לרציף מנציגותיו בדמשק ובגדאד,
 מתאשר שהיתה זו סודיה אשר נסוגה מהפגישה המתוכננת בין שני
 שרי החוץ.

איראן פעלה מהר ובהחלטיות ע"י חידוש אספקת הנפט לסודיה
 ודחיית תביעתה להחזיר החוב הסודי. בימים אלה שיגרה איראן שלוח
 נוסף לדמשק ובאמתחתו הנחיות לסכם פעולות משותפות בתחום
 התרבות כל זה כדי להראות הרצינות שמיחסת איראן להעמקת קשריה
 עם דמשק. עפ"י אותם הדיווחים במקביל לנכונות החיובית האיראנית
 לסייע לסודיה היא נתנה לה להבין שסודיה לא תרבה נחת בלבנון
 אם אכן תממש ההתקרבות לעיראק.

תפ: שהח, דהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ד/מרכז, דס, אמן, ממד, ענוג,
 אירא, אירב, קידר, מותים

שמור

נכנס **

**

**

**

חוזם: 6,1529

מל: המשרד

מ-: פריס, נר: 298, תא: 170686, חז: 1445, ח: ד, ס: ג

נר: @

שמור/רגיל

מל: אירופה 1, ממ"ד/איטוף

מאת: לבנון, פריס

צרפת-איראן

להלן מ- BOCHET יועצו המז"תי של שה"ח (16/6):

אחרי גירוש של רג'אוי מהמוג'אהדין לעיראק, שיגרה טהראן ממונה חדש לנציגותה בפריס עם כתבי האמנה שיוגשו לנשיא. הערכת הרצוף היא שטהראן רוצה להמגין בכך רצון טוב. לזכרי בושה, בקרוב יוצא לטהראן ממונה צרפתי באותה צורה כלומר עם הגשת כתבי האמנה כדי להראות רצון בקידום הנידומול בין שתי המדינות. חזר על כוונות צרפת למתוח מיד בקשרי מסחר, כלכלה ותרבות עם איראן אך לא קשרים צבאיים.

לבנון==

תב: שהח, מנכל, המנכל, עכורג, אירא, קידור, מזתים, ר/מרכז, ממד, רס, אמך

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5845

נכנס

שמו

אל: המשרד, נר: 231, מ: פרים
דת: ר, סג: ש, חא: 120686, רח: 1520

306.3

דגיל/שמו

אל: אירופה 1

מאת: השגריר, פרים

מפגישה ברציף עם בונפוס, שהועלה לסגן מזכ"ל (11/6):
1. ביקור חוסיין- במוקד שיחות חוסיין- נסיונותיו להביא לידי פיוס בין בין עיראק לסוריה. בונפוס טוען שלא התרשמו שאכן יש הצדקה לאופטימיותו. חוסיין מתבסס על חילוקי הדעות והריב בין סוריה לאיראן ביחס לבנון והלחץ הסעודי.
עם זאת, מטריכים הצרפתים שאין לאסד אינטרס ממשי להתפייסות אמיתית עם עיראק והוא יהיה נכון להמשיך, ואף להדק, קשריו עם איראן במידה והאיראנים יציעו לו מחיר גדול יותר מהסעודים.
זאת, על אף הסלידה של אסד מכל מעודבות ירה, כולל האיראנית, לבנון. הרושם של הצרפתים שחוסיין נושא דגל ההתפייסות מבלי שהוא מאמין בה זמנות שהתפייסות זו יכולה להיות סכנה למשטרו בטוח הארוך, כי הוא יקוק לתחליף ליוזמת חוסיין-ערפאת שנבשלה מכל מקום, חוסיין הבהיר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שלגבי דידו יוזמה זו מתה. לחצתי לקבל תשובה ברורה לגבי עסקת המידאויים ותשובת בונפוס היתה וזהה לזו שניתנה לי ע"י דהגרזסובר, קרי- צרפת בבריטניה וגרמניה מוכנות מאז ומתמיד למכור נשק אך העסקה עם ירדן, שמדברים עליה כבר למעלה משנתיים, לא יצאה לפועל בשל אי-יכולת ירדן לממנה. חוסיין העלה הנושא והובהר לו שוב שלפני שיתחל במו"מ מעשי עליו לתת תשובה לגבי שאלת מימון. לפני שעה אין לה כל פתרון. בונפוס הוסיף לגדעתייעדיפו הסעודים את הייסורינדוי במידה וחוסיין יצליח לרתום אותם לשאלת המימון. מבחינה זו, בריטניה צרפת וגרמניה נמצאות בתחרות פתוחה.

2. ביקור טארק עויי- בונפוס הדגיש שאין חדש בביקור. טארק

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ענין מגיע לסתים חבופות לצרפת והפעם שוותה לביקור שקסיות יתר כדי להדגיש שלא חלו שינויים בעמדת צרפת כלפי עיראק בשל מגמתה להביא לנורמליזציה עם איראן.

עיראק נאלצת לרכוש במזירות אדירות של תחמושת ונשק קונבנציונאלי כדי לעמוד בדרישות המלחמה עם איראן. בונפוס התרשם שהעיראקים פחות יהירים ובטוחים בעצמם מבעבר, עד כדי הודאה שהיוזמה למלחמה נשמטה מידיהם. עם זאת, הם התאמצו להוכיח שמצבה הכלכלי אינו רע ושייצוא הנפט יימשך כאשר יתווסף להם בקרוב צינור הנפט דרך סעודיה. שוב ביקשו לקבל הקלות בקשר לתשלום החובות. ימשיכו לשלם במזומן עבור הנשק שיקבלו מצרפת.

יוזמות במוהתי - בונפוס הדגיש שעל דעת שהי ריימונד, המבטא עמדת הנשיא מיטראן ושיראק, אין מקום ליוזמות חדשות, צרפתיות או אירופיות, במוהתי. לדעת צרפת אין סיכוי לשום יוזמה בלי שתוף ירון והפלסטינים. מאחר וקיים קרע מוחלט - כאמור בסעיף 1 - בין ערפאת לחוסיין, אין מקום לפעילות אירופית או צרפתית.

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, דם, אמן, אירא, אירב

טורי

נכנס **

**

**

**

חוזם: 6/1078

אל: המשרד

מ-: מריס, כר: 225, תא: 110686, חז: 2000, ד: סג: ט

כד: 3

3
7
3

טורי/וחוף

אל: אירופה 1, ממ"ד/ערב 3

מאת: לבנון, מריס

עיראק-ישראל

עתונאי מקומי, מוכר לנו היטב והמסויע בדיכור בעיקר באמריקה, נגש לאחרונה במספר יועצים צבאיים צרפתיים אשר שבו משהיה קצרה בעיראק כדי ללמוד על מהלך הקרבות נגד איראן. היועצים נגשו בצאצא חוסיין ולדבריהם שמעו ממנו ניתוח על גישתו החדשה למזה"ת לאור הסטגנציה במלחמה באיראן.

היועצים ציטטו את חוסיין לאמור שהוא החליט להבטיח את ההמצאות על ריכוזים אזרחיים באיראן וכי הוא נחוש בדעתו להביא להפסקת המלחמה בכל מחיר ולהפנות כל המשאבים שלו נגד האויב האמיתי של הערבים ישראל.

ברוח זו יש לראות נכונותו להתפייס עם סוריה כי המסקנה אליה הגיע חוסיין היא שהמלחמה באיראנים הינה ללא תכלית, האיראנים בסופו של דבר שכנים ואף אחים והאויב היחיד הוא ישראל. היועצים התרשמו מההחלטיות בה דיבר חוסיין ממנה הם הבינו שאם היבוסטית תסתים מחר המלחמה באיראן, עלול חוסיין לפתוח במהלך עויין נגד ישראל ולעמוד בראש המחנה הנלחם בישראל.
לבנון==

ת: שהח, רחמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמך, ממד, ענוג, אירא

ש מ ר

ג' סיוון תשמ"ו
11 יוני 1986

Handwritten notes:
לואה אלן
ס' ב' 5
(3)

Handwritten in blue ink:
זיה צמח

אל: אירופה 1

החלטות ישיבת הבוקר 10/6/86.

1. לאור הידיעות המתפרסמות בדבר נכונות צרפתית למכור 75 מטוסי מיראג' 2000 לירדן ובהסתמך על הפרטים בנר/76, ביקש השגריר לעקוב מקרוב אחר סוגייה זו, כדי לראות אם אכן תבוצע עסקה זו. השגריר הביע הערכה כי הבעיה האמיתית היא בעיית מימון ולא נראה שסעודיה (היחידה המסוגלת לממן עסקה זו) תיבחר דווקא במיראג' 2000.
2. נוכח הקשיים המתעוררים בנוגע למזכירות, נתבקש קצין המנהלה לזמן פגישה מיוחדת עם הצוות כדי לדון בדרכים לפתור את הבעיה הזו ולחסל הקשיים המתעוררים מידי פעם.
3. השר לענייני זכויות האדם התראיין הבוקר בנוגע לפרשת ולדהיים. השגריר ציין שהשר היה טוב מאוד וביקש לדווח ארצה על הראיון הנ"ל.

Handwritten signature: ב. ב. ש. ה.
יצחק לבנון.

~~ליווית אלוף
עם בני
ב~~

בני צבא

בברכה
שגרירות ישראל בפריס

*Avec les compliments de
L'AMBASSADE D'ISRAEL
à Paris*

10/10/10

10/10/10

Trois pages télé

En page 24 Yves Lecoq
a adopté le
veau de Bougrain-Dubourg

En page 25 Guy Marchand :
« Pivrot me rend intelligent »
(Sa semaine télé
recueillie par Karine SIGNORET)

En page 26 Les programmes
complets

EXCLUSIF

S.E. Ovadia Soffer, l'ambassadeur d'Israël, lance un appel
solennel pour mettre fin au terrorisme et à la guerre au Proche-Orient

« Etablir la non-violence entre Israël et les Arabes »

● En page 2, l'interview recueillie par Robert SOULE

France-Soir

N° 13.008

DH ■

Allemagne 1,60 DM ● Angleterre 45 pence ● Belgique 25 F belges
● Canada 1,20 \$ ● Espagne 120 pesetas ● Etats-Unis 1,25 \$
● Italie 1.200 lires ● Luxembourg 25 F lux. ● Pays-Bas 2 florins
● Suisse 1,30 FS ● Maroc 4,50 dirhams ● Tunisie 400 mil.
● Côte-d'Ivoire 300 F CFA ● Sénégal 320 F CFA ● Grèce 100 dr.
● Antilles-Réunion 6,90 F ● Cameroun 320 F CFA. ISSN 0182-5860

Lundi 9 juin 1986
(Sainte Diane)

4,50 F

100, rue Réaumur, 75002 Paris - Tél. : 45.08.28.00
(Petites annonces - Tél. : 42.33.44.31)

TRIO

Aujourd'hui

**Six pages
de petites
annonces**

Pages 17 à 22

54 % des Autrichiens l'ont porté
à la présidence de la République

Waldheim élu malgré son passé

Sports : notre cahier spécial rose

Lendl a gagné contre le chouchou de Roland-Garros

EXCLUSIF

S.E. Ovadia Soffer, l'ambassadeur d'Israël en France, lance un appel solennel pour mettre fin au terrorisme et à la guerre au Proche-Orient

« France-Soir » verse aujourd'hui une pièce du plus haut intérêt au dossier du Moyen-Orient. Dans une déclaration exclusive à notre journal, l'ambassadeur d'Israël en France, S.E. Ovadia Soffer, lance, « en tant que fils de la région » (il est né à Bagdad), un appel au gel des opérations militaires et de la violence.

Cet appel s'adresse aux gouvernements arabes « qui sont en mesure de contrôler les organisations terroristes » et aussi à la communauté européenne que l'Ambassadeur souhaite voir prendre la res-

pensabilité de négociations entre Israël et ses voisins.

Parallèlement, S.E. Ovadia Soffer propose une coopération économique de grande ampleur entre Israël et ses voisins en suggérant que les nations arabes puissent profiter — une fois la paix rétablie — du formidable capital technologique de son pays. Israël dispose, on le sait, de moyens exceptionnels dans le domaine de la science et de la recherche. L'Institut Weizmann, où notre président Jacques Hirsant a été reçu la semaine dernière, est un exemple particulièrement spectaculaire de la créa-

tivité et de l'intelligence des chercheurs israéliens. Mais il existe d'autres unités de pointe dans ce pays si riche de courage et de talent.

La personnalité même de S.E. Ovadia Soffer donne à son double appel un relief particulier. Formulée par un diplomate de très haut niveau, directement impliqué dans la politique étrangère de son pays, sa proposition exprime de toute évidence la position officielle d'Israël.

Ovadia Soffer, docteur en politique internationale, auteur d'une thèse sur le rôle des Nations

Unies au Moyen-Orient, a participé à d'innombrables conférences internationales comme porte-parole de son pays.

D'autre part, l'ambassadeur d'Israël à Paris a connu personnellement les effets du drame qui déchire le Proche-Orient. Tout jeune bachelier, il a dû quitter à quinze ans, en 1950, l'Irak, où sa famille était installée depuis des temps immémoriaux, parce que la police politique l'avait surpris en train d'étudier l'hébreu. Cela suffisait à faire d'un enfant studieux un criminel « ennemi de l'Etat ».

Avec son frère, âgé de onze ans, il traversa, au prix de mille périls, le désert et les marais (où irakiens et iraniens s'affrontent actuellement) pour parvenir en Terre promise au terme d'un calvaire qui dura trois semaines. Libre et miraculeusement sauf. Les représailles d'ailleurs devaient par la suite frapper sa famille.

Voilà l'homme qui, aujourd'hui, prend l'initiative de la réconciliation. Pour la cause qu'il défend et pour la volonté qui l'habite, cet homme mérite d'être entendu.

Robert SOULÉ

« Etablir la non-violence entre Israël et les Arabes »

Voici le texte de la déclaration faite à « France-Soir » par S.E. Ovadia Soffer.

« J'aimerais formuler une proposition concrète, immédiatement réalisable et praticable dans les conditions actuelles du Moyen-Orient.

En tant que fils de la région, je lance un appel à tous les gouvernements arabes pour que soit institué, avec effet immédiat, un gel des opérations militaires et de la violence. Cela sera possible étant donné que ces gouvernements sont en mesure de contrôler les organisations terroristes et de contribuer ainsi à la sécurité régionale et internationale.

Dans un climat de non-violence, tout est possible. Dans une situation de guerre subversive, de terrorisme aveugle, toutes possibilités de

dialogue et de progrès vers la paix sont bloquées.

Une telle attitude des gouvernements arabes serait approuvée par la communauté internationale qui est engagée dans un processus progressif et irréversible de la mise hors la loi du terrorisme international.

Il me semble que la Communauté Européenne devrait être en mesure de prendre, sous ses auspices, l'investiture d'un tel gel pour promouvoir des négociations entre Israël et ses voisins.

Toutes les voies doivent être explorées pour parvenir à l'arrêt des effusions de sang.

Toutes les initiatives doivent être tentées pour instituer un climat propice aux négociations et susceptible de conduire à la paix entre Israël et les états voisins.

La voie est aujourd'hui ouverte aux États modérés et aux chefs d'État responsables pour réaliser le vœu universel de paix au Moyen-Orient.

Cela dit, je voudrais lancer un autre appel qui va dans le sens du « Plan Marshall » (1) suggéré par mon Premier ministre, Shimon Peres. Vous savez que pèse actuellement sur le monde arabe une cruelle pénurie d'argent, due à la baisse du prix du pétrole. Cette pénurie ne freine pas seulement l'évolution de la région. Elle a des répercussions sur l'ensemble du Tiers-Monde qui souffre de famine et de maladie.

Je voudrais faire savoir aux pays arabes que s'ils acceptent notre proposition de paix, il y a une possibilité — et nous avons

- Il propose aussi une coopération économique de tous les Etats voisins
- Les négociations peuvent s'engager « sous les auspices de la Communauté européenne »

la compétence de le faire — de marcher la main dans la main pour assurer la prospérité économique de la région.

Le Moyen-Orient souffre aussi du manque d'eau. Nous pouvons, en luttant contre cette pénurie, améliorer la production alimentaire. Nous autres, Israéliens, sommes experts en la matière. A partir de rien, nous avons créé une agriculture, aujourd'hui dirigée par ordinateur. Nous avons sorti du désert des légumes et des fruits merveilleux. Nous pouvons mettre à la disposition de nos voisins arabes, s'ils choisissent la paix, notre capital de savants, de chercheurs, de médecins. Nous porterons ainsi assistance à cette région vouée trop longtemps à la haine et au malheur.

Il faut mettre un terme aux déchirements. Il faut surtout

simplifier des problèmes qui ont été compliqués par des interventions ou des arrière-pensées politiques.

Parlons par exemple du problème palestinien. Si les gouvernements arabes souhaitent une solution sincère, on pourrait la trouver autour d'une table de négociations. Pourquoi n'y est-on pas parvenu ? Sûrement pas parce que la paix est impossible. Sûrement pas non plus parce qu'Israël se refuse à toute initiative. Les propositions que nous avons faites ont été systématiquement rejetées parce que trop de responsables arabes ne voulaient pas le règlement du problème.

C'est pour ces dirigeants un moyen commode de faire croire à une unité arabe qui n'existe pas. Si aujourd'hui M. Assad (2) est notre ennemi le plus fa-

rouche, c'est que, représentant d'une minorité, les Alaouites (3), il s'acharne, pour assurer son influence, à maintenir l'hostilité contre Israël. Que les peuples arabes, las d'une guerre terrible, prennent conscience de la situation et nous pourrions, la paix revenue, assurer le développement d'une partie du monde qui est, notamment, en mesure de devenir — avec nos traditions, nos sites, nos vestiges, notre histoire commune — la première région touristique du monde.

Un autre aspect du problème doit retenir notre attention vigilante. Nous sommes, les uns et les autres, des peuples exploités par les rivalités et les ambitions des super-puissances. Une paix israélo-arabe peut libérer nos peuples de cette compétition internationale. Mais au-delà de la solution apportée à notre propre conflit, elle peut servir de modèle d'indépendance à d'autres pays du Tiers-Monde.

Je terminerai en insistant sur le fait que le monde d'aujourd'hui, et l'Occident plus particulièrement reconnaissent en Israël non seulement un allié au plan de la sécurité, mais aussi un partenaire pour la construction de l'avenir. Le monde a pris conscience de la monstruosité et aussi de la futilité historique du terrorisme, tragique jouet aux mains des dirigeants arabes. Le monde est décidé à combattre ce terrorisme. La proposition que j'adresse aujourd'hui par l'intermédiaire de votre journal — gel des hostilités et coopération économique — peut redonner

Dans son bureau de l'ambassade d'Israël à Paris, S.E. Ovadia Soffer (à dr.) donne à Robert Soulé, en exclusivité pour « France-Soir », le texte de son appel au gel des hostilités.

CLARENCE

Pendant 3 jours

SOLDES

Chaussures
Hommes - Dames

104, Champs-Élysées, Paris

Verlaine

CHAUSSEUR - MAROQUINIER

44, Champs-Élysées

soldes

(1) Du nom de son initiateur le général US George Marshall, le « Plan Marshall » était un plan d'aide économique des États-Unis à l'Europe ravagée par la Seconde Guerre Mondiale (1939-1945).

(2) Hafez Assad, président de la République syrienne.

(3) Les Alaouites sont une communauté religieuse apparentée aux Musulmans chiïtes.

376

תאריך : 07.06.86
משרד החוץ-מחלקת הקשר

טויד

נכנס **

**

**

**

חוזם: 6,376

אל: המשרד

מ: מריט, נר: 115, תא: 060686, זח: 1630, דח: ר, טג: ט

נד: 8

3 ים נ.א

טויד/רגיל

אל ממד/ערב 2, מח לבנון

מאת לבנון מריט

מוטוטלי, יועץ דיפלומטי באלוזה מסר לי שהמלך חוסיין

אמר לנשיא מיטראן, בפגישתם האחרונה כי הנשיא גומייל

מסיוע לאנשי ערמאת לשוב לבירות דרך גונייה חוזר

גונייה.

ר.ב.

תפ: שהח, מנכ"ל, ממנכ"ל, קידור, מזחית, עכוג, ר/מרכז, ממז, רט, אמך

106-284

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור

** כנס

**

**

**

חוזם: 6/335

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 125, תא: 060686, זח: 1700, זח: נר, טג: ש

נד: 8

צ'ינז

שמור/רגיל

אל : ליאור

זע : אירומה 1

מאת : השגריר מריס

מארוחת צהריים עם JEAN-FRANCOIS DENIAU . (6/6)

1 . ת ליאור את הפגוע בהליקופטר בו נסע יחד עם שגריר צרפת והנספח הצבאי , כאשר ביקר לאחרונה בלבנון . הפגוע בוצע לעיני אישים ומשמר כבוד שבאו ללוותם בדרך נס ניצלו אן אילו המתנקשים היו מבצעים את זממם היו יכולות להיות לכן השלכות חמורות על העמדה הצרפתית ביחס ללבנון והיתה אולי גוררת הוצאת היחידה הצרפתית מיוניפיל .

הוא מעריך שהאש נמתחה עליהם ממקור שיעי שהונחה ע"י הלובים , אן אינו מוציא מכלל אפשרות גם מעורבות טורית המעוניינת לזרז יציאת הצרפתים מיוניפיל ומלבנון בכלל .

2 . משיחותיו עם כל הקשת והמנהיגות בקרב הנוצרים , השיעים והדרוזים, נוכח כמעט הראשונה ברצון משותף לשמור על אחדות לבנון ועל שלמותה כיחידה עצמאית .

לדעתו, נובע הדבר מהערכה מפוכחת שקיום קנטונים לא יחזיק מעמד לאורך זמן ושהשתחררות מבלי הכיבוש של הסורים מותנית בהצבת אתקגר של אחדות לאומית מול האוייב הסורי והפלסטיני .

3 . לדבריו, מצא אפילו אצל ג'ונבלט , שהצליח ליישם חלום נוסף על קנטון דרוזי, דאגה חמורה לגבי עתיד הקנטון ומכאן שלהערכת דניו, גם ג'ונבלט יהיה מעוניין לשחק פעולה במידה ויימצא פתרון לאומי רחב יותר מקנטוניזציה.

Exc 2.14

משורד החוץ-מחלקת הקשר

4. כתבנית הנוצרית, המבוססת על הנחת יסוד ברואה של ניאטרליזציה של לבנון כדוגמת אוסטרליה, כלולים אלמנטים תעמולתיים שאין להם אחיזה במציאות ומוביחים שהנוצרים אינם יודעים עדיון להטיק מסקנות נכונות באשר לעתיד לבנון כישות.
5. רניו כינה הסיוע שמגייסים הנוצרים לשובם של הפלסטינים לבירות המערבית ולדרוס לבנון "מעשה התאבדות".
6. כל בני שיחו מקרב השועים והדרוזים ציינו, ולו בתור מס שמתיוס, שישועה ללבנון תצמח מנטיגת ישראל מאזור הבטחון.
7. חזר על עמדת צרפת הידועה ביחס ליוניפיל ונראה משוכנע שאין לדרוש בשלב זה את הרחבת היריעה וההערכות של יוניפול.
- סדמר.

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ר/מרנז,רס,אמן,ממד,קידר,מזתים,
אליאב,ארבל2,לוברני,ענרג,אירא

9635

**

0111

**

**

**

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

ואל: המשרד, נד: 87, מ: פריס
 דת: ר, סג: ש, תא: 050686, יח: 1800

5

שמו/רגיל

זכר נ.א

ואל אירופה 1, ממד/ערב 2

מאת לבנון פריס

אשפ-תוניסיה

ברציף סורים שאין חוזר אין ממט בידעיות כאילו ערפאת הורה
 לסגור מחנות אשף בתוניסיה

גם לא חוזר לא ידוע להם על בקשה תוניסאית ברוח זו

1.1

תפ: ענוג, אירא, אירב, ר/מרכז, ממד

משרד החוץ-מחלקת הקשר

מל: המשרד, 17: 396, ט: פרוס
ד: 1, ט: 2, ט: 290586, ו: 1900

5187/7185

'0'P76, 1897H, 2 37B/TSD 7H

11117 DND

י' יוסף מערב"ת אדו"ק בלבנון - לוח"ס 2049

ו. בדקתי הנושא במרכז לחז"י ונתחם ברציף לדבריהם אין X אין
יוזמה ממטית כפי שאלנהר מפרסם, אלא מחשבות שונות כתוצאה
מפעילותו של הות"קן אחרי בקור סלבסטר'ני.

2. הוּתִיקָן שׁוּאָף לַשַּׁחַק תּוֹפְקִיד בְּמִצִּיאת פְּתִרוֹן לַמַּשְׁכֵּר הַלְבוּנוֹי עִי
הַכִּנְסֶה תְּקוּנוֹם בְּהִסָּכֶם דְּמַשֶּׁק בְּכָל הַקְּשׁוֹר לַעֲשִׂיפִים הַנוֹזְעִים בַּחֲנוּךְ
בְּדִי לַשְׁמֹר עַל הָאוֹפִי הַקְּתוּרִי שֶׁל רֹב בְּתֵי הַסֵּפֶר הַנוֹצְרִיִּים וְכֵן
מִצִּיאת אִיוֹן פְּנִימִי חֹדֶשׁ מִבְּלִי לַבְּטֵל סִמְבּוֹיֹתָיו שֶׁל נִשְׂאָא מְדִינָה
נוֹצְרִי שְׁלוֹשׁ הַנְּקוּדוֹת בְּאַלְהֵהָר הֵן לַעֲשֵׂה הַמַּחֲשׁבוֹת שְׁסִילִבֶּרֶטֶרֶינִי
הַעֲלָה

3. מסביב לפעילות הוויקיפון יש גם הדמיון הרבנוני הפורה המטיב לעשות השלכות בין הצהרות למצבים שונים כך היה עם הצהרת דוהפי שירדק שאין לה ולא בלוס עם מה שמפרסם אלנהר. עתונאים לבנוניים פנו לאחרונה לרציף והתעניינו על התבניות היו ומכאן בכל הנראה ההתייחסות באלנהר שמשרד החוץ הצרפתי סירב להתייחס לידעה.

4. המעורבות הרפואית במה שנקרא 'יוזמה' נובעת משני אלמנטים:

ה.מדיניותו העצמאית של המשד ונטיותו לדברת (BAVARD)

1. תפקידה של הכנסיה הקתולית הגרמנית להעשירה במיוחד, ותמיכתה הכספית ובתאיב.

~~W.3.3.3.3~~

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5. התענינתי אצל חבר האסיפה הלאומית BELON אשר חזר מסיור
בלבנון שם פגש את כל המנהיגים למעט חיובאללה, וגם הוא אומר
שלא א לא שמע על שום יוזמה כפי שמפרסם אלנהר.

6. הגורם היחידי שסיפר לי על תכנית צרפתית-רפגית-ותיקן בדומה
לנאמר באלנהר היה זה גורם המסתייך לבוחות הלבנוניים מאנשי
חובייקה.

תפ: שהח, מוכל, ממנכל, ענוג, איבא, אירב, קידב, מותים, ורד,
ראמרכי, ממד, רם, אמן

4150

**

1310

**

**

**

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

1128

אל: המשרד, נר: 245, מ: פריס
דח: ר, סג: ש, תא: 210506, רח: 1900

שמו/דגיל

אל סמך, אירופה ו

מאת לבנון פריס

מפגש מתקר

המפגש התקיים כמתוכנן והצרפתים שמרו על המחכונת שנקבעה
ושהוברקה לבס בנפרד.

במהלך הדיונים השתתפו השגריר הצרפתי לשעבר בדמשק, סגן ראש
אגף מוח, השגריר המיועד בישראל וכן פקידים וחוקרים בכירים.
השיחות היו מועילות ומעניינות. קבעונו להמשיך במסודת המפגשים
ובשנה הבאה אמור ראש המרכז הצרפתי לבקר בישראל.

1.7

תפ: שהח, מנכ"ל, מנכ"ל, ענוג, אירא, אירב, ד/מרכז, ממד

משרד החוץ-מחלקת הקשר

9186

**

יוצא

שמו

**

**

**

אלו פריס, נר: 96, מ: המשרד
דח: מ, סג: ש, תא: 060586, זח: 1500

ציון 103.3

שמו/מידי

השגריר, לבנון

שגריר צרפת בטוגו. לשלנו 65.

יעקב לידר מההסתדרות ביקר בלומה ונפגש עם איש האיגוסים
המקצועיים המשמש גם כיועץ לנשיא לענייני נוער. האיש בוגר
קורס בארץ. הוא דובר עברית וידיד ישראל. הנ"ל אמר ללידר
שהנשיא איימדה מוכן לחידוש היחסים עם ישראל אבל נאלץ לדחות
כל פעם שיש 'הדלפות' בעיתונות אשר מומינות לכחצים מידיים
משגריר צרפת, חוזר שגריר צרפת. היועץ הנ"ל הוסיף 'כנראה
שהצרפתים אינם אוהבים אתכם'.

מאף.

ג.ע.

תפ: מנכל, פרימור, מאפ, טנוג, אירא

9017-87-07*

10月7日：晴、風。7時起床。8時半、大森港へ出帆。9時半、大森港に到着。10時半、大森港に到着。

E. U.

地址：北京德胜门内大街58号 邮编：100088 电话：010-62601000 62601001 62601002 62601003 62601004 62601005 62601006 62601007 62601008 62601009 62601010 62601011 62601012 62601013 62601014 62601015 62601016 62601017 62601018 62601019 62601020 62601021 62601022 62601023 62601024 62601025 62601026 62601027 62601028 62601029 62601030 62601031 62601032 62601033 62601034 62601035 62601036 62601037 62601038 62601039 62601040 62601041 62601042 62601043 62601044 62601045 62601046 62601047 62601048 62601049 62601050 62601051 62601052 62601053 62601054 62601055 62601056 62601057 62601058 62601059 62601060 62601061 62601062 62601063 62601064 62601065 62601066 62601067 62601068 62601069 62601070 62601071 62601072 62601073 62601074 62601075 62601076 62601077 62601078 62601079 62601080 62601081 62601082 62601083 62601084 62601085 62601086 62601087 62601088 62601089 62601090 62601091 62601092 62601093 62601094 62601095 62601096 62601097 62601098 62601099 62601100 62601101 62601102 62601103 62601104 62601105 62601106 62601107 62601108 62601109 62601110 62601111 62601112 62601113 62601114 62601115 62601116 62601117 62601118 62601119 62601120 62601121 62601122 62601123 62601124 62601125 62601126 62601127 62601128 62601129 62601130 62601131 62601132 62601133 62601134 62601135 62601136 62601137 62601138 62601139 62601140 62601141 62601142 62601143 62601144 62601145 62601146 62601147 62601148 62601149 62601150 62601151 62601152 62601153 62601154 62601155 62601156 62601157 62601158 62601159 62601160 62601161 62601162 62601163 62601164 62601165 62601166 62601167 62601168 62601169 62601170 62601171 62601172 62601173 62601174 62601175 62601176 62601177 62601178 62601179 62601180 62601181 62601182 62601183 62601184 62601185 62601186 62601187 62601188 62601189 62601190 62601191 62601192 62601193 62601194 62601195 62601196 62601197 62601198 62601199 62601200 62601201 62601202 62601203 62601204 62601205 62601206 62601207 62601208 62601209 62601210 62601211 62601212 62601213 62601214 62601215 62601216 62601217 62601218 62601219 62601220 62601221 62601222 62601223 62601224 62601225 62601226 62601227 62601228 62601229 62601230 62601231 62601232 62601233 62601234 62601235 62601236 62601237 62601238 62601239 62601240 62601241 62601242 62601243 62601244 62601245 62601246 62601247 62601248 62601249 62601250 62601251 62601252 62601253 62601254 62601255 62601256 62601257 62601258 62601259 62601260 62601261 62601262 62601263 62601264 62601265 62601266 62601267 62601268 62601269 62601270 62601271 62601272 62601273 62601274 62601275 62601276 62601277 62601278 62601279 62601280 62601281 62601282 62601283 62601284 62601285 62601286 62601287 62601288 62601289 62601290 62601291 62601292 62601293 62601294 62601295 62601296 62601297 62601298 62601299 62601300 62601301 62601302 62601303 62601304 62601305 62601306 62601307 62601308 62601309 62601310 62601311 62601312 62601313 62601314 62601315 62601316 62601317 62601318 62601319 62601320 62601321 62601322 62601323 62601324 62601325 62601326 62601327 62601328 62601329 62601330 62601331 62601332 62601333 62601334 62601335 62601336 62601337 62601338 62601339 62601340 62601341 62601342 62601343 62601344 62601345 62601346 62601347 62601348 62601349 62601350 62601351 62601352 62601353 62601354 62601355 62601356 62601357 62601358 62601359 62601360 62601361 62601362 62601363 62601364 62601365 62601366 62601367 62601368 62601369 62601370 62601371 62601372 62601373 62601374 62601375 62601376 62601377 62601378 62601379 62601380 62601381 62601382 62601383 62601384 62601385 62601386 62601387 62601388 62601389 62601390 62601391 62601392 62601393 62601394 62601395 62601396 62601397 62601398 62601399 62601400 62601401 62601402 62601403 62601404 62601405 62601406 62601407 62601408 62601409 62601410 62601411 62601412 62601413 62601414 62601415 62601416 62601417 62601418 62601419 62601420 62601421 62601422 62601423 62601424 62601425 62601426 62601427 62601428 62601429 62601430 62601431 62601432 62601433 62601434 62601435 62601436 62601437 62601438 62601439 62601440 62601441 62601442 62601443 62601444 62601445 62601446 62601447 62601448 62601449 62601450 62601451 6

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2543

נבנ

בלע"ס

אל: המשרד, נר: 416, ט: פריס
דח: ר, סג: ב, תא: 290486, זח: 1500

ז.ב.א
ז"ב

בלע"ס/דג"ל

אל: טע"ת

דע: אירופה 1 + הסברה + לע"ס
טאט: עתונות פריס

סקירת שבועונים

VALEURS ACTUELLES - מצנור נשק עצום שנתגלה
באירלנד-מקורו מלוב, מסרה רזה"ס תאצ"ר

השר הצרפתי לבטחון פנים, רוברט פאנדרו: "המורדסטים
רוצים לנהל מלחמה נגדנו - אנו נוהל גם כן מלחמה נגדם
ומלחמות, אנו יודעים לנצח בהן"

המערב כולו הוא מסרה להתקפותיהם, בלבנון המיליציות נלחמות
לו בלו, הן מופעלות ע"י סוריה, לוב ואיראן, אך יש להם מסרה
משותפת-המערב

POINT - השדות של ארצות ערב המתונות מסרו ה"דע
לעדותם מערביים, המתייחס לגיוס ע"י לוב וסוריה של מורדים
בערפאת, חוששים שאנשי כוח לו יצטרפו לאבו נידל

החריף צרפת-ישראל, עת הארצות יהזקו את שיתפו הפעולה שלהן
במאבק נגד המרור

הרצון טוב של מיראן, שמעון פרס בקש ממיראן להתערב כמען
יהודי בריה"ס, בעת ביקורו הקרוב במוסקבה, הנשיא הצרפתי
השיב: "אני מכיר את ג'ורג'אצוב, לא צריך להאיץ בו, אדבר
איתו על הסוגיה"

- שיתוף פעולה סמדי נוצר במערב בירות בין תומכי ערפאת שחזרו
בהמוניהם לעיר, לבין התצוללה

השייך הסוני, הקיצוני, סטייך שטבאן מולחם בשעתו נטרופובי

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לציודו של עפראת.

לנאגדוד אין בסף כרי לשלם לצלפת בעד רכישות הנשק שלה
עירק נקשה לדחות את מועד הפרעון שכבר נידחה לפני שנה
מאיו.

תפ: שהח, דהמ, שהבט, מונבל, ממנבל, ממנ, דס, אמן, קיוודי,
מעט, הסברה, לעט, סביר, דוצ-ים, דוצ, אירא, אירב, מואר

מחלקת הקשר, משרד החוץ, 10704

ב' ניסן תשמ"ו
11 אפריל 1986
מס' 141

אל: מר ד, מוקדי - ממ"ד

מאת: השגרירות, פריס,

ליק 3.3 ס

הנדון: חאפז אל אסד,

1. יו"ר האגודה צרפת - ארצות ערב, LUCIEN BITTERLIN, סיים בימים אלה, כתיבת הספר האוטוביוגרפי על הנשיא חאפז אל אסד. לצורך זה, הוא ביקר מספר פעמים בדמשק ונועד לשיחות ממושכות עם הנשיא אסד ועם מנהיגים סוריים אחרים. השלטונות פתחו בפניו ארכיוני המדינה וסייעו לו בכל מה שביקש. הספר, נמצא כרגע בדפוס ובסוף חודש זה, אמור ביטרלין לצאת לדמשק, כדי להשתתף באירוע מיוחד לקראת הוצאת הספר. במקור נכתב הספר בצרפתית והוא כבר תורגם לערבית כך ששתי המהדורות תצאנה ביחד. הספר יתורגם גם לרוסית ואנגלית.
2. אתמול (10/4) אכלתי צהריים עם ביטרלין והוא סיפר לי על שיחותיו בדמשק לקראת הכנת הספר שלדבריו קיבל את ברכתו המלאה של אסד, כך שניתן לראות בו, ספר תיעודי שהשלטונות הסורים מסכימים לכל מה שנאמר בו. ביטרלין ציין בפני שאומנם הספר יראה כתעמולה פרו-סורית אך בקשני שנקרא בין השיטין כי בכמה סוגיות עדינות, הוא בחר להיזהר כדי לא לעורר זעמם של הסורים.
3. מכל מקום, ציין ביטרלין שבמהלך כל שיחותיו עם הנשיא אסד והנשיא היה פתוח ושיתף עימו פעולה, באף שלב לא התיחס לחיסולה של ישראל. הוא ציין מפורשות שמטרתו המדינית היא יישום תוכנית פס וחזרה לגבולות 1967, בתשובה לשאלתי סיפר ביטרלין שהוא נכח במועצת העם כאשר אסד נאם את נאומו העויין לנו ולאחר מכן התעניין אצל הסורים מה פרוש ההתייחסות "שהגולן עוד יהיה במרכז של סוריה". אליבא דביטרלין, התפיסה "האסדית" היא אומה ערבית ומה שנקרא בפיו של הנשיא "כילאד אל שאם", המרחב הלאומי הערבי, בתוך מרחב זה, אין לאסד כל מניעה לקיום אוטונומיות של מיעוטים שונים וישראל נתפסת בעיניו כאוטונומיה מיעוטית כזו, היכולה להתקיים "בכילאד אל שאם".

4. במישור הפנימי, התרשם ביטרלין מהופעתן של נשים רעולות פנים יותר מבעבר, הוא גם שמע מפי המנהיגים הסורים חששות כבדים מהתגברות הזרם הפונדמנטליסטי בסוריה על אף הפיקוח החמור של השלטונות, לדבריו כיום הקיצוניות האיסלמית היא הבעייה המטרידה את סוריה אחרי הבעיות הכלכליות הקשות.
- הפלג הסוני שבמנהיגי דמשק היה זה שהשמיע בפניו פחד אמיתי מפני התגברות כוחם של האחים המוסלמים, העלולים להפר האיזון העדתי אליו הגיעו בסוריה ולנפץ את האופי הסקולרי שלה כיום.
5. המצב הכלכלי קשה והמחסור במצרכים מורגש בסוריה, מה שהפגיע אותו הוא שהסורים לא מסתירים זאת וגם לא ביקשו ממנו שהוא יתעלם מבעייה קשה זו, בספר שלו.
6. ביטרלין מתיחס גם לבעיית יהודי סוריה, התשובות שקיבל מהשלטונות הייתה שאלה אזרחים סוריים לכל דבר, כאשר הקשה בנושא זה השיבו לו הסורים, שבמלחמות עם ישראל, ראו שהרכה חיילים ישראלים הם ממוצא סורי ואין שום סיבה להתיר לצעירים לצאת את סוריה, כדי לבוא ולתגבר כוחותיו של צה"ל. מעדותו האישית סיפר ביטרלין, שבביקור האחרון בחודש פברואר חזר לחיט יהודי כדי לקנות מאצלו חליפה כבפעם הקודמת. החנות שכנה בעורק מרכזי של העיר ועבדו בה מספר צעירים יהודים. בעבר היהודים ביקשוהו שהמערב יעשה מה שהוא למענם אך הפעם לא שמע בקשות כאלה, מסקנות שמצבם כיום טוב יותר מבעבר, כאמור, הספר הוא מעין אוטוביוגרפיה על הנשיא אסד ולדבריו ביטרלין זו תהיה האוטוביוגרפיה המושלמת הראשונה על אישיותו ודרכי מחשבתו של חאפז אל אסד.

ב ב ח כ ה

יצחק לבנון

העתק: השגריר.

ראש המרכז,

אירופה 1.

תפוצות.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

2111

וכנס

מל: המשרד, נר: 186, מ: פדים
דח: ר, סג: ש, תא: 110486, רח: 1400

ליכ
נ.ח.

שמו/רגיל

מל: אירופה, מ: מיד/מוקדי, מ: מיד/ערב 2
מאת: לבנון פדים

1. סוריה-משיחה עם STARR מהמרכז לניתוח וחיווי ברציף (9/4) במדכו נתקבלו דיווחים מקהיר, דמשק וביירות המתייחסים למתיחות בינינו לבין הסורים הכוללים בין היתר ספקולציות שונות לגבי התפתחות אפשרית. הנספח הצרפתי בדמשק דווח לפני שבוע שהצבא הסורי העלה דעת הכוונות שלו ואובחנו תנועות צבא בכיוון חוג'ן. פקידים סורים עמס שוחחו אנשי השגרירות הצרפתית בדמשק ציינו שהמתיחות היא פדי יומתה של ישראל ומשדחת צרכיה הפנימיים לנוכח הרושציה הקרובה בממשלה.
2. ההערכה שגיבשו ברציף בהקשר זה היא שהמתיחות היא חלק מהתופעה החוזרת ב CISCUSE אשר פעם שסוריה נתקלת בבעיות מבית, מושמעות הצהרות תוקפניות המבשרות מלחמה. ברציף לא חוזר לא מוצאים מכלל אפשרות, שהסורים יתפתו במהלך צבאי מוגבל ביותר כדי להטות תשומת הלב מהבעיות מבית.
3. במישור הלבנוני מעריכים ברציף שלסוריה כיום אין חוזר אין משמעות חזקה בקרב העדות בעייתה הרצינית של סוריה היא עליית בוחם של החויבאללה והממת על רקע זה בינה לבין טהראן.
4. ברציף מעריכים שכוחו של נביה ברי בירידה תלויה גם אחרי נעידת אמל תנועתו לא חוזר לא עונה יותר על ציפיות הצעירים השיעים שהתאכזבו משברירותו של הסכם דמשק ועל כן פונים לקיצוניות ולדרישה להקים רפובליקה איסלאמית, לדעת המודיעין הצרפתי ידה של איראן בפיגועים האחרונים בדמשק דבר המצביע על מאבק סמוי בין סוריה לאיראן על השליטה בלבנון, בהקשר אחרון זה סבורים ברציף שמדכו הכובד של הפעילות האיראנית עבר מהבנקאט לביירות כדי לעקוף הפיקוח הסורי, גם הפעילות האיראנית עברה מהשגרירות בדמשק לשגרירות בביירות, הפועלת במרץ לגיוס שיעים בדרום.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תפ: שהת, דהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, דם, אמן, אירא, אירב

משרד החוץ-מחלקת הקשר

9920

0111

סודי

אל: המשרד, נר: 87, ט: פריס
דח: ר, סג: ס, תא: 040486, וח: 1700

ד

*לוי ז. מ. 3
לוי ז. מ. 1*

סודי/רגיל

אל: אירופה 1

מאת: השגריר

מפגישה עם אמלי (4/4):

- הוא משוכנע יותר מקודם שיעלה בידי הנשיא לשמור לעצמו עיקר בניהול מדיניות החוץ והבטחון של צרפת. הנשיא יותר פנוי עכשיו למפל במכלול הבעיות הגלובליות-כלליות של שני ההיבטים הנ"ל. הוא ישווה לטיפולו בנושאי החוץ והבטחון אופי יותר פוליטי מאשר טיפולי-מקצועי שכנראה בכל זאת יופקדו בידי הממשלה בראשות שיראק.
- מגמת הנשיא להעניק לצרפת תדמית חזקה שמאחוריה יש אחדות לאומית ולעיקרון זה שותף היא שיראק שלפי אמלי מגלה בינתיים נכונות לשיתוף פעולה מלא עם הנשיא.
- שוחחנו על תכנית ביקורו של רוהיים: כפי שהיה נהוג עד כה, תתקיים שיחה קודם בארבע עיניים עם הנשיא ואחריה תתקיים ארוחת צהריים במתכונת של הביקור הקודם.
- אמלי חזר והדגיש פעמים רבות במהלך השיחה שבדעת הנשיא להפקיד לחלוטין את הטיפול בבעיות פנים ובנושאי כלכלה בידי ממשל שיראק. על דקע זה הסביר נכונות מיטרן לשתף את שיראק בפיסגת ראשי המדינות המתועשות בטוקיו.
- בהקשר לדברים הנ"ל ומשיחות שהיו לי עם אישי ממשל שונים, הולך ומתאחד הרושם ששיראק הצליח להשלים את מרותו על הרוב הממשלה והמשרות העיקריות במימשל ובאסיפה הלאומית. המעבר לשלטון הימין היה חלק וההערבות השורדות בקרב כל החוגים הפוליטיים שלפחות בתקופה הקרובה צפוי נסיון רציני מצד כל

משרד החוץ-מחלקת הקשר

חוגי הממשל ובראשם הנשיא וראש הממשלה לנסות וליישם הלכה למעשה את ה COHABITATION גם סקרי דעת הקהל מצביעים על רוב מכריע בדעת הקהל המצדד בדו קיום.

6. עם זאת, ועל אף הניייל, לימין רוב דחוק ביותר והממשלה יכולה להינות מרוב בנ"ל רק אם מספר צירים עצמאיים המוגדרים בינתיים באוהדי הימין יצביעו עם הרוב. תצוין העבודה שקיימת התמרמדות קשה במחנה ה PSE ובקרוב אנשי וייסקאר על כך. ששיראק דחקה במידת מה את רגליהם של ראשי ה PSE והפקיד את כל המשרות החשובות בידי ה RPR חולשת הרוב הדחוק באה לידי ביטוי בבחירות לנשיא האסיפה הלאומית וההתמודד-

ות על ראשות הועדות החשובות של האסיפה הלאומית. ואין מן הנמנע שבהמשך יעדים רוב דחוק זה קשיים לתפקודה של ממשלת שיראק. מה גם שאין הנשיא מיטראן מוכן כנראה לתת יד לשימוש נרחב על ידי הממשלה בשיטת התקנות (ORDONNANCES) לא תהיה יקוקה הממשלה אם תרצה ליישם במהירות י"הרפורמות הכלכליות שבודעת להנהיג.

7. בינתיים עולים בסקרי דעת הקהל פופולריותם של מיטראן ושיראק גם יחד. שיראק הגדיל את פופולריותו תוך שבוע ב 15 נקודות ובכך הוא מתייצב בראש רשימת ה PRESIDENTIABLES של המחנה הימני. לפני בחירות הוא היה במקום שלישי במרחק לא מבוטל מרמונד באר שבינתיים פופולריותו ירדה פלאים וסימון וייל. 10.97.

פרי

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, אירב, ד/מרכו, ממד

8556

**

151

**

**

**

משרד החוץ-מחלקת הקשר שמו

אל: פריס, האיטי, נר: חווס 255, מ: המשרד
דח: ר, סג: ש, תא: 040486, וח: 0800

שמו/רגי

יצחק לבנון-פריס

דע: האיטי

האיטי ישראל. לשלך 11.

איננו נוהגים לאשר או להכחיש פרסומים מסוג זה, אי לכך לא
נגיב גם במקרה זה. שלח נא הכתבה שהתפרסמה ב-DIAL.
מנהל אמלס 1

תפ: שהח, מונכ, ממנכל, גוראריה, אמלס, ענוג, אירא, ר/מרכו, ממד,
שמו, מעת, הסברה

2014年12月17日

אל: המשרד, נר: 56, מ: פדים
 רח: ר, סג: ש, תא: 030486, ח: 1620

שמו/רגיל

אל: אירופה 1

דע: ארבל' 2, ממד'

מאת: הציר, פדים

Handwritten notes: "3 יום" (3 days) and "מ.נ." (M.N.)

עם (2/4)

משיחת TOUR HORIZON

ס/מנהל אגף צפון אפריקה-משת' ברציף JEAN-LOUIS LUCET :
 1. חזר על ההסברים ששמעתי מפי MOREL (נר 32) מדוע החליטה
 מצרפת להוציא המשקיפים מביירות. הוסיף שבכך מסתיימת הנוכחות
 הצרפתית הרשמית במערב ביירות, להבדיל מן הנוכחות התרבותית
 הנמשכת של המורים לשפה הצרפתית. אמר, שאינם חוששים לחטיפתם
 כי האוכלוסיה המקומית מגנה על המורים.
 אף לוסה אמר, שאין להשליך מהסגת המשקיפים על כוונה לבטל
 השתתפותם ביוניפיל. אפילו שאינם מאמינים עוד בתועלתו האבה של
 הכוח נ'יגס מפני מדיניותה של ישראל כלפיו'י', הוא מעריך
 שמועביט יחוש ב-19 אפריל המנדט של יוניפיל לפרק זמן שעשוי
 אולי להיות פחות משישה חודשים.
 מאיוך, דובר הממשלה, השר ALAIN JUPPE מנה (2/4) בין
 הסיבות להחלטה בעניין המשקיפים בביירות גם את 'יבקשתם של
 הצרדים המעוניינים השונים להוציאם מן המקומ'י'. נימוק זה
 במפורש לא שמעתי אצל בני שיחי.

2. כמו מורל (נר 37) כך גם לוסה דיבר בסקפסיות רבה על פעילות
 המגע ההולנדית עם הצרדים לסכסוך. הוא שלל מכל וכל כוונה
 קהילתית כלשהי ליוזמת שלום אירופית כאילו היתה קיימת כזו
 מאחורי סיבוב השיחות ההולנדי, או מוצבת כיעד בסיומו. הסביר,
 שהמונח 'יוזמה' הפך מאז ספיחי 'יוזמת ונציה' ל'מילה
 מגונה' בדיונים האירופיים על המזת'.

WILEY-INTERSCIENCE

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. להערכתו, סגנון ההתבטאות הסורי החדש, הרווי איומי מלחמה וביטויי ששון אלי קרב, אינו משקף שינוי המדיניות. סוריה אינה מוכנה למלחמה והיא כמקודם דבקה בשאיפתה להגיע לידי ייאיון אסטרטגי עם ישראל. לוסה סבור שהסגנון החדש נועד להזכיר לארצות ערב שכלעדי שיתוף דמשק ודצונה, אין תווה בכיוון של הסדר וסוריה אינה מעוניינת בהסדר בשלב זה. אמרתי שאין להקל ראש באיומי המלחמה הסוריים ובסכנות הטבועות בהם ליציבות האזור.

4. לוסה אמר שהפרלינא הירדני מגדיל את מספר מושביו לשובת הנציגות הפלסטינית מן השטחים. ציין, שלהערכתו אפשר והמלך מכין בכך את עתודות הפרטנרים של משלחת ירדנית-פלסטינית משותפת למומי עתיד עם ישראל. לפי שעה שקועה ירדן בתודמת קפאון מדיני מלא.

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ממד,דס,אמן,אירא,
אירב,ארבל2,לוברני

1
1
THE FIRST PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE
WORK DONE DURING THE YEAR. THE SECOND PART IS A
DETAILED ACCOUNT OF THE RESEARCH WORK DONE
DURING THE YEAR. THE THIRD PART IS A SUMMARY
OF THE RESULTS OF THE RESEARCH WORK DONE
DURING THE YEAR. THE FOURTH PART IS A SUMMARY
OF THE CONCLUSIONS OF THE RESEARCH WORK
DURING THE YEAR.

THE FIRST PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE
WORK DONE DURING THE YEAR. THE SECOND PART IS A
DETAILED ACCOUNT OF THE RESEARCH WORK DONE
DURING THE YEAR. THE THIRD PART IS A SUMMARY
OF THE RESULTS OF THE RESEARCH WORK DONE
DURING THE YEAR. THE FOURTH PART IS A SUMMARY
OF THE CONCLUSIONS OF THE RESEARCH WORK
DURING THE YEAR.

THE FIRST PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE
WORK DONE DURING THE YEAR. THE SECOND PART IS A
DETAILED ACCOUNT OF THE RESEARCH WORK DONE
DURING THE YEAR. THE THIRD PART IS A SUMMARY
OF THE RESULTS OF THE RESEARCH WORK DONE
DURING THE YEAR. THE FOURTH PART IS A SUMMARY
OF THE CONCLUSIONS OF THE RESEARCH WORK
DURING THE YEAR.

מל: המשרד, א, נר: 17, מ: אומנה
נח: ר, סג: ב, תא: 030486, יח: 1500

דג"ר/בלמס

מל: מצפא, דע: ארופה 1

הועידה הפרנקופונית

בהמשך לשלי 18 מהיום.

להלן הצעת ההחלטה והצהרת מלרונ:

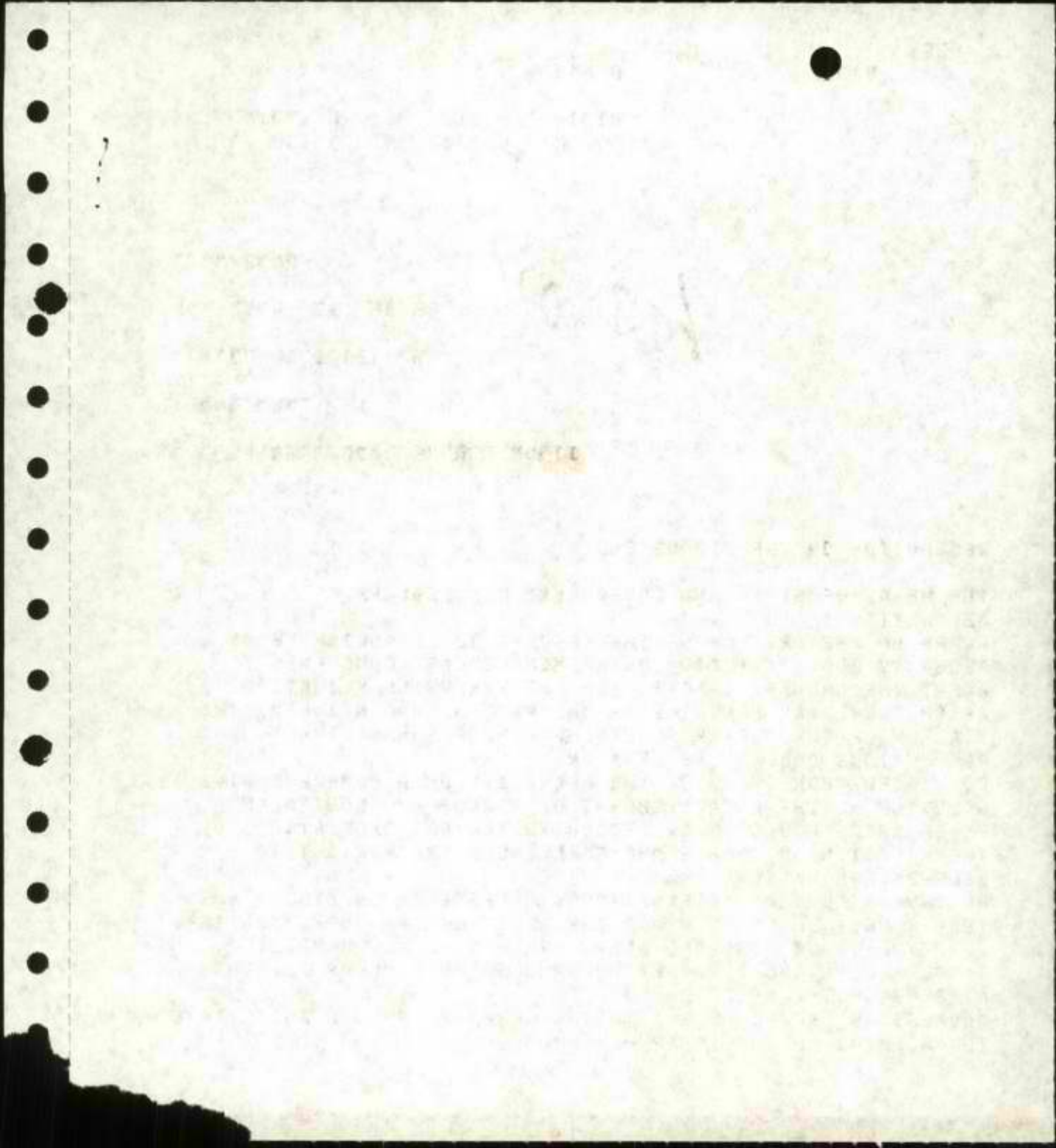
RESOLUTION ON THE MIDDLE EAST

THE HEADS OF STATE AND GOVERNMENT AND LEADERS OF
DELEGATIONS:

AMARE OF THE URGENCY OF THE EFFORTS TO ESTABLISH PEACE,
SECURITY AND STABILITY IN THE MIDDLE EAST CONCERNED TO
AVERT THE DANGERS INHERENT IN THE EXPLOSIVE SITUATION
WHICH CURRENTLY PREVAILS IN THE REGION, AND NOTABLY, THE
TRAGEDY OF THE SUFFERING LEBANESE PEOPLE AND OTHER
RESOLUTIONS CONCERNING LEBANON,

CONVINCED, MOREOVER, OF THE NECESSITY OF A COMPREHENSIVE
SOLUTION TO THE ESTABLISHMENT OF A JUST AND EQUITABLE
PEACE WHICH WOULD FULLY RECOGNIZE THE NATIONAL RIGHTS OF
THE PALESTINIAN PEOPLE AND ESPECIALLY THEIR RIGHT TO
SELF-DETERMINATION,

BELIEVING THAT AN INTERNATIONAL CONFERENCE ON MIDDLE EAST
ISSUES MUST BE HELD UNDER THE REGIS OF THE UNITED NATIONS
WITH THE LEAST POSSIBLE DELAY, INVOLVING ALL PARTIES
CONCERNED, WITHOUT EXCEPTION, AND IN PARTICULAR ALL THE
MEMBERS OF THE SECURITY COUNCIL,
ADDRESS AN URGENT APPEAL TO THE WORLD POWERS TO FACILITATE
THE HOLDING OF THIS CONFERENCE.

SPEAKING NOTES FOR THE PRIME MINISTER OF CANADA ON A
RESOLUTION ON THE MIDDLE EAST

THE CRISES WHICH AFFECT THE MIDDLE-EAST FEED POLITICAL AND ECONOMIC INSTABILITY IN THAT REGION. THEY ARE ALSO A SOURCE OF TENSION IN EAST-WEST RELATIONS, AS WELL AS BEING FREQUENTLY AT THE ROOT OF TERRORIST ATTACKS WHICH ARE RESPONSIBLE FOR THE DEATH OF MANY INNOCENT VICTIMS THROUGHOUT THE WORLD. IT IS IN THE INTEREST OF ALL FRANCOPHONE COUNTRIES TO SUPPORT CONSTRUCTIVE EFFORTS DESIGNED TO LEAD THE PARTIES TO THE CONFLICT TO NEGOTIATE PEACEFUL SETTLEMENTS OF THEIR DIFFERENCES.

CANADA HAS MANY TIMES DECLARED ITSELF IN FAVOUR OF A JUST AND ENDURING PEACE IN THE MIDDLE EAST, BASED ON RESOLUTIONS 242 AND 338 OF THE UNITED NATIONS SECURITY COUNCIL, WHICH RECOGNIZE IN PARTICULAR THE RIGHT OF ALL THE COUNTRIES OF THE REGION TO LIVE IN PEACE WITHIN SECURE AND RECOGNIZED FRONTIERS, AND THE NEED FOR ISRAEL TO WITHDRAW FROM TERRITORIES OCCUPIED IN 1967. WE HAVE ALSO AGREED THAT THE LEGITIMATE RIGHTS OF THE PALESTINIANS SHOULD BE RECOGNIZED, ESPECIALLY THEIR RIGHT TO A HOMELAND WITHIN A CLEARLY DEFINED TERRITORY, THE WEST BANK AND THE GAZA STRIP, AND THEIR RIGHT TO TAKE FULL PART IN NEGOTIATIONS AFFECTING THEIR FUTURE.

WE FIRMLY SUPPORT THE SECURITY, THE WELFARE AND THE RIGHTS OF ISRAEL AS LEGITIMATE AND INDEPENDENT MIDDLE EASTERN STATE. CANADA STRONGLY SUPPORTS THE SOVEREIGNTY, THE INDEPENDENCE AND THE TERRITORIAL INTEGRITY OF LEBANON.

WE DEPLORE THE CONTINUING VIOLENCE WHICH PREVAILS IN THAT COUNTRY AND WE ENCOURAGE EFFORTS TOWARD A NATIONAL RECONCILIATION AMONG LEBANESE.

SO FAR AS AN INTERNATIONAL CONFERENCE ON THE MIDDLE EAST

משרד החוץ-נוחלקת הקשר

IS CONCERNED, CANADA CANNOT TAKE ANY DECISION FOR THE PARTIES TO THE DISPUTE, THE PARTIES THEMSELVES SHOULD WANT THIS CONFERENCE IF WE WISH TO SEE THE NEGOTIATIONS CONCLUDE IN A POSITIVE WAY. YOU WILL THEREFORE UNDERSTAND THAT CANADA CANNOT SUPPORT THE DRAFT RESOLUTION ON THE MIDDLE EAST IN THE FORM IN WHICH IT HAS BEEN SUBMITTED, ALL THE MORE SO BECAUSE THIS WOULD BE INCONSISTENT WITH POSITIONS WE HAVE TAKEN AT THE UNITED NATIONS.

עד כאן.

ג. מאיר==

תפ: שהח, דהמ, מנכל, ממנכל, מצפא, ענוג, אירא, שמורק, מעת,
הסברה, רגמרכ, ממד

9409

**

נכנס

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שומר

**

**

**

אל: המשרד, נד: 18, מ: אומבה
ר: ר, סג: ש, תא: 030486, רח: 1530

הנה ז.ח.

רגיל/שומר

אל: מצפא. דע: ארופה 1

הועירה הפרנקופונית. למכתבי מיום 18/2/86 ולמכתבכם 173 מיום 16/3/86.

משיחה עם סינקלר נהדסקאי במשיחה

1. בוועירה הנל הודגשה הצעת החלטה בנושא המזית ע"י מדגסקר לבנון מצרים וסנגל.

2. מספר מדינות נכנראה צרפת ובלגיה וקנדה בתוכן התנגדו להצעת ההחלטה כפי שהוצגה.

3. מלרוני נמק בוועידה מדוע קנדה לא יכולה לתמוך בהצעת ההחלטה.

4. מאחר ולא ניתן היה להגיע לקונסנסוס הוחלט על פי הצעת נשיא צרפת לצרף הצעת ההחלטה כנספח לדו"ח הועידה בתוספת הערה שרוב המדינות תמכו בהצעת החלטה זו.

5. בגלוי הצעת ההחלטה והצהרת דוהיים קנדה.

ג. מא"ר==

תפ: שהח, דהמ, מנכל, ממנכל, מצפא, ענוג, אירא, ר/מרכו, ממד

TO: DIRECTOR, FBI
FROM: SAC, NEW YORK (100-100000)
SUBJECT: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

RE: [REDACTED]

AMBASSADE D'ISRAËL

ש מ ר

שגרירות ישראל

כא' אדר ב' תשמ"ו
1 אפריל 1986

אל: ז'אן/פפה 1

כא' אדר ב' תשמ"ו

החלטות ישיבת הבודק 1/4/86

- 1, לגבי קבלת הפנים ליום העצמאות, השגריר ביקש, ביחס לרשימת המוזמנים:
א, להקים ועדה שתבדוק כל המינויים החדשים, אחרי הבחירות שהיו כאן, על מנת לזמנם,
ב, הקונכ"ל והחת"מ (שני הותיקים) יעברו על כל רשימת יום העצמאות, לשם ניפוי ועידכון.
ג, כל אחד מחברי הצוות, ימסור הערכה לגבי מספר האנשים מתוך הרשימה שהגיש העשויים להשתתף באירוע.
- 2, השגריר ביקש לעשות ניתוח בכתב על הרכב הוועדות שתקומנה אחרי הרכבת הממשלה החדשה ובחירת יו"ר חדש לאסיפה הלאומית, על מנת לכלכל את צעדינו, במקביל, אין להפסיק הטיפול באנשי אופוזיציה כי להרבה מהם עתיד פוליטי.
- 3, אחרי דיווח הציר על המצאות שני יהודים בלשכת שיראק, נתבקש הצוות לפעול לאיסוף מידע הקשור לשני היהודים: ז'אק פרידמן והיו לבונר.

ב ב ב
י צ ח ק
לבנון.